

Allah-u Teâlâ Siz Okurlarımızı ve Sevdiklerinizi Safer
Ayında Yaratacağı Şerlerden Muhafaza Buyursun!

Hulûlü İle Müşerref Olduğumuz Mevlid-i Şerif
Mevsimi Rabîulevvel Ayımız Tüm İslam
Âlemi İçin Mübarek Olsun!

Lâlegül

Aylık, İlim, Kültür ve Fikir Dergisi

Yıl: 2 Aralık 2014
Sayı 22 Fiyatı: 10 TL

**İSLAM'A GÖRE HİÇBİR AY UĞURSUZ SAYILMAZ ANCAK ALLAH-U TEÂLÂ
BAZI AYLARDA VE GÜNLERDE UĞURSUZLUK VE ŞER YARATABİLİR
O HALDE BELALARA KARŞI DUALAR HAZIRLAYALIM!!!**

UĞURSUZLANMANIN İSLAM'DAKİ HÜKMÜ VE SAFER AYI HAKKINDA İTİKADIMIZIN NASIL OLMASI GEREKTİĞİ

—6—

HER AYIN SON ÇARŞAMBASI'NIN UĞURSUZ OLUŞUNUN MÂNÂSİ VE BU HUSUSTAKİ HADİS-İ ŞERİFLERİN TAHLİLİ

—13—

UĞURSUZLUĞU, HASTALIK BULAŞMASINI, BAYKUŞ ÖTMESİNİ VE SAFER AYINI NEFYEDEN HADİS-İ ŞERİFLERİN İZAHI

—10—

— Her Ayın Özellikle Safer Ayının Son Çarşambasında
Okunacak **"Âyete'l Kürsi'nin Sırrı"** isimli Dua —80—
— el-Vâli İsm-i Şerifi'nin Havâssı ve Duası —87—

— Rabîulevvel Ayı'nın İlk Gece (22 Aralık Pazartesi Akşamı)
ve Üçüncü Gün (25 Aralık Perşembe) Namazları —83—
— el-Müte'âli İsm-i Şerifi'nin Havâssı ve Duası —88—

— Safer Ayının Son Çarşambasında İneceği Meşâyih Tarafından Bildirilen 320.000 Belaya Karşı O Gece ve Gününde
(16 Aralık Akşamıyla 17 Aralık Günü) Kılınacak Namazlar, Okunacak Dualar ve Yapılacak Diğer Vazifeler —74-80—

**GARBIN FENERİ İLE İSLÂM
SARAYINA GİRMEK İSTEYENLERİN
YANILGISI —24—**
RESUL BÖLÜKBAŞ

**İNTİHAR EDENİN CENAZE
NAMAZI KILINIR MI? —52—**
HÜSAMETTİN VANLIOĞLU

**BANDIRMALI ALİ RIZÂ BEZZÂZ
HAZRETLERİNİ TANIYALIM —04—**
PROF. DR. NECDET TOSUN

**MESCİD-İ AKSA: GÜNDEMİMİZDE,
KALBİMİZDE OLMALIDIR —40—**
MEHMET TALU

**MUSTAFA İSLAMOĞLU'NUN FİKİR
KÖLELİĞİ PROJESİ —48—**
DR. İHSAN ŞENOCAK

**ASIRLARIN KAVGASI İBNİ TEYMIYE
KONUSUNDA NUREDDİN YILDIZ
HOCAYA CEVAPLAR —28—**
ALİ EREN

EDİTÖRDEN

Geçtiğimiz ay Mescidi Aksa'ya baskın düzenleyen Siyonistler, postallarıyla bu kutsal mabede girip mihrabı çiğnediler, caminin içini tahrip ederek *Kur'an*-ı kerim'leri yerlere attılar.

Mescid-i Aksa'nın yönetimini üstlenen İslami Vakıflar Dairesi Müdürü Azzam el-Hatib AA muhabirine yaptığı açıklamada bu konu hakkında şöyle demişti:

“Yaklaşık 300 İsrail askeri Mescid-i Aksa'yı bastı. Askerlerin bir kısmı Kible Mescidi'nin içinde mihrab ve minberin yer aldığı bölgeye postallarıyla girdi. İsrail askerleri 1967'den beri ilk defa mescidin içine postallarıyla girdi..”

Bu güne kadar böylesi bir şenaate cesaret edemeyen bu melunlar, demek kırk yedi yıldan beri ilk defa ahıra girer gibi ayakkabılarıyla, Mescid-i Aksa külliyesinin ana mihrabının bulunduğu kubbenin altına kadar girdiler ve mihrabı postallarıyla çiğnediler.

Allah-ü Teâla, İsrâ Süresi'nde Mescid-i Aksa'nın bizzat adını zikretmekte ve bu mescidin etrafının mübârek kıldığını beyan etmektedir. Harem mescidlerinin üçüncüsü olan bu kutsal mâbedin fazilet ve ehemmiyetiyle alâkalı olarak da pek çok hadis-i şerif rivâyet edilmiştir. Yıllardan beri Siyonistlerin esâreti altında olan Mescid-i Aksa, maalesef boynu bükük durumdadır. Filistin davasına ayrıcalık katan en önemli unsurlardan biri olması hasebiyle de, Mescid-i Aksa Siyonistlerin sürekli hedefi olmuş ve bu kutsal mâbedi ortadan kaldırmak için yıllardır her türlü oyuna başvurmuşlardır. Ama bu gün görüyoruz ki, iyice haddi aşarak bu kutsal mabede postallarıyla girip mihrabımızı çiğneme cüretinde bulunabiliyorlar.

Peki yıllardır yapamadıkları bu melanete, bu gün nasıl cesaret edebildiler?..

Bu katil devletin, o kadar İslam ülkesi arasında gözüne kestirdiği Filistin halkına yıllardır pervasızca saldırmasından dolayı, gerek İslam ülkelerinden, gerekse Uluslararası camiadan herhangi bir yaptırım uygulandı mı? Hayır!..

Yani sözün özü, her yaptığı yanına kar kaldı. Öyle ya, her canı istediğinde Gazze'ye saldırıp adeta cehen-

neme çeviren, orada bebek demeden, kadın demeden katleden bu Siyonistlere kimse bir şey demezse; bu kadar İslam ülkesi birlik olup Ortadoğu'nun ortasındaki bu çibanı patlatmasa; bu katliamların hesabını tek tek sorup ciddi bir yaptırımında bulunmazsa olacağı budur.

“Eceli gelen köpek Cami duvarına işer”miş. Bunlar onu da geçtiler. Siyonistler bu defa çizmeyi aştılar. Müslümanların kutsalı olan bir mabede böylesine fütursuzca girip, kırılmalı pis ayaklarıyla orayı çiğnediler. Bu saldırılar, ne yazık ki İslam âlemine yönelik bir hakaret ve meydan okumadır.

Elbette Mevla Tealanın imhâli (mühlet vermesi) vardır ama ihmâli yoktur. Bir ismi şerifi de “**Sabûr**” olan Rabbimiz ziyadesiyle sabredicidir. Belki tövbe ederler, doğru yolu bulurlar diye mühlet verir, sabreder ve bekler. Eğer zulümlerinden, inkâr ve isyanlarından dönerlerse ne âlâ... Yok, aynı tas aynı hamam devam ederlerse, vakit saat geldi mi intikamını alır. Azabı çok çetindir ve O'nun azabından kurtaracak kimse de yoktur.

Mevla Teala elbette vakit saat gelince onların kanlı defterlerini dürer ama Müslümanlara da bunun hesabını çok ağır bir şekilde sorar.

Onun için, kutsalımıza bu denli pervasızca yapılan bu saldırı kesinlikle karşılıksız kalmamalı, bu sefer mutlaka bir yaptırım uygulanmalıdır. Büyük şeytan ABD Ortadoğu'daki terör olaylarını bahane edip ta Okyanus ötesinden gelerek hemen yanibaşımızdaki olaylara müdahale etme hakkını kendinde buluyor da, bir buçuk milyarlık İslam alemleri bir araya gelip de hemen dibimizde fütursuzca kutsallarımıza saldıran üç buçuk yahudiye haddini bildiremiyor mu?..

“Bu konuda Avrupa neden sessiz, ABD niye bir şey demiyor?” türünden lüzumsuz laflar etmeden, bütün İslam ülkelerinin liderleri aralarındaki ihtilafları, siyasi anlaşmazlıkları bir kenara bırakıp Allah için, Mescidi Aksa için bir araya gelmeli ve en kısa zamanda Müslüman mahallesinde salyangoz satan bu terör devletine hak ettiği cevabı vermelidir.

Fi Emanillah!

Lâlegül Dergisi Adına
İmtiyaz Sahibi
Tuana Basın Yayın

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Müdür
Gürsel YILDIZ

Reklam Müdürü
Suat YILDIZ
0212 435 50 50

Yayın Türü
Yerel, Sürekli, Aylık

Basım Yeri
Promat

Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673 Sok. No: 34 34510
Esenyurt/İstanbul
Tel: 0212 622 63 63 - Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
120 TL

Yurtdışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
100 Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Bilgileri

Gürsel Yıldız Adına

Albaraka: TL HESABI

İBAN: TR14-0020-3000-0064-8648-0000-09

Albaraka Türk Euro Hesabı

İBAN: TR57-0020-3000-0064-8648-0000-11

Gürsel Yıldız- Posta Çeki Hesap Numarası

105 907 20

Temsilci İrtibat
0212 435 10 58

Abone Dağıtım
Tuana Basın Yayın
Tel: 0212 435 10 58

Adres

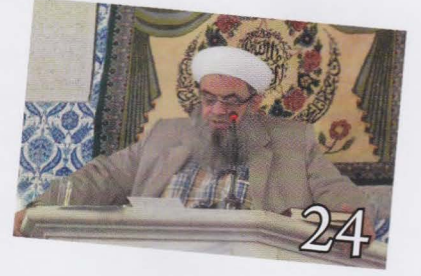
Tuana Basın Yayın

Çınar Mah. Osman Gazi Cad. No: 50/A
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 435 10 58

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların
sorumluluğu yazarına ve reklam
sahibine aittir.

UĞURSOZLANMANIN İSLAM'DAKİ HÜKMÜ VE
SAFER AYI HAKKINDA İTİKADIMIZIN NASIL
OLMASI GEREKTİĞİ
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

GARBIN FENERİ İLE İSLAM SARAYINA
GİRMEK İSTEYENLERİN YANILGISI
RESUL BÖLÜKBAŞ

38

BİR SAHÂBİYİ TANIYALIM
ABDURRAHMAN BİN AVF (1) (Radıyallahu Anh)

46

MENÂKİB
KISSADAN HİSSELER

41

HIKEMİYYÂT
HİKMETLİ SÖZLER

48

REDDİYE (DR. İHSAN ŞENOCAK 30 EKİM, 14:40-48)
MUSTAFA İSLAMOĞLU'NUN FİKİR KÖLELİĞİ PROJESİ

65

SÜNNET
HADİS-İ ŞERİFLER

66

SIHHAT-Ü AFİYET
SAĞLIKLI HAYAT

74

DUALAR VE ZİKİRLER
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

İÇİNDEKİLER

28

ASIRLARIN KAVGASI İBNİ TEYMİYE
KONUSUNDA NUREDDİN YILDIZ
HOCAYA CEVAPLAR
ALİ EREN

40

MESCİD-İ AKSA: GÜNDEMİMİZDE,
KALBİMİZDE OLMALIDIR
MEHMET TALU

52

İNTİHAR EDENİN CENAZE
NAMAZI KILINIR MI?
HÜSAMETTİN VANLIOĞLU

53

HIKEMİYYÂT
HİKMETLİ SÖZLER

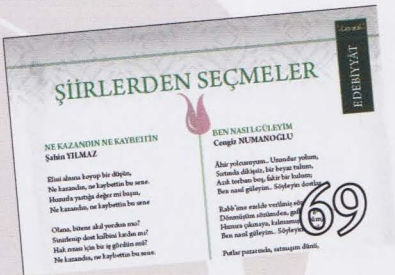
54

SABİR
ADEM ŞENER

58

TEKFİRCİLİK FİTNESİ
MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

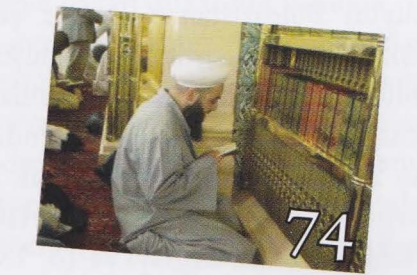
69

EDEBİYYAT
ŞİİRLERDEN SEÇMELER

70

CİN, SİHİR, BÜYÜ VE NAZARIN
ZARARLARINDAN NASIL
KURTULURUZ?
SALİH MEMİŞOĞLU

74

DUALAR VE ZİKİRLER
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

**MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ KENDİSİNİ MANEN ŞEYHİ
ALİ HAYDAR EFENDİ HAZRETLERİNE TESLİM EDEN ALİ RIZÂ
BEZZÂZ HAZRETLERİNİ ZİYARET ETTİ**

BANDIRMALI ALİ RIZÂ EL-BEZZÂZ

(KUDDİSE SİRRUHU)

PROF. DR. NECDET TOSUN

**“Ehlullah, Allah’ın izniyle insanların
yardımına koşabilir, hatta bağına da
budayabilir”**

Osmanlı son dönemi Nakş-bendî-Hâlidî meşâyihından olan Ali Rızâ Bezzâz Kuddise Sirruh 1267 (1851)’de, bugün Bulgaristan’ın Burgaz şehri yakınlarında kalan Ahyolu kentinde doğmuştur. 93 harbi diye bilinen Osmanlı-Rus savaşında Bulgaristan’dan Anadolu’ya geçen Ali Rızâ Efendi’nin Bandırma’ya ne zaman yerleştiği tam olarak bilinmemektedir. Kendisi,, dönemin meşhur Hâlidî şeyhlerinden Halil Nûrullah Zağravî’ye (ö. 1309/1891-92) intisâb etmi şve seyr-u sülûkunu tamamlayıp hilâfet almıştır. Silsileleri Mevlânâ Hâlid Bağdâdî’ye şöyle bağlanır.

Ali Rızâ Bezzâz Halil Nûrullah Zağravî Yanyalı Mustafa İsmet (Garibullah) Abdullah Mekki erzincânî, Mevlânâ Hâlid Bağdâdî, Halil Nûrullah Efendi’nin vefatından sonra merkez tekke İstanbul’dan Bandırma’ya taşınmış ve Ali Rızâ Efendi’nin tekkesi irşâd görevini devam ettirmiştir.

Önceleri gemilerle nakliye yaptığı söylenen Ali Rızâ Efendi, bilâhare bu işi bırakıp kumaş ticareti ile meşgul olmuş, bu yüzden kendisine manifaturacı anlamındaki Bezzâz lakabı verilmiştir. Rivayete göre Ahıskalı Ali Haydar Efendi gençliğinde Bandırma’ya uğramış ve vaazlarında Ali Rızâ Bezzâz hazretlerini sert bir dille tenkid etmiş. Bu tenkidler Ali Rızâ Efendi’ye aktarılınca, Efendi: “O bizdendir” demekle yetinmiştir.

Bir süre sonra Ali Haydar Efendi sözlerinden pişman olup Ali Rızâ Efendi'ye onu İstanbul'daki halifesi Ahmed Efendi'ye, o da Topkapı'daki Ali Efendi'ye havale etmiş. Böylece Ali Haydar Efendi bu tarîkate intisâb etmiştir.

Bezzâz Ali Rızâ Efendi hakkında şifâhî bir rivayete göre, bir sabah tekkede Hatm-i Hâcegân esnâsında müridlerinden birinin aklına bağının budanacağı gelir. Eve dönüp kahvaltı yapan ve biraz istirahat eden mürid, Livatya mahallesindeki bağını budamak üzere yola çıkar Bağa vardığında işlerin çokluğunu görüp kederlenir.

O arada kendisine bir uyku çöker. Uyandığında günün bir hayli ilerlemiş olduğunu gören müridin telaşı daha da artar. Ancak o anda bağın budanmış ve demetlerin bağlanıp hazırlanmış olduğunu farkeder. Şaşkınlık içerisinde evine dönen mürid, ertesi sabah yine tekkedeki Hatm-i Hâcegân'a katılır. O zaman Ali Rızâ Bezzâz Hazretleri'nin dilinden şu sözler dökülür: "Ehlullah, Allah'ın izniyle insanların yardımına koşabilir, hatta bağını da budayabilir".

Ali Rızâ Efendi 1330 (1912) senesinde vefat ederken geriye iki önemli halife bırakmıştır. Bunlardan birisi Ahiskalı Şeyh Ali Haydar Efendi'dir ki İstanbul'un Çarşamba semtinde irşâda devam etmiştir, diğeri ise Bandırma'daki tekkede Ali Rızâ Efendi'nin yerine postnişin olan Bilâl Efendi'dir. Bilâl Efendi şeyhinden dört sene sonra vefat edince (1334/1916) Bandırma'daki tekkenin fonksiyonu sona ermiş ve İstanbul'daki tekke merkez haline gelmiştir.

Ali Rızâ Bezzâz Hazretleri bir evrâd tanzîm etmiş, bunun dışında herhangi bir eser kaleme almamıştır.

Bu evrâdın yazma bir nüshası Bandırma'da Ali Öztaylan beyin özel arşivindedir. Ali Rızâ Bezzâz Hazretlerinin Hacı Hâfız Sâmî isminde bir oğlunun bulunduğunu, Ali Haydar Efendi'ye yazdığı bir me-tubundan öğreniyoruz.

Ali Rızâ Efendi'nin, vefatından sonra da bazı kerâmetleri görülmüştür. Nakledildiğine göre; Bandırma'da, tekkenin hazîresinde bulunan kabrinin yakınındaki kuyuya bir tavuk düşer. Bir süre sonra tavuk cesedi çürür fakat kimse farkında değildir. Bir gece Ali Rızâ Efendi, Eskici Baba isimindeki şahsın rüyasında tecellî eder ve durumu haber verir. Ertesi gün tavuk cesedi çıkartılıp kuyu temizlenir.

Yine nakledildiğine göre, Bandırmalı gönül ehli bir halı tüccarı, bir aileye iki adet halı satar. Halılar müşterinin evine götürülüp teslim edilir. Ancak halıları götüren görevli ücreti almayı unutur. Akşam hesaplanan kasa açık verir ve mesele anlaşılır. Ancak bu sefer müşteri itiraz eder ve ücreti ödemediğini ileri sürer. Çaresiz kalan halıcı, yatsı namazından sonra Ali Rızâ Efendi'nin kabri başında gerçeğin tecelli etmesi için dua eder. Ertesi sabah müşteri erkenden gelip parayı teslim eder ve heyecanla: "Lütfen paranızı alın, bu gece beni korkuttular" der.

Bandırma'daki tekkenin ne zaman kurulduğu kesin olarak bilinmemektedir. Ali Rızâ Efendi'nin mezar taşında bu tekkenin kurucusu olduğu kayıtlı ise de, hazîredeki diğer mezar taşlarında 1135 (1722-3) ve 1152 (1739) gibi tarihlerin oluşu, orada çok daha önceleri bir tekke ya da en azından bir cami olduğunu göstermektedir. 1925'te tek-kelerin kaldırılışından sonra burası camiye çevrilmiş ve Tekke Camii bahçesinde Ali Rızâ Efendi'nin yanısıra postnişini Bilâl Efendi ve Ali Rızâ Efendi'nin hanımı Fâtımatü'z-Zehrâ hanımın (ö.1333/1915) kabirleri de bulunmaktadır.

Caminin caddeye bakan duvarının yanında Ali Rızâ Efendi'nin evvelce ikamet etmiş oldukları evin bugünkü sahibi olan zatın öncülüğünde, Bandırma ve civarının gönül ehli insanları tarafından "Bandırma Hacı Ali Rızâ Efendi Vakfı" kurulmuştur. Vakıf, fakir insanlara ve talebelere yardım etmekte, bu sayede Bezzâz Ali Rızâ Efendi'nin ruhunu şâd etmektedir.

Bandırma Ali Rızâ Bezzâz Cami-i Şerifi'nde Vaaz Ederken 17 Kasım 2014 Pazartesi

UĞURSUZLANMANIN İSLAM'DAKİ HÜKMÜ VE SAFER AYI HAKKINDA İTİKADIMIZIN NASIL OLMASI GEREKTİĞİ

Bütün hamdler tüm uğurları ve uğursuzlukları yaratan Allâh-u Te'âlâ'ya mahsustur.

Sonsuz salât-ü selamlar hiçbir şeyin uğursuzluk yaratamayacağına inananların ve ancak Rabblerine tevekkül edenlerin **Efendisi'**nin ve âl-i eshâbının üzerine olsun!

Bu konuda bir risale hazırlamamızın en büyük nedeni siz okurlarımıza olan sevgimiz ve ilgimiz nedeniyle kendimiz için istediğimiz iyilikleri sizin için de istememiz, kendimizi koruduğumuz şeylerden sizi de koruma arzumuzdur.

Rabbimiz cümlemize istifade etmeyi nasib eylesin. Amin!

UĞURSUZLUĞUN VARLIĞINA DELÂLET EDEN ÂYET-İ KERÎMELER

Allâh-u Te'âlâ Firavun hânedânının **Mûsâ** (Aleyhisselâm) ve ashabı ile uğursuzlandığı beyan eden bir âyet-i kerîmesinde şöyle buyuruyor:

﴿فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَلَا إِنَّمَا طَائِرُهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾

“Fakat onlara (sağlık ve bolluk gibi) **güzel bir şey gelince** (bunu kendilerinin hak ettiği iddiasıyla):

‘İşte bu bize âittir!’ derlerdi, kendilerine (hastalık ve kıtlık gibi) **kötü bir şey çarpınca da** (‘Bu felaketler başımıza Mûsâ ve adamları yüzünden geldi!’ diyerek) **Mûsâ ve beraberinde olanlarla uğursuzlanırlardı.**

Bilesiniz ki; onların uğursuzlukları ancak (imansızlıkları sebebiyle) **Allâh katında** (takdir edilip yazılmış)**dır** (dolayısıyla bütün bunlar kimsenin etkisi olmaksızın sadece O’nun hükmü ve dilemesiyle kendilerine ulaşmaktadır).

Velâkin onların çoğu (bu hakikati) **bilmezler** (de bu yüzden bilip bilmeden konuşurlar).” (E’râf Sûresi:131)

﴿قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ﴾

“(Semûd Kavmi): ‘**Biz seninle de, beraberinde bulunan (mümin) kimselerle de uğursuzluğa uğradık** (siz yeni bir din çıkardığınızdan beri kıtlıklar ve belâlar üzerimizden kalkmaz oldu)!’ **dediler.**

(Sâlih (Aleyhisselâm) ise kâfirlere): ‘**Sizin uğursuzluğunuz**(a sebebiyet veren şey) **Allâh katında** (yazılı bulunan inkâr ve isyanınız)**dır.**

Doğrusu siz öyle bir toplumsunuz ki (bazen nimetler, bazen de musîbetlerle) **imtihan olunmaktasınız!’ dedi.**” (Neml Sûresi:47)

﴿قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ (١٠١) ﴿ب قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ أَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ﴾

“**Onlar** (Antakya diye bilinen karyenin putpe-rest ahâlisi İsâ (Aleyhisselâm) tarafından gönderilen Sâdık ve Sadûk isimli iki elçiye): ‘**Gerçekten biz sizin (gelişiniz)le** (kuraklığa tutularak) **uğursuzlandık!**

Andolsun ki; eğer (bu davetinizden) **vazgeçmezseniz, elbette muhakkak sizi öldüreceğiz ve**

kesinlikle çok can yakıcı büyük bir azap mutlaka bizden size dokunacaktır!’ dediler.

Onlar da: ‘Uğursuzluğunuz(un sebebi) **sizinle birlikte** (bulunan kâfirliğiniz) **dir! Size vaaz** (edilecek İslâm’a davet) **edildi**(niz) **diye mi** (uğursuzlandınız da bizi ölümle tehdide başladınız)?**Doğrusu siz haddi aşanlar toplumsunuz!’ dediler.**” (Yâsîn Sûresi:18-19)

Bütün bu âyet-i kerîmelerden anlaşıldığı üzere İslâm’da bazı şeylerin uğursuz olması söz konusudur.

Nitekim kâfirlerin, peygamberleri uğursuz sayma iddialarına karşı nebîler: “Uğursuzluk diye bir şey yoktur” diye cevap vermemiş, bilakis uğursuzluğun varlığını kabul eder mâhiyette: “**Uğursuzluğunuz**(un sebebi) **sizinle birlikte** (bulunan kâfirliğiniz) **dir**” diye cevap vermişlerdir.

Ayrıca:

﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ﴾

“**Onlar üzerine** (yedi gece sekiz gün süren) **o uğursuz günlerde dondurucu soğuk** / (kulakları patlatırcasına) **çok ses çıkaran / bir rüzgâr gönderdik.**” (Fussilet Sûresi:16)

﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَّحِسٍ مُّسْتَمِرٍّ﴾

“**Şüphesiz ki Biz, uğursuzluğu sürekli olan** (ve ayın son çarşambasına denk gelen) **bir günde üzerlerine pek soğuk / çok gürültülü/ bir fırtına gönderdik**” (Kamer Sûresi:19’dan) gibi âyet-i kerîmelerde bazı muayyen günler hakkında “Uğursuz günler” ve “Uğursuzluğu sürekli olan gün” şeklinde, mânâsına delâleti açık olan sarîh lafızlar kullanılmıştır.

Hal böyleyken: “Uğursuzluk yoktur” hadîs-i şerîfinin lugat manası ile yetinilerek şerhlere bakmaksızın bazı şeylerin uğursuzluğunun inkâr edilmesi ilmî emânetle bağdaşacak bir yaklaşım olmaz.

İnkâr edilecek olan şey ancak her hangi bir şeyin kendi kendine uğursuzluk yaratmış olduğuna inanmaktır ki, bunun şirk olduğunda asla şüphe yoktur. Ama **Allâh-u Te‘âlâ**'nın bazı şeyleri uğursuz olarak yaratmış olduğunu kabul etmek âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflere inanmaktan başka bir şey olmadığından dolayı hâlis îman sayılır.

UĞURSUZLUĞUN MEVCÜDİYETİNE DELÂLET EDEN HADÎS-İ ŞERİFLER

İleride zikredeceğimiz üzere bazı hadîs-i şerîflerde nefyedilen uğursuzluk, diğer hadîs-i şerîflerde isbat edilmiştir.

Nitekim **İbni Ömer** (Radıyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«إِنَّمَا الشُّؤْمُ فِي ثَلَاثَةٍ، فِي الْفَرَسِ وَالْمَرْأَةِ وَالِدَّارِ.»

Uğursuzluk ancak üç şeydedir; atta, avratta ve evde!” (Buhârî, Cihad:47, no:2703, 3/1049)

Ma‘mer (Radıyallâhu Anh) ve diğer bazı ulemâ bu hadîs-i şerifte geçen kadını: “Geçimsiz, kısır ve kocasını günaha sokan bir kadın”, atı: “Üzerinde cihada çıkılmayan ve yarış atı olarak kumarda kullanılan at”, evi de: “Dar ve kötü komşuları olan ev” diye tefsir etmişlerdir. (Abdurrezzâk, el-Musannef, no:19527, 10/411;)

İşte bu hadîs-i şerîften kötü komşunun evin uğursuzluğundan sayıldığı anlaşılmaktadır.

Nitekim **Ebû Hureyre** (Radıyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«أُذِفْنَا مَوْتَاكُم وَسَطَ قَوْمٍ صَالِحِينَ فَإِنَّ الْمَيِّتَ يَتَأَذَى
بِجَارِ الشُّؤْمِ كَمَا يَتَأَذَى الْحَيُّ بِجَارِ الشُّؤْمِ.»

“**Ölülerinizi sâlih kimselerin arasına defnedin! Zîrâ diri, kötü komşusuyla eziyetlendiği gibi ölü de kötü komşudan eziyet duyar**” (Ebû Nu‘aym, Hülyetü'l-evliyâ:6/354;) buyurmuştur.

Yine böylece bazı şeyler şerli ve uğursuz olduğu için evlenen eşlerin, hizmetçi tutanların veya ev, arsa, hayvan ve araba gibi vasıtalar satın alanların, **Allâh-u Te‘âlâ**'dan onların hayırlarını istemeleri ve şerlerinden yine O'na sığınmaları, **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) tarafından bize tavsiye edilmiştir.

(Ebû Dâvud, Nikâh:2160, 2/616, 617; İbni Mâce, no:1918, 1/617-618; Hâkim, el-Müstedrek, Nikâh:2/185-186)

İbni Mes‘ûd (Radıyallâhu Anh) hadisinde **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in her sabah akşam:

«رَبِّ أَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ وَخَيْرَ مَا
بَعْدَهَا وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ وَشَرِّ
مَا بَعْدَهَا.»

“**Ey Rabbim! Ben Senden bu gecede olanların ve sonrasının hayrını isterim. Bu gecede olanların ve sonrasının şerrinden de Sana sığınırım**” (Müslim, Zikir:18, no:7083, 8/82; Ebû Dâvud, Edeb:110, no:5073, 4/478; Tirmizî, De‘avât:13, no:3390, 5/465) diyerek “Gecenin ve ondan sonraki günün hayrını isteyip, yine gecenin ve ondan sonraki günün şerrinden **Allâh-u Te‘âlâ**'ya sığındığı” rivayet edilmiştir.

Kezâ yeni bir eve taşındıklarında can ve mal kaybına uğradıklarını ifade eden kimselere **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): “Olmaz öyle şey! Uğursuzlanmayın, zira bu şirktir” dememiş, bilakis “**Orayı kötü bir halde bırakmalarını**” emretmiştir. (İmâm-ı Mâlik, el-Muvatta, İsti‘zân, no:23, 2/972; Ebû Dâvud, Tıb, no:3924, 3/238-239)

Atın uğursuzluğu hakkında ise **Habbâb ibni Erett** (Radıyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ خَبَابِ بْنِ الْأَرْتِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْخَيْلُ ثَلَاثٌ، فَفَرَسٌ لِلرَّحْمَنِ، وَفَرَسٌ لِلْإِنْسَانِ، وَفَرَسٌ لِلشَّيْطَانِ، فَأَمَّا فَرَسُ الرَّحْمَنِ فَمَا اتَّخَذَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَفُوتِلَ عَلَيْهِ أَعْدَاءُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، وَأَمَّا فَرَسُ الْإِنْسَانِ فَمَا اسْتَبْطَنَ وَتَحَمَّلَ عَلَيْهِ، وَأَمَّا فَرَسُ الشَّيْطَانِ فَمَا رُوِهْنَ عَلَيْهِ وَقَوْمَرِ عَلَيْهِ.»

“At üç türüdür; bir at Rahmân içindir, bir at insan içindir, bir at da şeytan içindir. Rahmân’ın atı Allâh yolunda bakılıp üzerinde Allâh-u Azze ve Celle’nin düşmanlarıyla savaşılandır. İnsanın atı, karnında yavru beklenen ve üstünde taşıma yapılan attır. Şeytanın atı ise kendi adına bahse girilerek üzerinde kumar oynanılıdır.” (Taberânî, el-Mu’cemü’l-Kebîr, no:3707, 4/80; Süyûtî, ed-Dürü’l-mensûr:7/1713)

BİR ŞEYİ UĞURSUZ SAYMANIN ŞİRK OLDUĞUNU BEYAN EDEN HADİS-İ ŞERİFİN İZÂHI

Geride anlattıklarımıza zıt gibi görünen hadîs-i şerîfin izâhına gelince; **Abdullâh ibni Mes’ûd** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الطَّيْرَةُ شِرْكٌ.»

“Uğursuzlanmak, bir nevi şirktir” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned:1/440; Ebû Dâvûd, Tıbb, no:3910, 4/230; Tirmizî, no:1663, 3/84-85) buyurmuştur.

Ancak bilmemiz gereken şudur ki; bir insan hayrı da şerri de yaratanın, ancak Allâh-u Te’âlâ olduğuna fakat Rabbimizin, bazı zamanları, bazı mekânları ve bazı şahısları mübarek, kimilerini de uğursuz yaptığına inandığı sürece asla şirke düşmez.

Şirk olan uğursuzlanma, Allâh-u Te’âlâ’dan başka herhangi bir şahsın yahut zaman ve mekânın kendiliğinden bir şer yaratabileceği inancıdır.

Ama bazı şeyler sebebi ile Allâh-u Te’âlâ’nın uğur ve uğursuzluk yarattığına inanmak ise, hâlis tevhidir. Hadîs-i şerifleri vehhâbiler gibi, sadece lugat mânâlarına göre değil de, diğer hadîs-i şeriflerle ve ulemânın görüşleriyle birlikte değerlendirmek gerekir ki, Ehl-i Sünnet ulemâsının isabetli görüşlerini doğru anlayabilelim.

Mesela **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا عَدْوَى وَلَا طَيْرَةَ.... وَفِرٌّ مِنَ الْمَجْذُومِ كَمَا تَفِرُّ مِنَ الْأَسَدِ.»

“Hastalığın bulaşması yoktur; bir şeyle uğursuzlanmak yoktur... Ama aslandan kaçır gibi cüzzamlıdan kaç” (Buhârî, Tıbb, Bâbu’l-Cüzzâm, no:5380, 5/2108-2109) hadîs-i şerifinde nefyedilen (yoklukları ifade edilen) şeyler, diğer hadîs-i şeriflerde isbat edilmiş (var oldukları bildirilmiş)tir.

Nitekim hastalığın bulaşmasını reddeden hadîs-i şerîfin sonunda geçen: “Ama aslandan kaçır gibi cüzzamlıdan kaç” ifâde-i nebeviyyesi ile: “Bulaşıcı hastalığı olanların sağlıklı kişilerle görüştürülmemesi” ve: “Veba salgını bulunan yere girilmemesi” hakkında mevcut olan birçok sahih hadîs-i şerîf, bazı hastalıkların bulaşıcı olduğunu açıkça ifade etmektedir. (Buhârî, Enbiyâ:54 no:5707; İbnü Hacer el-Askalânî, Fethu’l-Bârî, no:5728, 10/158, Müslim, Selam:92-97, no:2218, 2219, 2221, 4/1737, 1741,1744; İbni Mâce, no:3541; Tirmizî, Cenâiz:66)

Allâh-u Te’âlâ’nın ve Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in kelimalarında çelişki düşünülemezine göre burayı “Hiçbir hastalık kendiliğinden bulaşıcı değildir” şeklinde anlamak gerekir. Nitekim “Uyuzlu bir devenin aralarına girmesiyle diğer sağlam develerin de uyuz olduğunu” söyleyen ve bunu o uyuzlu devenin yaptığını sanan bir sahabîye **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem):

«فَمَنْ أَعْدَى الْأَوَّلِ؟»

UĞURSUZLUĞU, HASTALIK BULAŞMASINI, BAYKUŞ ÖTMESİNİ VE SAFER AYINI NEFYEDEN HADİS-İ ŞERİFİN İZAHI

“*Rûhu'l-beyân*” sahibi İsmâ'il Hakkı Hazretleri Tevbe Sûresi'nin otuz yedinci âyet-i kerîmesinin tefsirinde şunları kaydetmiştir:

Şu bilinsin ki; âyet-i kerîmede geçen nesî hâdisesine **Ebû Hureyre** (*Radıyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا عَدْوَى وَلَا طَيْرَةَ وَلَا هَامَةَ وَلَا صَفَرَ وَفِرٌّ مِنَ الْمَجْدُومِ كَمَا تَفِرُّ مِنَ الْأَسَدِ.»

“**Hastalık bulaşması yoktur; bir şeyle uğursuzlanmak yoktur, baykuş (ötmesinin bir zarar etkisi) yoktur, safer de yoktur. Ama aslandan kaçır gibi cüzzamlıdan kaç**” (*Buhârî, Tıbb, Bâbu'l-Cüzzâm, no:5380, 5/2108-2109*) hadîs-i şerîfinde işâret vâki olmuştur.

Şöyle ki; “**Safer yoktur**” cümle-i nebeviyyesi iki şekilde tevil edilmiştir:

Birincisi; câhiliyet döneminde halk, insanın içinde safer adında bir yılan olduğuna ve acıkan insanın ciğerini ısırduğuna îtikad ederlerdi. **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bu cümlesiyle bunun böyle olmadığını beyân etmiş oldu.

İkincisi; müşrikler muharremin haramlığını safere tehir ediyorlardı ki bu âyet-i kerîmenin beyân ettiği nesî muâmelesi bundan ibârettir. Böylece **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bunun meşrû olmadığını beyân etmiş oldu. Gerçi iki mânâ birden kastedilip iki türlü saferin bâtil olduğunun beyân edilmiş olmasını kabul etmek de câiz görülmüştür.

Bir kavle göre de; câhiliyet devrinde müşrikler safer ayını uğursuz sayıyorlardı, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bu kavli şerîfiyle bunu nefyetmiş oldu.

“*İkdü'd-dürer ve'l-leâli*” isimli eserde şöyle zikredilmiştir: Câhillerin çoğu safer ayını uğursuz sayarlar ve o ayda yoculuğu yasaklarlar. Oysa bu, yasaklanan tıyare (uğursuzlanma) cinsindedir.

“**Peki ya, ilk hastalanana kim bulaştırdı?**”

(*Buhârî, Tıbb:53, no:5439, 5/177; Müslim, Selam:33, no:5919, 7/30*) diye sorarak, bu hastalığı o hayvanın değil, **Allâh-u Te'âlâ'nın** bulaştırdığını açıklamıştır. Ama bu, o uyuzlu hayvanın buna sebep olmadığı anlamına gelmez. Böyle olsaydı, diğer hadîs-i şerîfte hasta hayvanın sağlam hayvanların yanına sokulması yasaklanmazdı.

Tabi ki “Sebeup olmak” ile “Sebepleri yaratmak” arasındaki farkı fark etmekten âciz olmayanların bu gerçeği anlaması hiç zor değildir.

Vehhâbîlerin en büyük mercîlerinden olan **İbni Kayyim** bile bu konuda insaflı bir yaklaşımda ve doğru bir açıklamada bulunarak şöyle demiştir:

“Bazı hadislerde ispat edilen uğursuzluğun, diğer bir kısmında reddedilenle alâkası yoktur, zira uğursuzluğun varlığı muhakkaktır.

Ancak bunu yaratan **Allâh-u Te'âlâ'dır**. **Allâh-u Te'âlâ** bazen öyle varlıklar yaratır ki bunlar bazı kişilere uğursuz gelirler. Bazen de öyle şeyler yaratır ki bunlara yaklaşanlar hiçbir zarar görmedikleri gibi faydaya da ererler.

Nitekim kimi çoluğundan-çocuğundan, atından, avradından, evinden ve barkından hayır görürken kimi de şer görür. Hayrı da şerri de, uğuru da uğursuzluğu da yaratan **Allâh-u Te'âlâ'dır**. Dolayısıyla kiminin içinde bulunduğu şeylerden bereketlenip, kimininse uğursuzlanması, ancak **Allâh-u Te'âlâ'nın** kaza ve kaderi ile dir.

Allâh-u Te'âlâ bir takım sebepler yaratıp, müsebbebâtını bunlara bağladığı gibi, uğur ve uğursuzluğu da sebeplere bağlamıştır.

Nitekim misk kokusuna, yakınına gelenlere lezzet verme gücü veren **Allâh-u Te'âlâ**, bunun zıttı (soğan sarımsak gibi) şeyleri de insanlara eziyet verme sebebi kılmıştır. İşte bu uğursuzlanma başka bir şey, şirk olan ise bambaşka bir şeydir.”

(*İbni Kayyim el-Cevziyye, Miftâhu dâri's-se'âde, 2/257*)

Çarşamba günü ve kışın sonundaki kocakarı günleri gibi günleri uğursuz saymak da böyledir. Câhiliyet ehli özellikle şevvâl ayında evlenmeyi uğursuz sayarlardı. Bir sene şevval ayında büyük bir vebâ salgını baş gösterip gelin ve damatlardan birçoğu ölünce câhiliyet ehli bunu uğursuz saydılar. Hâlbuki şerî'at bunun bâtil olduğunu açıklamıştır. Nitekim **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ): "**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) benimle şevvâl ayında evlendi ve şevvâl ayında benimle zifafa girdi, onun hanımlarının hangisi onun nezdinde benden daha nasipliydi?!" (Müslim, Nikâh:11, no:1423, 2/1039) demiştir.

O halde uğursuzluğu safer ve diğerleri gibi belirli bir zamana tahsis etmek sahih değildir. Zamanın tamamı **Allâh-u Te'âlâ**'nın mahlûkudur. Âdemoğullarının bütün amelleri mutlaka bir zaman içerisinde gerçekleşir.

Artık müminin, **Allâh**'ın tâatıyla meşgul olduğu zamanlar kendisi hakkında mubârek sayılır, **Allâh**'a isyanla geçirdiği vakitler ise kendisi hakkında uğursuz olur. Aslında gerçek uğursuzluk mâsiyetten başka bir şey değildir.

Nitekim **İbni Mes'ûd** (Radiyallâhu Anh): "Bir şeyde uğursuzluk varsa o da iki çene arasındadır, yâni dildedir" demiştir.

Bütün bu izahlardan sonra burada şunu beyân edelim ki; Safer ayının son çarşambasının uğursuzluğu konusu halk arasında yaygın bir kanaat hâlini almıştır.

Fakat geride zikredilen bir hadîs-i şeriften "**Uğursuzlanmanın bir nevi şirk**" (sh:23'de geçti) olduğu anlaşılmaktadır.

Ancak bir insan hayrı da şerri de yaratanın ancak **Allâh-u Te'âlâ** olduğuna fakat bâzı zamanları, bâzı mekânları ve bâzı şahısları mubârek, kimilerini de uğursuz yapanın ancak **Allâh-u Te'âlâ** olduğuna inandığı sürece aslâ şirke düşmez.

Şirk olan uğursuzlanma ise **Allâh-u Te'âlâ**'dan başka herhangi bir şahsın yâhut zaman ve mekânın kendiliğinden bir şer yaratabileceği inancıdır.

Ama bâzı şeyler sebebi ile **Allâh-u Te'âlâ**'nın uğur ve uğursuzluk yarattığına inanmak hâlis tevhididir.

Metni geride zikredilen: "**Hastalığın bulaşması yoktur; bir şeyle uğursuzlanmak yoktur, baykuş (ötmesinin bir zarar etkisi) yoktur, safer de yoktur. Ama aslandan kaçır gibi cüzzamlıdan kaç**" (Buhârî, Tıb, Bâbü'l-Cüzzâm, no:5380, 5/2108-2109) hadîs-i şerifinde nefyedilen (yoklukları ifâde edilen) şeyler, diğer hadîs-i şeriflerde isbât edilmiş (varlıkları bildirilmiş)tir.

Bundan dolayı **Ebû Seleme ibni Abdirrahmân ibni Avf** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يُورِدُ مُمْرِضٌ عَلَى مُصِحِّحٍ.»

"**Hastalıklı develerin sâhibi** (hastalıklı develerini) **sağlam devenin sâhibinin** (develerinin) **yanına getirmesin**" (Müslim, Selâm:33, no:2221, 4/1743; İsmâ'îl Hakkî, Rûhu'l-beyân:3/427) buyurarak belâdan âfiyette olan kimselerin, belâ sebebi olan âfetlerden sakınmalarını emretmiştir.

Kişi kendisini suya yâhut ateşe atmamakla ya da yıkılması yakın olan şeylerin altına girmemekle emrolunduğu gibi, cüzamlı hastaya yaklaşmaktan ve vebâ salgını olan yerlere girmekten kaçınmakla da memurdur. Zirâ bütün bunlar hastalık ve telef sebepleridir ki, sebepleri de, müsebbebâtını da yaratan ancak **Allâh-u Te'âlâ**'dır.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) îmânı zayıf olan müminleri korumak için onları telef olacakları şeylere yaklaşmaktan nehyetmiştir. Zirâ yakîni zayıf olan bir Müslüman başına belâ geldiği zaman tesiri sebeplerden sanabilir yâhut hastalık bulaşmasının **Allâh-u Te'âlâ**'nın kazâ ve kaderiyle değil de, kendi kendine olabileceğine itikâd edebilir ki bu düşüncelerin onun îmânına zarar vereceği âşikârdır. Nitekim câhiliyet döneminde Araplar hastalıkların **Allâh**'ın takdiri olmaksızın tabiatları icâbı kendiliğinden bulaşabildiğine itikâd etmekteydiler.

İşte bu nedenle hadîs-i şerifte: “**Hastalık bulaşması yoktur**” buyrulmuştur. Yine de îmânı zayıf olanlar bulaşıcı hastalık taşıyanlardan uzak durmakla emrolunmuşlardır. Ancak **Allâh**’a tevekkül ve kazâ-kadere îmânı kuvvetli olanların bâzı tehlikeli sebeplere bulaşması câizdir.

Nitekim **Câbir** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyete göre **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) cüzamlı birinin elinden tutup onu çanağın içine sokarak:

«بِسْمِ اللَّهِ، ثِقَةً بِاللَّهِ، وَتَوَكُّلاً عَلَى اللَّهِ.»

“**Allâh**’ın adıyla! **Allâh**’a güvenerek ve **Allâh**’a tevekkül ederek” dedikten sonra onunla yemek yemiştir. (*Tahâvî, Şerh-u Me’âni’l-âsâr:5/462; İsmâ’il Hakkî, Rûhu’l-beyân:3/427*)

Yine böylece **Hâlid ibni Velid** ve **Ömer** (*Radiyallâhu Anhümâ*)nın zehir içtikleri rivâyet olunmuştur ki bu zehirin onlara tesir etmeyişi onu beşeriyetleriyle değil de hakikat makâmında içtikleri içindir.

Nitekim **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) zehirli koyunu yediği halde kendisine senelerce tesir etmemiştir.

Ancak ölüm vakti geldiğinde, ölüm ancak beşeriyet makâmında geçerli olduğu için **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) beşeriyet hâli olan en aşağı mertebeye tenezzül buyurmuş, işte o zaman zehir tesir etmiştir.

Daha önce de irşâd vazifesini yerine getirebilmek için mîractan tenezzül âleminde bulunmaktaysa da, kendisinin nüzûlü en mütedil mertebe olan ruh makâmından olduğu için zehir ona tesir etmemiştir. Bu konu ayakların kayacağı bir husus olduğu için iyi anlaşılmalıdır.

Hadîs-i şerifte “**Hâme yoktur**” buyrularak bu isimle meşhur gece kuşunun uğursuz sayılması da nefyedilmiştir. Bunun baykuş olduğu da söylenmiştir ki câhiliyet döneminde Araplar birinin evinin üzerine baykuş konduğunda bunu o evden cenâze çıkacağına işâret sayarlardı. Bu, **Mâlik ibni Enes** (*Radiyallâhu Anh*)ın tefsîridir.

Bir kavle göre Araplar: “İntikâmı alınmayan bir maktûlün rûhu kuş olup öldürülenin kabrinin yanında kanatlarını açarak: ‘Beni kâtilimin kanından suvarın’ diye bağırır, ama intikâmı alınınca uçup gider” diye inanırlardı.

Diğer bir kavle göre ise: “Ölünün kemikleri çürüyünce kuş olur, artık o, mezarından çıkıp dolaşmaya başlar ve ölüye âilesinin haberlerini getirir” diye inanırlardı ki **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bu gibi inançların tümünü yasaklamıştır.

“*Fetâvâ-i Kâdihân*”da zikredildiği üzere; baykuş öttüğünde bir adam: “Biri ölecek” diyecek olsa bâzı âlimlere göre onun bu sözü küfür (kâfirlik) olur.

Yine böylece bir adam: “Saksağan kuşu bağırdığı için yolculuğumdan dönüyorum” dese bâzı âlimlere göre kâfir olur. Tabî ki bu, bu sebeplerin kendiliğinden bir şey yaratabileceğine inandığı zaman söz konusu olur. Yoksa içine bir sıkıntı gelse de o nedenle yoldan dönse kâfir olmaz.

Uğursuzluk meselesine gelince; hadîs-i şeriflerde hastalık bulaşması nefyedildiği halde bunun kendiliğinden olmadığı ancak **Allâh-u Te’âlâ**’nın takdîriyle olduğu, buna göre **Allâh-u Te’âlâ** dilediğinde hastalık bulaşabileceği anlaşıldığına göre uğursuzluk konusu da böyle anlaşılmalıdır.

BİR ŞEYDEN UĞURSUZLANANIN OKUMASI GEREKEN DUA

Abdurrahmân ibni Sâbit el-Cümahî (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ سَابِطِ الْجُمَحِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ عَبْدِ إِلَّا سَتَدْخُلُ قَلْبُهُ طَيْرَةٌ، فَإِذَا أَحْسَسَ ذَلِكَ فَلْيَقُلْ: أَنَا عَبْدُ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ لَا يَأْتِي بِالْحَسَنَاتِ إِلَّا اللَّهُ وَلَا يَذْهَبُ بِالسَّيِّئَاتِ إِلَّا اللَّهُ أَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، ثُمَّ يَمْضِي لَوَجْهِهِ.»

“Kalbine uğursuzluk girmeyen hiçbir kul yoktur. Bunu hisseden:

«أَنَا عَبْدُ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ لَا يَأْتِي
بِالْحَسَنَاتِ إِلَّا اللَّهُ وَلَا يَذْهَبُ بِالسَّيِّئَاتِ إِلَّا اللَّهُ
أَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

‘Ben Allâh’ın kuluyum, Allâh’ın dilediği olur, Allâh’ın yardımı olmadan hiçbir güç yoktur, güzel şeyleri ancak Allâh getirir, kötü şeyleri ancak Allâh giderir. Ben şahitlik ederim ki Allâh her şeye hakkıyla gücü yetendir’ desin. Sonra yönüne doğru devam eder (de işinden geri kalmaz).” (Ebü Dâvûd, el-Merâsîl, no:539, sh:362)

Bu hadîs-i şerifte her kulun kalbine mutlaka uğursuzluk hissi girdiği ve bu durumla karşılaşmanın ne okuyacağı açıklanmıştır.

Şâyet uğursuzluk hissine kapılmak şirk olsaydı bu hadîs-i şerifin mânâsı: “Kalbine şirk girmeyen hiçbir kul yoktur” şeklinde olurdu ki bunun böyle olmadığı âşikârdır. Zira bunca peygamber ve velîlerin kalpleri şirkten münezzehtir.

Demek ki bir şeyi uğursuz saymak, uğursuzluğu o şeyin yarattığına inanılmadıkça şirk olmaz.

SAFER AYI VE SON ÇARŞAMBASININ UĞURSUZ SAYILMASI

HADÎS-İ ŞERÎFTE NEFYEDİLEN SAFERDEN NE KASTEDİLDİĞİ

Evvela şunu belirtelim ki hadîs-i şeriflerde reddedilen “Safer”in ne olduğu hakkında ulemâ birkaç görüş üzere ihtilaf etmiştir.

1) İbni ‘Uyeyne, İmam Ahmed, İmam Buhârî ve Taberî (Radyallâhu Anhüm) gibi birçok selef âlimine göre, “Safer” karında bulunan büyük kurtlardır ki Araplar bunu uyuzdan daha bulaşıcı sayar ve insanı öldürdüğüne inanırlardı.

Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) de ecel gelmedikçe hiçbir hastalığın insanı öldüremeyeceğini

beyan için bunu nefyetmiştir. (İbni Receb, Letâifü'l-me'ârif, sh:74; İbni Hacer, Fethu'l-Bâri, 10/171)

Demek ki burada bu kurtların zararsız olduğu anlatılmak istenmemiş, bilakis kendiliklerinden bir zarar veremeyecekleri, fakat Allâh-u Te'âlâ'nın takdiriyle zarar verebilecekleri anlatılmak istenmiştir.

2) Saferin, hicrî senenin ikinci ayı olarak bilinen zaman dilimi olduğunu söyleyenler de olmuştur. Fakat onlar da iki görüş üzere buna açıklık getirmişlerdir.

a) Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) bu ifadesi ile, câhiliyet ehlinin, peşpeşe gelen üç haram ay nedeniyle yağma yapamamaları yüzünden madî darlığa düştüklerinde, haram ayların üçüncüsü olan muharremi helal sayıp yerine bu haramlığı safere ertelemeleri anlamına gelen: “Nesî” sapıklığını ortadan kaldırmıştır.

Nitekim bu, Tevbe Sûresi'nde:

﴿إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ
يُضِلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾

“Kâfirlerin daha ziyade saptırılmasına sebep olan bir aşırılık” (Tevbe Sûresi:37'den) olarak nitelendirilmiştir.

Bu görüş İmam Mâlik (Radyallâhu Anh)ın tercihidir ki okuyucularımızın dikkatinden kaçmadığı üzere; bu mânâlara göre hadîs-i şerifte reddedilen safer kelimesinin, safer ayının uğursuzluğunu reddetmekle hiçbir alâkası yoktur. Zaten tercih edilen mânâlar da bu zikredilenlerdir.

b) İbni Receb (Rahimehulâh)a göre ise; burada, câhiliye devrinin safer ayını uğursuz sayarak, kendisinde yolculuğa çıkmamaları ve ticaret yapmamaları gibi bâtil gelenekleri reddedilmiştir.

Fakat hadîs-i şerifin ilk cümlelerinde: “Hastalık geçmez” buyrulurken, “Kendi kendine geçmez” mânâsı kastedilip, “Uğursuzluk yoktur” buyrulurken, “Allâh-u Te'âlâ'dan başka hiçbir şey uğursuzluk yaratamaz” mânâsı kastedildiği gibi burada da: “Safer yoktur” buyrulurken, müneccimlerin,

uğursuzluğu, belâ ve musîbetleri gezegenlere ve ayların burçlarla irtibatına bağlama fikri reddedilmiştir.

Bu sûretle “Safer ayı kendiliğinden bir zarar veremez” buyrulmak istenmiştir. Yoksa burada “**Al-lâh-u Te’âlâ** hiçbir ayda ve hiçbir günde uğursuzluk yaratmaz” buyrulmak istenmemiştir. Kur’ân-ı Kerim’le çelişen böyle bir mânâ nasıl çıkartılabilir?!

Oysa; **Allâh-u Te’âlâ** Âd Kavmi’ni şiddetli bir kasırgayla helâk ettiği o safer ayının sonundaki çarşamba sabahından başlayıp diğer çarşambanın akşamına kadar süren yedi gece, sekiz gün hakkında:

﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحِيسَاتٍ﴾

“**Onlar üzerine** (yedi gece sekiz gün süren) o **uğursuz günlerde dondurucu soğuk** / (kulakları patlatırcasına) **çok ses çıkaran** / **bir rüzgâr gönderdik** (de, dağlardan kayaları elleriyle yontup kaldıracak kadar güçlü olan ve metrelerce uzunluktaki dizlerine kadar yerin dibine gömülerek birbirine tutunan o kavmi, böylece havaya kaldırıp birbirine çarpıtılarak içi boş hurma kütükleri gibi yere serdik)” (Fussilet Sûresi:16) buyurmuştur. (İsmâ’îl Hakkı, Rûhu’l-beyân:9/275, 10/101; Ebu’l-Yüsr Âbidin, Tenbihü’l-kulûbi’n-nâ’ime, sh:72)

Yine böylece **Rabbimiz Âd Kavmi’nin** helâkine sebep olacak kasırganın başladığı gün hakkında da:

﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا﴾

﴿فِي يَوْمٍ نَحِيسٍ مُّسْتَمِرٍّ﴾

“**Şüphesiz ki Biz, uğursuzluğu sürekli olan** (ve ayın son çarşambasına denk gelen) **bir günde üzerlerine pek soğuk / çok gürültülü/ bir fırtına gönderdik**” (Kamer Sûresi:19’dan) buyurmuştur.

UĞURSUZLUĞU SÜREKLİ OLAN ÇARŞAMBA GÜNÜ

Allâh-u Te’âlâ: “**Şüphesiz ki Biz, uğursuzluğu sürekli olan bir günde üzerlerine pek soğuk / çok gürültülü/ bir fırtına gönderdik**” (Kamer Sûresi:19’dan) âyet-i celilesinde belli bir günden bah-

setmekte ve bugünün uğursuzluğunun sürekli olduğunu belirtmektedir. Şimdi “Bu hangi gündür?” diye soracak olursanız, tabî ki bu konuda hadislere ve tefsirlere müracaat etmeden bir şey söylememiz mümkün değildir.

Suyûtî ve **İbni Kesîr** dahil tüm hadis hâfızlarının kendilerinden hadis naklettiği; **Taberânî**, **İbnü’l-Münzir** ve **İbni Merdûyeh** gibi büyük muhaddislerin, iki farklı kanalla **Câbir ibni Abdillâh** (Radiyallâhu Anhümâ)dan, yine iki ayrı senetle **Ali** (Radiyallâhu Anh)dan ve **Âişe** ile **Enes** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet ettikleri bir hadiste **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ جَابِرٍ وَعَلِيٍّ وَعَائِشَةَ وَأَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمْ قَالُوا: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَوْمُ الْأَرْبَعَاءِ يَوْمٌ نَحِيسٍ مُّسْتَمِرٌّ.»

“**Çarşamba günü, uğursuzluğu sürekli olan bir gündür.**”

(Taberânî el-Mu’cemu’l-evsat, no:807, 1/444; İbni Münzir, İbni Merdûyeh, Süyûtî, ed-Dürrü’l-Mensûr, 14/80-81; Kurtubî, et-Tefsir:17/132; Münâvî, Feyzu’l-Kâdir, 1/90; Aclûnî, Keşfu’l-hafâ, 2/397; Âlûsî, Rûhu’l-Me’âni, 15/130)

Bu hadis-i şerîfin mevzû olduğunu söyleyenler asla isabet etmemişlerdir. Nitekim iki sonraki babta bu konu işlenecektir. **İbni Ebî Hâtim**’in **Zirr ibni Hubeys** (Radiyallâhu Anh)dan yaptığı tahriç de buna şahittir.

Beğavî, **Kurtubî**, **Bezâvî**, **Nesefî**, ve **Mazharî** (Rahimehumüllâh) gibi sayısız birçok müfessir, kimi **Zeccac** (Radiyallâhu Anh)dan, kimi ise **İbni Abbas** (Radiyallâhu Anhümâ)dan naklen; bu günden maksadın çarşamba olduğuna dair görüş birliği zikretmişlerdir.

ÇARŞAMBA GÜNÜNÜN UĞURSUZLUĞUNUN SAFER AYINA MAHSUS OLUP OLMADIĞI

Eğer birisi: “Bu, sadece safer ayında mıdır? Yoksa her ayda mıdır? Her çarşamba mıdır? Yoksa her ayda bir çarşamba mıdır?” diye soracak olursa, buna şöyle cevap verebiliriz:

1) Bu, safer ayına mahsus olmayıp, her ay söz konusudur.

2) Hangi çarşamba olduğu hususunda ise iki görüş vardır:

a) Bu konudaki hadîs-i şeriflerin ekserîsi genel olduğundan her çarşamba günü bu durum söz konusudur.

b) **İbni Abbâs** (Radıyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«أَخِرُ أَرْبَعَاءَ فِي الشَّهْرِ يَوْمَ نَحْسٍ مُسْتَوْرٍ.»

“Ay içerisinde bulunan son çarşamba, uğursuzluğu süregelen bir gündür” (Hatîb, Târîhu Bağdâd, no:7727, 14/406; Vekî, el-Gurar, İbni Merdûyeh, et-Tefsîr, Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, 14/81; Cem'u'l-cevâmi', no:4, 1/23; el-Câmi'u's-sağîr, no:8; Münâvî, Feyzu'l-Kadîr, 1/86;) hadîs-i şerifinden anlaşıldığına göre ise, bu uğursuzluk her ayın son çarşambasına mahsustur.

AYIN SON ÇARŞAMBA SININ UĞURSUZ OLDUĞUNU BELİRTEN HADİS-İ ŞERİFİN MEVZÛ (UYDURMA) OLMADIĞI

Süyûtî, Azîzî ve İbni Arrâk (Rahimehumullâh)ın beyanlarına göre; İbni Cevzî (Rahimehullâh)ın, “Hadisin râvîleri içerisinde Mesleme ibni Salt vardır ki, bu zatın hadîsi alınmaz” şeklindeki itirazı yerinde değildir.

Zira bu zatı yalanla itham eden hiçbir kimse yoktur. Bilakis İbni Hibban (Rahimehullâh) onu sika (rivayetine güvenilen biri) olarak zikretmiş, Ahmed ibni Hanbel (Rahimehullâh) gibi bir müctehid de kensisinden hadîs rivayet etmiştir.

Zaten hadîs-i şerifin geliş yolu tek olmayıp, İmâm-ı Tuyûrî (Rahimehullâh) da başka bir yoldan hadîs-i şerifi nakletmiştir. Alkamî (Rahimehullâh) da: “Mevzû hadîsler hakkında meşâyihimizin sözlerinin özetine bakılırsa bu hadîs-i şerif mevzû değildir” demiştir. (el-Le'âli'l-masnû'a, 1/441; Tenzihü's-şerî'a, 2/55; es-Sirâcu'l-münîr, 1/11)

Nitekim hadîs âlimleri demişlerdir ki: “İbni Cevzî'nin bir hadîse mevzu demesine itibar edilmez.” (Gümüshânevî, Levâmî'u'l-ukûl, 1/43)

Zira İmâm-ı Süyûtî ve İbni Arrâk (Rahimehumellâh)ın beyanlarına göre; İbni Cevzî'nin itiraz ettiği Câbir (Radıyallâhu Anh)dan gelen tarik dışında İbni Merdûyeh bu hadîs-i şerifi iki ayrı tarikle Ali (Radıyallâhu Anh)dan, başka bir tarikle Âişe (Radıyallâhu Anhâ)dan, diğer bir tarikle de Enes (Radıyallâhu Anh)dan rivayet etmiştir.

Ayrıca İmâm-ı Süyûtî (Rahimehullâh) “el-Câmi'u's-sağîr” isimli eserinin başında, Gümüshânevî (Kuddise Sirruhû) da “Râmûzu'l-ehâdîs” isimli şâheserinin bidâyetinde; kitaplarında uydurma bir rivayete yer vermeyeceklerine dair bizi temin etmiş (bize güvence vermiş)lerdir.

(Süyûtî, el-Câmi'u's-sağîr, no:8; Gümüshânevî, Levâmî'u'l-ukûl, 1/45)

CÜZAM VE ALACA HASTALIKLARININ ANCAK ÇARŞAMBA GÜNÜ BELİRDİĞİ

İbni Ömer (Radıyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اجْتَنِبُوا الْحِجَامَةَ يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ فَإِنَّهُ الْيَوْمُ الَّذِي أُصِيبَ فِيهِ أَيُّوبُ بِالْبَلَاءِ وَمَا يَبْدُو جَذَامٌ وَلَا بَرَصٌ إِلَّا يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ.»

“Çarşamba günü kan aldirmaktan sakının. Zira o gün, Eyyûb (Aleyhisselam)ın musîbete çarptırıldığı gündür. Cüzam ve alaca hastalığı da ancak çarşamba günü meydana çıkar.”

(İbni Mâce, no:3487, 2/1104; Hâkim el-Müstedrek, no:8305, 5/585)

Bu hadîs-i şeriften anlaşıldığına göre çarşamba günü hakkındaki nuhûset (uğursuzluk) özel bir çarşambaya mahsus olmayıp, her çarşamba hakkında umûmîdir.

ÇARŞAMBA VE CUMARTESİ GÜNLERİ KAN ALDIRMAMAK

Ebû Hureyre (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ احْتَجَمَ يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ وَيَوْمَ السَّبْتِ فَرَأَى فِي جَسَدِهِ وَضْحًا فَلَا يُلُومَنَّ إِلَّا نَفْسَهُ.»

“Her kim çarşamba ya da cumartesi günü kan aldırır da cesedinde bir alaca hastalığı görürse, kendisinden başkasını tenkit etmesin.” (*Hâkim, el-Müstedrek, 4/409, 420; Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, 9/340; Ebû Dâvud, el-Merâsîl, no:451, sh:319*)

ÇARŞAMBA GÜNÜ KAN ALDIRMAYI NEHYEDEN HADİSİN ZAYIF OLDUĞU ZANNIYLA HAREKET EDENLERİN BAŞINA GELENLER

Büyük Muhaddis **Deylemî** (*Rahimehullâh*)ın nakline göre; **Ebû Ca'fer en-Nisâbüri** (*Rahimehullâh*) şöyle anlatmıştır:

“Bir gün ben, ‘Hadis sahih değil’ diyerek çarşamba günü kan aldırtdım. Fakat vücuduma alaca hastalığı isabet etti.

Sonra mânâ âleminde **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)i gördüm, durumumu kendisine şikayet edince bana:

«أَلَمْ تَسْمَعْ نَهْيِي؟! إِيَّاكَ وَالْإِسْتِهَانَةَ بِحَدِيثِي!»

“Sen benim bu husustaki yasağımı duymamış mıydın?! Bir daha (‘Sahih değil’ diyerek) benim hadisimi hafife almaktan sakın!” buyurdu.” (*Gümüşhânevi, Levâmi‘u'l-ukûl, Şerhu Râmûzi'l-ehâdis, 4/255*)

ÇARŞAMBA GÜNÜ TIRNAK KESMEYİ NEHYEDEN HADİSİN ZAYIF OLDUĞU ZANNIYLA HAREKET EDENLERİN BAŞINA GELENLER

Geride zikredilen kıssaya benzer bir hâdisde de **İbnü'l-Hâc** (*Rahimehullâh*) nâmındaki takva sahibi bir âlimin başına gelmiştir.

Şöyle ki o:

«وَفِي بَعْضِ الْأَنْبَاءِ، النَّهْيُ عَنِ قَصِّ الْأَظْفَرِ
يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ وَأَنَّهُ يُورِثُ الْبَرَصَ.»

“Çarşamba günü tırnak kesmenin alaca hastalığına sebebiyet vereceği” (*Münâvî, Feyzu'l-Kadîr, 1/88*) hususunda bir hadîs-i şerif işitmiş, fakat bir çarşamba günü fırsat bulduğunda, mekruh olduğuna dair bildiği hadisle amel etmeyi terk ederek: “Hazır vakit bulmuşken sünneti yerine getireyim” diye tırnaklarını kesmiş ve alaca hastalığına tutulmuş.

Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)i mânâ âleminde görünce O'nun:

«أَلَمْ تَسْمَعْ نَهْيِي عَنْ ذَلِكَ?!»

“Sen benim bunu yasakladığımı duymamış mıydın?!” sitemiyle karşılaşmış. Buna karşı: “Ya **Rasûlellâh!** Bence bu hadis sahih olmadığından amel etme lüzumu hissetmedim” diye cevap verince, **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*):

«يَكْفِيكَ أَنْ تَسْمَعَ.»

“Sana, benden gelen bir rivayeti işitmen yeterliydi” buyurmuşlar, sonra mübarek elini onun bedenine sürmesi bereketiyle alaca hastalığı tümüyle zâil olmuş.

O zaman **İbnü'l-Hâc** (*Rahimehullâh*): “**Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)den duymuş olduğum bir rivayete bundan sonra ebediyen muhâlif davranmayacağım diye **Allâh-u Te'âlâ**'ya tevbe taleledim” demiştir. (*Münâvî, Feyzu'l-Kadîr, 1/88*)

BÜTÜN KAVİMLERİN AZABININ ÇARŞAMBA GÜNÜ GERÇEKLEŞTİĞİ

Enes (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayete göre:

عَنْ أَنَسِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سِئَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الْأَيَّامِ وَسُئِلَ عَنِ يَوْمِ الْأَرْبَعَاءِ قَالَ: «يَوْمٌ نَحْسٍ» قَالُوا: «وَكَيْفَ ذَاكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟» قَالَ: «فِيهِ أَعْرَقَ اللَّهُ فِرْعَوْنَ وَقَوْمَهُ وَأَهْلَكَ عَادًا وَثَمُودَ.»

Bir kere **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e günler hakkında soru sorulurken çarşambadan konu açıldığında: “**Uğursuz gün**” buyurmuş, sebebi sorulunca da: “**Allâh-u Te‘âlâ Firavun’u ve kavmini o günde boğdu, Âd ve Semud kavimlerini de o gün helâk etti**” buyurmuştur. (*İbni Merdüyeh, Süyûtî, ed-Dürri’l-Mensûr, 14/81*)

Demek ki sadece Âd Kavmi değil, **Firavun** ve hânedânı, Semud Kavmi gibi birçok kavmin helâki de çarşamba günü vâki olmuş, hatta **İbni Abbâs** (*Radyallâhu Anhümâ*)nın beyanına göre:

«مَا عَذَّبَ قَوْمٌ إِلَّا يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ.»

“Hiçbir kavme çarşamba günü dışında azap edilmemiştir.” (*Kurtubî, el-Câmi’u li ahkâmi’l-Kur’ân, 15/333; Âlûsî, Rûhu’l-Me‘ânî, 13/173*)

Ebû Hureyre (*Radyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle buyrulmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَيَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ يَوْمٌ نَحْسٍ قَرِيبُ الْخَطِّأِ يَشِيبُ فِيهِ الْوَلْدَانُ وَفِيهِ أَرْسَلَ اللَّهُ الرِّيحَ عَلَى قَوْمِ عَادٍ وَفِيهِ وُلِدَ فِرْعَوْنُ وَفِيهِ ادَّعَى الرَّبُّوْبِيَّةَ وَفِيهِ أَهْلَكَ اللَّهُ.»

“Çarşamba günü, kendisinde çocukların ihtiyar olacağı, yanılıgısı pek yakın olan uğursuz bir gündür. Allâh Âd Kavmi üzerine rüzgarı o gün salmıştır. Firavun o gün doğmuştur, rablik iddiasına o gün kalkışmıştır ve Allâh-u Te‘âlâ onu o gün helak etmiştir.” (*Süyûtî, el-Le‘âlî, 439-440/1; İbni Arrâk, Tenzihü’ş-şerî‘a, 53-54/2*)

Süyûtî ve **İbni Arrâk** (*Rahimehumellâh*), **İbni Cevzî**’nin bu hadise mevzû demesine itiraz etmişler ve **Temmam** (*Radyallâhu Anh*)ın, bunu “**Fevâid**” isimli eserinde naklettiğini, ayrıca **Ebû Ya‘lâ**, **Heysemî** ve **İbni Hacer** (*Rahimehumullâh*)ın da buna benzer rivayetler zikrettiklerini söylemişlerdir.

Bazı âlimler şöyle demişlerdir: “**Allâh-u Te‘âlâ** çarşamba günü yedi kâfir kavmi, yedi şeyle helâk etmiştir; ‘**Avc ibni Unk’u Hühüd’le, Kârun’u**

yere batırmakla, **Firavun** ve hânedânını denizle, **Nemrud’u** sivrisinekle, Lût Kavmi’ni taşla, **Âd’ın** oğlu **Şeddad’ı Cebrâil** (*Aleyhiselâm*)ın sayhısıyla, **Âd Kavmi’ni** de şiddetli rüzgarla helâk etmiştir.” (*Ebû Mansûr el-Hemedânî, es-Seb’iyyât, sh:45*)

ÇARŞAMBA GÜNÜNÜN HERKES HAKKINDA UĞURSUZ OLMADIĞI

Halîmî (*Rahimehullâh*) şöyle demiştir: “Çarşamba günü bozgunculara uğursuzdur, iyiliğe çalışanlara değil.

Câbir (*Radyallâhu Anh*)dan: “**Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) Fetih Mescidi’nde, kâfir ordularına karşı pazartesi, salı ve çarşamba günleri bedduada bulundu. Çarşamba günü iki namaz arasında (ikindiye yakın) duası kabul oldu.

Ben de ne zaman öfkemi mücip bir hâdiseyle karşılaşsam, mutlaka o saati kollarım, dua yapar yapmaz kabul eserini anlarım’ şeklinde nakledilen meşhur sözünden anlaşıldığına göre; çarşamba gününün zâlimler hakkında uğursuzluğu ve **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)’in kâfirlere yaptığı beddua kabul olduğu gibi, mazlumların da zâlimlere yapacağı bedduanın o gün kabul göreceği kesindir.

Nitekim **Câbir** (*Radyallâhu Anh*)ın, kendisini kızdıran bir şeyden bahsetmesi, mazlum konumundayken yaptığı beddualara işaretidir.”

Halîmî gibi huccet bir âlimin bu beyanından anlaşıldığına göre; bu hadîs-i şerîf onun nezdinde mevzû kabul edilmeyip, aslı olan hadîs-i şerîflerden addedilmiştir. (*el-Le‘âlî’l-masnû‘a, 1/441-442; Tenzihü’ş-şerî‘a, 2/55-56; Kurtubî, et-Tefsîr:2/313, 17/132*)

Bütün bu rivayetlerden anlaşıldığına göre genel manada her çarşamba günü hakkında bu hayırsızlık söz konusudur. Ama bu, zikir ve dua ile meşgul olanlar için hayra dönebilir. Fakat zâlimler için o gün büyük bir azap kaçınılmazdır.

Bu yüzden **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) in Hendek’te bulunan Fetih Mescidi’nde müşriklerle yaptığı beddua çarşamba günü öğle ikindi arası kabule mazhar olmuş ve büyük bir fırtına çıkararak kâfirlerin orduları târ-u mâr olmuştur.

Demek ki **Hûd** (*Aleyhisselâm*) ve müminler hakkında kurtuluş günü olan çarşamba günü kâfirlere pek uğursuz geldiği gibi, **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e karşı gelen ahzâba da uğursuzluğunu göstermiştir.

Böylece anlaşılmuştur ki mazumlardan beddua alan zâlimlere, çarşamba gününün başlangıcından zeval vaktine kadar mühlet verilse de, o saatte sonra tevbe etmeyenler hakkında uğursuzluk açığa çıkacaktır. (*Kurtubî, et-Tefsîr:17/132; İbni Arrâk, Tenzihü's-şerî'a:2/56*)

Halimî (*Rahimehullâh*) "**el-Minhac**" isimli eserinde, **Beyhakî** (*Rahimehullâh*) da "**Şu'abu'l-îmân**"da çarşamba günü zeval vaktinden sonra duanın kabul olacağını zikretmişlerdir.

Dolayısıyla dua ve zikirle yapılan amellerde bir hayırsızlık ve uğursuzluk söz konusu olmadığından, çarşamba günü bu gibi işlerin yapılması teşvik edilmiştir.

ÇARŞAMBA GÜNÜ HAKKINDA İTİKADIMIZIN VE AMELİMİZİN NASIL OLMASI GEREKTİĞİ

"**Câmi'us-sağîr**" şârihi **Hıfînî** (*Rahimehullâh*)ın da beyanı vechile; çarşamba gününün uğursuzluğunu beyan eden hadîs-i şerîflerle, uğursuzlanmayı nehyeden hadîs-i şerîfler arasında bir çelişki yoktur.

Zira bu rivayetler, insanın çarşamba gününü uğursuz kabul etmesi gerektiği anlamına gelmez. Ancak **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) akli zayıf olan kimselere acıdığı için bu beyanlarda bulunmuştur.

Zâten îmanda yakîn derecesine ulaşmış kimseler tevekkül ehli olduklarından hiçbir şeyden uğursuzlanarak işlerinden geri kalmazlar. Nitekim **İbni Abbâs** (*Radiyallâhu Anhümâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte, hesapsız ve azapsız cennete girdirecekleri bildirilen yetmiş bin kişinin vasıfları zikredilirken:

"**Onlar** (ne kadar acı çekseler de kazaya rıza ve beladan lezzet alma makamına ulaştıkları için)

yaralarını (ateşle yaktırarak) **dağlatmazlar** (ame-liyat gibi ağrıya son veren cerrahi müdahalelere başvurmazlar); **kendilerini okutmazlar; hiçbir şeyle uğursuzlanmazlar ve ancak Rablerine tevekkülde bulunurlar.**" (*Buhârî, Rikâk, no:6541; Fethu'l-Bârî, 11/405; Müslim, İmân, no:220, 1/199-200*) buyrulmuştur.

Bu hadîs-i şerîften anlaşıldığı üzere yarayı dağlatmak ve Kur'ân âyetlerinden şifa için kendisini okutmak haddi zatında caiz şeyler iken, makâmı yüksek olan bazı kişiler sadece **Allâh-u Te'âlâ**'ya güvenerek sebepleri ortadan kaldırmışlardır.

Fakat bu herkesin harcı olmadığından, **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) ümmetine acıdığı için, çarşamba günü ticaret ve yolculuk gibi önemli işleri bırakmalarını önermiştir. Tâ ki böylece, o gün önemli bir işe çıkarak zararla dönen kişi, tesiri **Allâh**'dan bilmeyip o güne mâlederek, itikadî bir yanlış düşmesin ve bu uğursuzlanma fikrin-den kurtulma konusunda nefsinin tedavi edebilsin. (*Hâşiyetü'l-Hıfînî, 1/11*)

İmâm-ı Münâvî ve ondan naklen **Âlûsî**, ondan da naklen oğlu **Nûman** (*Rahimehumüllâh*) bu konuda çok değerli ve özet teşkil edecek şu mâlûmatı zikretmişlerdir.

Bütün günler ve aylar **Allâh-u Te'âlâ**'ya ait zaman dilimleri olduklarından, kendi başlarına fayda veya zarar verebilecek şeyler değillerdir.

Dolayısıyla bunlarda bir zarar olabileceğine inanan kişiyi uğursuzluk kaplar. **Allâh-u Te'âlâ**'dan başka hiçbir şeyin fayda ve zarar veremeyeceğine yakinen inanmakta olan kimselere ise hiçbir şey kötü etki yapamaz. Bu itibarla kâhin ve münecimler: "Çarşamba günü Utarid günüdür, Utarid ise uğursuz bir gezegendir" şeklindeki sözlerinin dinde yeri yoktur.

Bu hadîs-i şerîflerde çarşamba gününün uğursuzluğundan bahsedilmesi ise, korkutma ve uyarı niteliği taşımakta olup: "Sizden önce geçen kötü ümmetlerin tamamına azapların bugün inmesinden etkilenerek, bugünün helâkinden sakının, bu-

nun için de günahlarınıza pişman olarak **Allâh**'a karşı tevbe tazeleyin ki, helak edilen ümmetlerin başına gelenin bir benzeri bugünde size isabet etmesin" mânâsına gelmektedir.

Rasûlüllâh (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)in, bir bulut gördüğünde telaşa kapılarak namaza sarıldığı ve ancak yağmur yağınca sükûnete kavuşarak: "**Bu bulutta bir azap olmadığına dair bana güven verecek olan şey nedir?**" (*Müslim, Salâtü'l-istisgâ:4, no:2123, 3/26*) buyurduğu sâbittir.

Nitekim **Hûd** (*Aleyhisselâm*)ı inkâr eden Âd Kavmi kuraklığa tutulduklarında, gördükleri bir bulutun altında toplanıp rahmet beklerken, şiddetli karsırgayla birlikte buluttan yağın yıldırımlarla helâk edilmişlerdir. (*Ahkaf Sûresi:24*)

Yine böylece **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) Semud Kavmi'nin helâkine sahne olan Hicr karyesine vardıklarında, ashabına oradan çabuk ve ağlayarak geçmelerini emretmiştir.

Nasıl ki **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*)ın ve kavminin **Firavun**'un zulmünden kurtulduğu gün olması hasebiyle âşûrâ günü mübarek ve uğurlu sayılıp bir takım salih amellerin teşvik edildiği bir gündür.

İşte böylece çarşamba günü de, ümmetlerin helâkiyle ilgili kendisinde vukû bulan azaplardan dolayı dikkat edilmesi gereken bir gün olarak belirtilmiştir.

Bu konuda huccet sayılan **Halimî** (*Rahimehullâh*) şöyle demiştir: "Şerî'atın (kaynakları olan âyet ve hadislerin) beyanıla bilmiş olduk ki günler içerisinde nahs (uğursuz) olanlar mevcuttur.

Bunun karşılığı ise sa'd (uğurlu) olanlardır. Zaten bazı günlerin uğursuzluğu sabit olunca, diğer bazılarının da uğurlu olması gerekir.

Bu konuda günlerin şahıslardan farkı yoktur. İnsanlar içerisinde uğurlu uğursuz, bedbaht ve mesud kimseler bulunduğu gibi, zaman dilimlerinde de bu geçerlidir. Bir kişi, gezegenlerin yâhut günlerin, kendi arzularıyla bazı vakitleri ya da kişileri mutlu veya mutsuz yapabileceğine inanıyorsa, bu fikir batıldır."

Ancak kişi şöyle düşünmelidir: "**Allâh-u Te'âlâ** bir takım gezegenlere ve zamanlara değişik tabiatlar ve mizaçlar vermiştir, bunlarınsa yeryüzüyle ve sakinleri olan insanlarla bir takım ilişkileri vardır.

Nitekim **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*):"**Süreyya doğduğu** (mayıs ayının ikinci onunda gün doğarken kendisine bakanlara iyice belirlediği) **zaman ekinler fesada uğramaktan kurtulur**" (*Münâvî, Feyzu'l-Kadîr, no:744, 1/511*) buyurmuştur.

Allâh-u Te'âlâ'nın sebepler âleminde koyduğu kanunlar hasebince, burçların ve gezegenlerin (güneş ve ay tutulmaları, rüzgarların farklı yönlerden esmeleri gibi hâdiselerin) kimi, sıhhat ve selamete, bolluk ve berekete, güzel ahlâka, insafı davranışa ve hayırlara rağbete sebep olabilir.

Kimi de çirkinliklere, zulümlere, şerlere ve hastalıklara sebebiyet verebilir, lakin burada sebepleri yaratan sadece **Allâh-u Te'âlâ**'dır."

Nitekim **Hatib** (*Rahimehullâh*)ın nakline göre; "**Ali** (*Radıyallâhu Anh*) gökteki ayın bir veya iki günü kaldığında ya da ay akrep burcuna konduğunda kişinin evlenmesini ya da yolculuğa çıkmasını kerih görmüştür."

Dolayısıyla bir insanın, ayın son çarşambasında alışveriş yapması, yolculuğa çıkması ve sâir önemli işlere teşebbüs etmesi mübah olduğu gibi, bu işlerden uzak durması da, İslâm'ın kendisine verdiği müsadelerdendir.

Ancak burada o günün kendisine hiçbir zarar verme gücü olmadığına inanması farzdır, fakat içine gelen sıkıntıdan dolayı, bazı işlerden geri durma ruhsatını kullanabilir. (*Münâvî, Feyzu'l-Kadîr, 1/86-88; Âlûsî Rûhu'l-me'âni:15/130-132; Nûman el-Âlûsî, Ğâliyetü'l-mevâ'iz, 2/101*)

ÇARŞAMBA GÜNÜ YOLCULUĞA ÇIKMAMAK

Âişe (*Radıyallâhu Anhâ*)dan rivayet edilen bir hâdis-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«لَوْلَا أَنْ تَكَرَّهَ أُمَّتِي لِأَمْرُتُهَا أَنْ لَا يُسَافِرُوا يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ
وَأَحَبُّ الْأَيَّامِ إِلَيَّ الشُّحُوصُ فِيهَا يَوْمَ الْخَمِيسِ.»

“Ümmetim (zorlanacağı için) kerih görecek olmasaydı, elbette onlara çarşamba günü yola çıkmamalarını emrederdim.

Çıkış için günlerin bana en sevgilisi ise perşembe günüdür.”

(Deylemî, el-Firdevs, Münâvî, Feyzu'l-Kadîr, no:8, 1/88; Âlûsî, Rûhu'l-Me'ânî, 15/130; Nûman el-Âlûsî, Ğâliyetü'l-mevâ'iz, 2/101)

Bütün bu rivayetlerden anlaşıldığına göre genel mânâda her çarşamba günü hakkında bu hayırsızlık söz konusudur. Ama bu herkes hakkında geçerli değildir.

ÇARŞAMBA GÜNÜ HASTA ZİYARETİNİN HÜKMÜ

Bazıları çarşamba günü hasta ziyaretini kerih görmüş ve “Çarşamba günü hangi hastayı ziyaret ettiysek mutlaka perşembe günü onu gömdük” demişlerdir.

İbni Âbidîn (Rahimehullâh)ın beyanına göre; hasta bu ziyaretten uğursuzluk duyacak ve bu yüzden kendisine (moral bozukluğu gibi) bir zarar gelecektse, o gün hasta ziyareti yapmamak lazımdır.

(Münâvî, Feyzu'l-Kadîr, 1/86-88; Âlûsî Rûhu'l-me'ânî:15/130-132; Nûman el-Âlûsî, Ğâliyetü'l-mevâ'iz, 2/101)

ÇARŞAMBA GÜNÜNDE ALIŞVERİŞ

İbni Abbas (Radiyallâhu Anhümâ)dan, hafta günleri hakkında rivayet edilen bir eserde:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: «يَوْمُ الْأَحَدِ يَوْمُ
عَرَسٍ وَبِنَاءٍ وَيَوْمُ الْاِثْنَيْنِ يَوْمُ السَّفَرِ وَيَوْمُ الثَّلَاثَاءِ

يَوْمُ الدَّمِّ وَيَوْمُ الْأَرْبَعَاءِ يَوْمُ أَخَذٍ (لَا أَخَذَ) وَلَا عَطَاءٍ
فِيهِ وَيَوْمُ الْخَمِيسِ يَوْمُ دُخُولِ عَلَى السُّلْطَانِ وَيَوْمُ
الْجُمُعَةِ يَوْمُ تَرْوِيجٍ وَبَاءَةٍ.»

“Pazar günü ekim yapma ve bina yapma günüdür, pazartesi günü yolculuk günüdür, salı günü kan aldırma günüdür, çarşamba günü, alınır, satılmaz.

Diğer bir rivayette ise: ‘Alışveriş(te bereket) yoktur’, perşembe günü sultanın yanına girme (resmi işlere başvuru) günüdür, cuma günü ise evlendirme ve cimâ günüdür” buyrulmuştur.

(Ebû Ya'lâ, el-Müsned, no:2612, 4/479; Heysemî, Mecma'u'z-zevâid, no:7509, 4/524; İbni Hacer, el-Metâlibu'l-âliye, no:3446, 3/265; Münâvî, Feyzu'l-Kadîr, 1/88; Sehâvî, el-Mekâsîdül-hasene, no:1354, sh:559; Aclûnî, Keşfu'l-hafâ, 2/397; Âlûsî, Rûhu'l-Me'ânî, 15/130; Nûman el-Âlûsî, Ğâliyetü'l-mevâ'iz, 2/101)

Şu bilinmelidir ki bu gibi rivayetler, o gün yapılacak alışverişin haram veya mekruh olduğu gibi fikhî hükümler ortaya koymaz.

Ancak hayatları boyunca, hayır ve bereket arayanların hadîs-i şerîfleri göz önünde bulundurarak hareket etmelerinde fayda vardır.

Bu vesileyle sizlere dergimizin bu sayısının sonunda Safer ayıyla ilgili namazları, dua ve zikirleri beyan ederek Allah-u Teâlâ'nın yaratacağı şerlerden yine Allah-u Teâlâ'ya nasıl sığınacağımızı beyan etmeye çalıştık.

Sizlerden ricamız Allah için sevdiğimiz bütün müslümanları bu vazifelerden haberdar ederek bir sene boyunca başlarına gelmesi muhtemel olan belalardan sakınmaları için bu duaları yapmaları hususunda teşvik etmenizdir.

Rabbimiz cümlemizi yaratacağı şerlerden emin eylesin, hakkımızda hayırlar halk eylesin. Amin diyenleri mahrum olmaktan muhafaza eylesin. Amin!

GARBIN FENERİ İLE İSLÂM SARAYINA GİRMEK İSTEYENLERİN YANILGISI

RESUL BÖLÜKBAŞ

Birkaç asırdan beri İslâmiyet'i, İslâmi olmayan bir takım ideolojilerle karıştıranlar ve bu ideolojilerle sentez yapmaya çalışanlar vardır. Bu yüce dinimizin noksan sıfatlardan münezze, kemal sıfatlarla muttasıf olan Allah (*Celle Celalühü*) tarafından Rasûl-ü Kibriya'ya gönderilmiş olduğunu dikkate almadan, dinin mükemmeliyetini düşünmeden onu bazı beşeri sistemlerle sentez etmek suretiyle, adeta eksiği tamamlama gibi bir hezeyan içinde olanlar vardır.

Bu yüce dini hangi sistemle entegre edersek veya hangi sistemi esas alarak onu reformize etmek suretiyle bu dinin herkes tarafından kabul edilir hale getirirsek daha uygun olur, düşüncesinde olanlar bir safсата peşinde görüş bildirenler vardır. Bö-

lece İslâm dininin yüceliğini, mükemmeliyetini ve onun ilâhi bir sistem olduğunu hesaba katmadan, beşeri olan bir takım kurallarla reformize edip bu ilâhi olan yüce dinimizi bozmak Hak Teâlâ'dan gelen ve Hak olan dinimizi batıl ideolojilerle karma ederek işgüzarlık yaptıklarını zannediyorlar. Hiç şüphesiz İslâm dininin kaynağı, mesnedi ve memba-ı noksanlıklardan Müberrâ, kemâlat ile muttasıf olan Allah-u Azimüşşandır.

Yüce Mevlâ'mız mahlûkatın en mükemmel, Efendisi ve Kendisine halife olarak yarattığı insanın yeryüzünde saadet ve adaleti temin etmesi için ona en güzel olan bir sistemi Peygamberlerine vahyetmiştir. Yüce Allah mükemmel olarak yarattığı insanı başıboş bırakmak istememiş, onun ilâhi ilme ve Rabbani kelama dayalı kitaplarla

muhatap etmek istemiş ve o kitapların gösterdiği kurallarla yaşamasını emretmiştir. Bunu yapmakla da Rab olarak kuluna en büyük nimeti, İslâm nimetini sunmuştur. Bu yüce İslâm nimetini Hazreti Muhammed Mustafa (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e, yirmi üç sene gibi uzun bir zamanda kendisine tedricen ve peyderpey sunmuştur.

Dinini tamamlayınca da Veda Haccı'nda Haccı Ekber günü Arafat'ta iken inzal buyurduğu ayetle de, dininin ikmal edildiği müjdesini vermiştir. Maide Sûresinin 3. Ayetinin son iki paragrafında;

الْيَوْمَ يَسِّرُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ
وَإِخْشَاؤِنَ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ
نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي
مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“Bugün kâfirler dininizden (onu yok etmekten) ümitlerini kestiler. Artık onlardan korkmayın, benden korkun. Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı seçtim. Kim şiddetli açlık durumunda zorda kalır, günaha meyletmeksizin (haram etlerden) yerse şüphesiz ki Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.” (Maide Sûresi:3) Buyurmak suretiyle, bu yüce Dinin mükemmeliyetini ve İslâm dininin tamamlandığını ferman etmektedir.

Hiç şüphesiz bu dinin vazii hakikisi yüce Allah olduğundan, ona beşeri herhangi bir sistem ilave etmek asla caiz olmadığı gibi, bu dini reformize edip içerisinde bazı kuralları çıkararak veya bazı kuralları ilave etmek suretiyle dini değiştirenler küfür ve şirke düşerler.

Bu yüce İslâm nimetini bozmak isteyenler hakkında yüce Allah (Celle Celalihü) 28, 29 ve 30. Ayetinde bakınız ne buyuruyor;

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا
قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ ﴿٨٢﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَيَسْسِ
الْقَرَارُ ﴿٩٢﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ
قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿١٠٣﴾

“Allah'ın nimetini küfre değişenleri ve kavimlerini helak yurduna, yaslanacakları cehenneme sürükleyenleri görmedin mi? O ne kötü duraktır! Allah'ın yolundan saptırmak için ona ortaklar koştular. De ki: ‘Bir süre daha faydalanın. Çünkü varışınız ateşedir.’ (İbrahim Suresi:28-29-30)

Hal bu iken, bazı çevrelerden İslâm dininin hangi ideoloji ile barışık veya hangi ideolojiyi İslâm dini ile entegre etmenin daha uygun olacağını tartıştıklarını duymaktayız. Bazıları İslâmiyet'in sosyalizm ile, bazılarının kapitalizm ile, diğer bazılarının da burada ismini yazmayı sakıncalı gördüğüm izmlerle uyuşup bağdaşır olduğuna dair söylemler duyuyor, yazılar okuyoruz hatta bazıları çok daha ileri giderek; “İslâm demek sosyalizm demektir.” Diğer bazıları da; “İslâm demek demokrasi demektir.” şeklindeki beyanlar, bizleri hayrete düşürüyor.

Yüce dinimizin eksigi varmış da kendi kendisine yetmiyormuş gibi, bir takım izmlerle onu yozlaştırmanın peşinde olduklarını görmekle esef duymaktayız. Şunu iyi bilelim ki; İslâm dini ilâhi bir din olduğundan bu ancak kendisi ile barışıktır. Onun başka bir ideolojiye başka bir doktrine ihtiyacı yoktur. İslâm kendi kendisine yetecek bir dindir. Yüce dinimizin gerek uhrevi yönü ve gerekse dünya görüşü itibarı ile, kitap sünnet icma'a dayanan son derece mükemmel ve beşeriyetin saadetini temin edecek nitelikte yüce Mevlâ tarafından biz kullarına sunulmuş büyük bir nimettir.

Bu yüce dinimizin kitabı ve yüce Peygamberimizin sünneti ile sabit olan dinimizin kurallarının hepsi, gerek ibadetle alakalı gerek muamelat, ukubat ve hukukla alakalı hükümlerinin tamamı haktır, isabetlidir. Beşer tarafından bu kurallara ne ilave yapılır, ne de mevcut kurallardan biri kural olmaktan çıkartılır.

Çünkü Kur'an-ı kerim tahrif kabul etmez. Bu kuralların herhangi birinde eksiklik gören kimse yüce Allah'ın sıfatlarında eksiklik görüyor demektir.

Bu kimseler Cenab-ı Hakk'ı tenzih etmemiş olduklarından, marifetullah'tan uzak kimselerdir. Böylesine Cenab-ı Hakk'ın sıfatlarında adeta eksiklik görenler günde bin kere "Sübhaneallah" cümlesini söyleseler de, Cenab-ı Hakk'ı tesbih ve tenzih etmiş olamazlar. Bu kimseler hak ile batılı karıştırıp hakkı örtüp batılı öne çıkarmaya gayret eden kimselerdir ki, bunlar hakkında yüce Allah (Celle Celalühü) Ali İmran Sûresinin 71. Ayetinde şöyle buyurmaktadır;

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ
الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

"Ey Kitap ehli! Niçin hakkı batılla karıştırıyor ve bile bile gerçeği gizliyorsunuz?" (Ali İmran Sûresi:71)

Anlaşıyor ki İslâm dininin, İslâmi olan kuralardan başkasına ihtiyacı yoktur. Aynı zamanda İslâm, İslâmi olmayan kuralların yaşandığı bir toplumda garip karşılanması tabiidir. 20. asırda İslâm toplumunun çoğu İslâm dininin getirdiği kuralların bazılarını kabul edip diğer bazılarını kabul etmemekte, hatta diğer bazılarında haberi bile olmamaktadır.

Bundan dolayı da "İslâm ulemasıyım" diyen ulema sınıfı birbirini eleştirme yerine, bu yüce dinimizden ve onun yüce kurallarından haberi olmayan kimseleri aydınlatmaya gayret etmelidirler.

Ama maalesef bu ulema sınıfının bir kısmı ise İslâmi kuralları nefislerine göre yeniden nasıl tanzim edebiliriz ve bu kuralları nefisine esir olanlara nasıl kabul ettirebiliriz gayreti içindedirler.

Bakınız yüce Allah Bakara Sûresinin 174. Ayetinde ne buyuruyor;

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتُرُونَ
بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أَوْلِيكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ
وَلَا يَكْلِمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿٤٧١﴾

"Allah'ın indirdiği kitaptan bir kısmını gizleyip onu az bir bedel ile değişenler (var ya); işte onlar karınlarına ateşten başka bir şey doldurmuyorlar. Kıyamet günü Allah onlarla ne konuşacak, ne de onları arıtacaktır. Onlar için elem dolu bir azap vardır." (Bakara Sûresi:174)

Ali İmran Sûresinin 78. Ayetinde ise İslâmi olmayan kuralları İslâmi imiş gibi, İslâmi kuralların içine sokmak isteyenler hakkında bakınız ne bu yuruyor;

وَأَنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُونُ السِّتَّةُمْ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ
الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿٨٧﴾

"Onlardan (Kitap ehlinde) bir grup var ki, Kitap'dan olmadığı halde Kitap'dan sanasınız diye (okudukları) Kitap'tanmış gibi dillerini eğip bükerek ve, "Bu, Allah katındandır" derler. Hâlbuki o, Allah katından değildir. Bile bile Allah'a karşı yalan söylerler." (Ali İmran Sûresi:78)

Bütün bu ayetler İslâmiyet'in bir takım ilavelerle veya var olanı İslâm'dan çıkarmakla reformize edilmesinin büyük bir cürum olduğunu ifade etmektedir. Bu hususta en büyük mesuliyet ulema sınıfınındır. Bunlar hakkında da yüce Mevlâ'mız Madie sûresinin 48, 49 ve 50. Ayetlerinde şöyle buyurmaktadır;

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ
اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ
جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَا جَا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ
أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَيْتُمْ فَاسْتَبِقُوا
الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا
كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٨٤﴾

"(Ey Muhammed!) Sana da o Kitab'ı (Kur'an'ı) hak, önündeki kitapları doğrulayıcı, onları gözetici olarak indirdik.

Artık Allah'ın indirdiği ile aralarında hükmet ve sana gelen haktan ayrılıp onları arzularına uyma. Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol koyduk.

Eğer Allah dileseydi elbette sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat verdiği şeylerde sizi imtihan etmek için ümmetlere ayırdı. Öyle ise iyiliklerde yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O zaman anlaşmazlığa düşmüş olduğunuz şeyleri size bildirecektir.” (Maide Sûresi:48)

وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ
وَاحْذَرُهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ
تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ
وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿٩٤﴾

“Aralarında, Allah'ın indirdiği ile hükmet. Onların arzularına uyma ve Allah'ın sana indirdiğinin bir kısmından (Kur'an'ın bazı hükümlerinden) seni şaşırtmalarından sakın. Eğer yüz çevirirlerse, bil ki şüphesiz Allah, bazı günahları sebebiyle onları bir musibete çarptırmak istiyor. İnsanlardan birçoğu muhakkak ki yoldan çıkmışlardır.” (Maide Sûresi:49)

أَفْحَكَمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا
لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٥﴾

“Onlar hâlâ cahiliye devrinin hükmünü mü istiyorlar? Kesin olarak inanacak bir toplum için, kimin hükmü Allah'inkinden daha güzeldir?” (Maide Sûresi:50)

Yine Maide Sûresinin bir başka ayetinde Benî İsrail ulemasının Allah tarafından ne sebeple lanet olunduklarını beyan ederken bakınız ne buyuruyor;

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ
دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا
يَعْتَدُونَ ﴿٨٧﴾

“İsrailoğullarından inkar edenler, Davud ve Meryemoğlu İsa diliyle lanetlendi.

Bu, onların isyan etmeleri ve hadlerini aşırıyor olmalarından ötürüydü.” (Maide Sûresi:78)

كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٩٧﴾

“İşledikleri herhangi bir kötülükten birbirlerini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Yapmakta oldukları ne kötüydü!” (Maide Sûresi:79)

تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ
لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ
خَالِدُونَ ﴿٥٨﴾

“Onlardan birçoğunun inkar edenleri dost edindiklerini görürsün. Andolsun ki kendileri için önceden (ahirete) gönderdikleri şey; Allah'ın onlara gazap etmesi ne kötüdür! Onlar azap içinde ebedi kalıcıdır.” (Maide Sûresi:80)

Bütün bu ayetlerden anlıyoruz ki İslâmi kuralların tamamı kitabullah'a ve sünneti Rasûlullah'a dayanmakta olup, yirmi üç senede tamamlanan bu dinin kıyamete kadar beşeriyet hayatının saadetini temin etmeye yeterli ve ilâhi olması itibariyle de en mükemmel sistemdir.

Yazımızın başında da ifade ettiğimiz gibi, bu İslâm sarayına garp feneri ile girmek isteyenlerin bu saraydan ve nimetlerinden mahrum olacakları apaçıktır.

Selam ve Dua ile ...

ASIRLARIN KAVGASI İBİNİ TEYMIYE KONUSUNDA NUREDDİN YILDIZ HOCAYA CEVAPLAR

ALİ EREN

Okumak için Suûdî Arabistan'a gidip de Vehhâbi/Selefi olmadan dönen azın azı. Onlarda bile maalesef Vehhâbîlik/Selefilik bulaşığı bulunuyor. Oraya vehhâbî olmak için gitmiyorlar, ama farkında olmadan Vehhâbî olup dönüyorlar.

Çünkü orada “İslam bu” diye Vehhâbîlik öğretiliyor. Onlar da kendilerine ne öğretilirse onu öğreniyorlar.

Vehhâbîlik okuduklarının farkında olamazlar, çünkü dünya Müslümanlarının zihninde Vehhâbîlik hoş karşılanmadığı için vehhâbîler kendilerini gizliyor, “**Biz selefiyiz**” diyorlar. Yani vehhâbîler insanların karşısına “**Selefilik**” maskesiyle çıkıyorlar.

Selefilere vehhâbî değiller(!) ama nedense onların söylediklerinin aynısını söylüyorlar!

Suûdî devleti vehhâbîlik üzerinde o kadarı ısrarlı ki, bu ülkede herkes vehhâbî olmadığı halde, Türkiye'deki laiklik gibi, Suûdî Arabistan'da da vehhâbî olmayan kimseler bile Vehhâbîlik hâricinde hareket edemezler.

25-30 sene önce İmam-ı Rabbânî Hazretleri'nin torunlarından, Suûdî Arabistan'da yaşayan bir zat müsafirimiz olmuştu. Giderken kendisine İmam-ı Rabbânî Hazretleri'nin Mektûbât'ını hediye ettik. Memnuniyetle kabul etti ama alırken, “**Yemürrü inşâallah/ İnşallah kontrolden geçirebiliriz**” dedi. Çünkü Suûdî Arabistan sınırlarından içeri ehl-i sünnete ait kitapların girmesi yasakmış.

Şükür şimdi böyle bir kontrol yok. Ama vehhâbîlik berdevam...

Vehhâbîliğin/Selefilğin fikir babası, Hicrî 8. asırda yaşayan İbni Teymiyye'dir. İbni Teymiyye ehl-i sünnete ters düşmüş bir şahsiyettir. İşin özü budur.

Dînî konuşma ve yazılarından tanıdığımız Nureddin Yıldız Hoca, Suûdî Arabistan'da okuyanlardan. Kendisiyle, beraber yaptığımız bir namaz konferansı yolculuğunda tanışmıştık. Onu, kibirden uzak, kaprisi olmayan, hoş sohbet, esprili bir kişi olarak görmüştüm.

Son sıralarda, bazı dostlar Nureddin Hoca'nın bazı sözlerinden bahsediyorlar. O sözlerin doğru olması durumunda, Nureddin Yıldız hakkındaki taşıdığım hüsn-i niyet yok olup gider.

Bazı dostlarım, “**Nureddin Yıldız şu mesele hakkında şöyle söylüyor, ne dersiniz?**” diye onun bazı sorulara verdiği cevapları bana soruyorlar. Onlara cevap verebilmem için Nureddin Hoca'nın ne söylediğini bilmem lâzımdı. Bir internet sitesinde Nureddin Hoca'nın “**Asırların Kavgası İbni Teymiye**” başlıklı 5 adet yazısına rastladım. Orada ona sorulan bazı sorulara ve cevaplarına ulaşmış oldum.

Aşağıda, Nureddin Hoca'ya sorulan soruların bir kısmını ve onun verdiği cevapları okuyacaksınız.

SORU 1:

“... İbni Teymiyye, Muhammed bin Abdülvehhab, Mevdudi gibi şahısların itikadı bozuk mudur? Ehli Sünnet âlimlerinin dışında kalan hocaların söyledikleri ne derece doğrudur?”

Nureddin Yıldız cevaplandırıyor:

CEVAP:

“... Zikrettiğiniz isimlerin ne durumda olduğunu bilemeyiz. Eserlerini, işlerini izleriz. Sadece başkaları onların işlerinde tenkit edilecek yönler buldu diye onları kâfir sayamayız. İşleri hatalı insan olarak görebiliriz ama bu durum sadece onlar için değildir.

...Biz kendi derdimize bakalım, daha iyi bir iş yapmış oluruz.”

Nureddin Hocamız kusura bakmasın ama bu sözler sorulan sorunun cevabı değil. Soru sahibi açıkça “...**İbni Teymiyye, Muhammed bin Abdülvehhab, Mevdudi gibi şahısların itikadı bozuk mudur?**” diye soruyor. Buna ya “**Bozuktur**” veya “**Değildir**” diye cevap verilmesi lâzımdı. Hem cevap vermiyor hem de “...Biz kendi derdimize bakalım, daha iyi bir iş yapmış oluruz” diyerek meseleyi başka tarafa çekiyor.

Sorudaki üç şahıstan İbni Teymiyye’nin, Vehhâbîliğin fikir babası olduğunu yukarıda yazdık. Muhammed b. Abdilvehhab de İngilizlerin desteğiyle Vehhâbîliği kuran kişi. Mevdûdî ise “**Mezhebim yok**” diyen Pakistanlı mezhepsiz.

Benim bu bildiklerimi Nureddin Hoca da bilir. Ama “... **Zikrettiğiniz isimlerin ne durumda olduğunu bilemeyiz**” diyor. Bilemeyiz dediği halde, bu yazının devamında göreceğiniz gibi, bilhassa İbni Teymiyye’yi çok iyi bilmekte ve üstelik çok sevmektedir.

İnsanlar yaptıklarıyla, ortaya koyduğu tavırlarıyla, inanç ve ibâdetleriyle bilinirler. Nitekim Nureddin Hoca da cevabında, “**onların eserlerini, işlerini izleriz**” diyor.

Tamam işte. Eserlerine ve işlerine bak ve cevap ver. Ama hem “... **Zikrettiğiniz isimlerin eserlerini, işlerini izleriz**” diyor, hem de eserlerine ve işlerine bakıp cevap vermiyor.

Soru sahibi “**Onları kâfir sayabilir miyiz?**” diye sormadığı halde, “**Sadece başkaları onların işlerinde tenkit edilecek yönler buldu diye onları kâfir sayamayız**” diyor.

Sorulan soruya cevap vermediği halde, “**onları kâfir sayabilir miyiz?**” diye bir soru sorulmuş gibi bu hayâlî soruya “**onları kâfir sayamayız**” diye cevap veriyor.

Bu cevabı, düşüncesini ele veriyor. Çünkü biliyor ki, bu üç kişinin tenkit edilecek çok tarafları var. Soru sahibi de, “**onların itikadı bozuk mudur?**” diye tam da onu soruyor. Bu açık soruya açık bir cevap verilmesi lâzım ama Nureddin Yıldız cevap vermiyor.

Bilmemesi mümkün değil ama, diyelim ki **İbni Teymiyye, Muhammed bin Abdülvehhab, Mevdudi** hakkında bilgisi yok. Bu durumda bilmediğini söylemesi icap ederdi, onu da yapamıyor. Hem yapmıyor hem de “**Biz kendi derdimize bakalım, daha iyi bir iş yapmış oluruz**” diyor. Yani âmiyâne tabirle topu taca atıyor. Soru sahibine, o meseleyi karıştırma demeye getiriyor.

O zaman şunu söylemek istediğini mi anlamalı:

“Bu meseleyi fazla kurcalama. Onların hiç biri ehl-i sünnet değil ama ben söylemek istemiyorum. Çünkü söylersem Türkiyeli ehl-i sünnet Müslümanlar onların nasıl kimseler olduklarını anlarlar. Oysa ben onların bozuk kimseler olduğunu söylemek istemiyorum.”

Soru ve cevaplar devam ediyor.

SORU 2:

“...Hocam bir mektubunuzda İbn Teymiyye’ye “müctehiddir” diye yazmışsınız. Kabul ediyoruz âmennâ. Amma o mektubunuzda bir şey dikkatimi çekti. Yazılmış ki, “Bir Müslüman kötü niyetle bu meseleyi araştırırsa İbni Teymiyye’yi küfürle de suçlayabilir.”

CEVAP:

“Elbette, işi karıştırmak olan biri sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizi bile araştırırsa onda da aklınca hatalar bulabilir. Kullandığımız gözlük çok önemli, neyi görmek istediğimiz çok önemli.”

Nureddin Yıldız burada, “**Kötü niyetle araştırılmadığı takdirde İbni Teymiyye’nin müctehid olduğunu görürsünüz**” demek istiyor.

SORU 3:

“Bildiğimiz kadarıyla İbn-i Teymiyye Allah’ın göklerde olduğunu ve orada oturduğuna inanıyor (tabi iftira değilse). Fakat biz onun müteşabih ayetlerin tevil edilmemesi gerektiğini savunduğunu okuyoruz. Bu durumda bu bir çelişki olmuyor mu hocam?”

CEVAP:

“...Meselâ Ebû Hanife gibi muhteşem bir insana bile hatalı olmak isnat edilmiştir. Yetiştirdiği talebeler onun sağlığında ona aykırı görüşler

belirtmişlerdir. Bu ne onların hatalı olmasını ne de Ebû Hanîfe'nin değerinin düşmesini gerektirir.”

Yapmayın Nureddin Hocam! İkisi aynı değil.

İmam-ı Âzam Hazretleri, “Allah göklerde-
dir” gibi bir söz söyledi de talebeleri onun
bu sözüne aykırı görüşler mi ileri sürdüler?
Onların aralarındaki **ictihadda** farklılık, İbni
Teymiyye'ninki ise **inançta** farklılık. Adam Allah'a
mekân isnat ediyor. Siz, ictihad ve inançtaki farkı
bilmeyecek kimse misiniz?

Diyebiliyorsanız, “İbni Teymiyye Allah
göklerde dir dememiştir” demeliydiniz. Görü-
yoruz ki diyememişsiniz.

Ama “...İbni Teymiyye, bu Ümmet'in için-
den yetişmiş zekâsı ve himmetiyle sivrilmiş
şahsiyetlerden biridir. Kendi zamanındaki
şartlardan, siyasi ve fikri çalkantılardan etkilenerek
büyük bir ilmi faaliyet içine girmiştir” diyerek övü-
yorsunuz. Ve devamla “Ancak bir ilim adamının hata
etmesi ile Ümmet'ine hıyanet etmesi aynı değildir”
diyorsunuz.

Peki “Allah göklerde dir” demek bu ümmete
ihanet değil de nedir?

Bir de, “...Onu tenkit edenlerdeki temel mantık
da, ...onun söylediklerinde yanlışlar bulunduğu
iddiasıdır” diyorsunuz.

Hayır efendim hayır! Ortada, İbni Teymiyye'nin
söylediklerinde yanlışlar bulunduğu iddiası fa-
lan yok. İbni Teymiyye'nin “Allah göklerde dir”
dediği bir iddia mı yoksa gerçek mi! Yukarıda da
yazdığımız gibi, siz bile “Onun böyle bir sözü yok”
diyemiyorsunuz işte.

İbni Teymiyye, itikâdi meselelerde böyle
yanılırlara düşmeyecek derecede bir ilme sahipti.
O bakımdan, onun yaptığı yanılğı değil, bile bile
lâdes...

Değerli okuyucular!

Nureddin Hocamız, yukarıdaki soruya verdiği
cevapta şu doğruyu da söylüyor:

“Eğer İbni Teymiyye'yi tenkit etmek için söz
alırsanız, onu dinin dışına bile itebilirsiniz; onun
yazılarında ve sözlerinde bunun için yeterli mal-
zeme vardır.”

Hah! İşte biz de bunu söylüyoruz. “Onun
yazılarında ve sözlerinde bunun için yeterli mal-
zeme vardır.” diyoruz. Şu farkla ki sizin gibi, “Eğer
İbni Teymiyye'yi tenkit etmek için söz alırsanız, onu
dinin dışına bile itebilirsiniz” demiyoruz. Bir kim-
senin inancı sağlamsa, tenkit etmek istesiniz bile
onu nasıl dinin dışına itebileceksiniz? İtemezsiniz,
iman buna engeldir.

Nureddin Hocamız devamla, “...İbni
Teymiyye'yi de ‘bizim’ ulemamızdan biri olarak
gören bir gözle bakarsanız, onu İmam Malik'ten
ayırt edecek çok şey bulamazsınız” diyor.

Hocamızın insanı gülümseten bu sözü çok su-
götürür.

Dikkat ederseniz, “onu İmam Malik'ten ayırt
edecek çok şey bulamazsınız” diyor da “hiçbir şey
bulamazsınız” diyemiyor.

İbni Teymiyye'nin bütün sözleri bozuk olacak
değil ya! Meselâ kalkıp “Allah yoktur” diyecek
değil ya! “Allah göklerde dir” demesi yetmez mi?

Demek ki, İbni Teymiyye'nin sözlerinde, onu
İmam Malik'ten ayırt edecek bazı şeyler varmış.

Zaten onu ehl-i sünnetten ayıran da o bazı sö-
zleri işte.

Nureddin Hoca, İbni Teymiyye'nin böyle ne-
tameli sözlerinin açığa çıkmasından rahatsız. Onun
için şöyle söylüyor:

“...Biz Ümmet'imizin mezarlığını karıştırarak
ne elde ederiz? İlimde, cihadda, fazilette geldikleri
seviyeye kulak verelim. Bir âlimin başka bir âlim
tarafından tenkit edilmesine dair bir yazı bulan
kendini mutlu hissediyorsa, o mezarlıkçıdır; ölü
kemikleri kurcalamaktadır.”

Yok Nureddin Hocam, o kadar da değil. Eğer öy-
leyse İbni Teymiyye, kendisinden önceki 8 asırda
yaşayan âlimlerin mezarlarını niçin karıştırdı? Ona
niye bir şey demiyoruz?

İbni Teymiyye onların ilimde, cihadda, fazilette
geldikleri seviyeye kulak verseydi ya! Vermedi.
Şimdiki tilmizleri de hâlâ İbni Teymiyye'yi kabul
etmeyen milyonlarca İslam âlimlerinin mezarlarını
karıştırıp duruyorlar da, onların ilimde, cihadda,
fazilette geldikleri seviyeye hiç kulak vermiyorlar.

Sizin sözünüze göre, İbni Teymiyye de onun peşinden gidenler de bu durumda mezarlıkçıdır; ölü kemikleri kurcalamaktadır.

SORU 5:

“... Bir Vehhabi kişiyle tanıştım. Çok çok farklı görüşleri var bizim görüşlerimize göre. Mezhebler, evliyalar, kerametler... Bir de İbni Teymiyye... Vehhabiler çok savunuyor bu kişiyi.”

Nureddin Hocamızın, Vehhâbîleri ve İbni Teymiyye’yi soran bu kişiye verdiği cevaba bakın:

CEVAP:

“... Müslüman Dünya’nın mensubu olarak, Müslümanlar arasındaki ayrıntılarla uğraşmanın ne yararı vardır? Böyle bir araştırmaya nasıl vakit bulunabiliyor anlayamıyorum. Kendi işimize baksak daha iyi olmaz mı?

Allah Teala, bize önce bizi soracaktır. Kimse İbni Teymiyye’nin hesabını vermeyecektir. ... Şimdi siz nasıl Vehhâbîleri merak edip koğuşturuyorsanız onlar da sizi merak edip koğuşturuyorlar.”

Değerli okuyucular, iyi de sorunun cevabı nerede? Bu sözlerde hem soruya cevap yok hem de zihinler başka tarafa çekilmeye çalışılıyor.

Nureddin Yıldız’ın, cevapları içinde, **Sahih-i Buhârî ve Sahih-i Müslim** hakkında verdiği mühim bir bilgiyi ve kullandığı şu güzel ifadeleri de zikrederim::

“Bu iki eserin tenkit edilmesi, Napolyon’un Ezher’i işgal ettirme planı ile beraber gündeme gelmiştir. (Bu iki kitap) bin iki yüz senedir sevilen, cihat meydanlarında cihadın kaynağı, mescitlerde namazın, teheccütlerde gözyaşının, ailede huzurun, Harem-i Şerif’te tavafın kaynağıdır.”

SORU 6:

“... Ademoğlu’nun hata yapabileceğini, yalnızca Peygamberlerin “MASUM” olduğunu anlatıyorsunuz. Lakin, ... itikadi mevzularda hata ve eksik su kaldırmaz. ... İbni Teymiyye’nin ictihatlarından haberdar değil miydiniz ki, soh-

betinizde bir buçuk saat “Her âlim normal insanlar gibi hata eder, dolayısıyla İbn-i Teymiyye de hatalar yapmıştır” gibi masumâne bir şekilde küfür koku-lu, ehli sünnet dışı bu ictihatlarından hiç bahsetmediniz?”

CEVAP:

“Ben asla İbni Teymiyyeci değilim. Biiznillah olmam da. ... İbni Teymiyye’yi kendi kitaplarından okudum ben. ... Verdiğiniz kitap isimlerini bizzat siz okuyup inceledi iseniz mesele yok, yaptığınız bir ictihattır. Onun ictihatlarında hata olduğunu söylüyorsunuz demektir.”

Değerli okuyucular, bu cümlelere itirazımız var:

1- İbni Teymiyye’yi kendi kitaplarından okuyan ehl-i sünnet inancına mensup bir müslümanın, ona sahip çıkması mümkün değildir.

2- Nureddin Hoca, Arapça kitapları sadece okuyup anlayacak seviyedeki herkesin ictihad yapamayacağını bildiği halde, “Verdiğiniz kitap isimlerini bizzat okuyup inceledi iseniz yaptığınız bir ictihattır” diyebiliyor. Hayret!

Kendisine demek isteriz ki: İbni Teymiyye’nin kitaplarını orijinalinden rahatça anlayabilecek seviyede Arapça bildiğiniz için, ictihadın şartlarını yazan kitapları da anlarsınız. Öyleyse, “Arapça kitapları okuyup anlayabilen herkesin ictihad yapamayacağını öğrenmek için” lütfen bir de ictihad şartlarını yazan kitaplara göz atıverin.

Nureddin Yıldız’ın İbni Teymiyye hakkındaki, **“Kesinlikle onun da ipe sapa gelmez hataları da olmuştur”** sözü doğru da, bu ipe-sapa gelmez sözlerin sahibini, birileri bile bile hâlâ nasıl müdafaa eder, onu anlamıyoruz.

Bakın İbni Teymiyye’yi nasıl müdâfaa ediyor:

“Cihadı aktif gündeme taşıyan biridir o. Cihatsız İslam meraklıları, yani medresede oturup en iyi mü’min olmayı arayanlar, tekkeyi Uhud meydanı zannedenler ondan gocunmuşlardır.”

Kökten yanlış bir söz. Çünkü tekkeyi kimse Uhud meydanı zannetmez. Anlaşılan Nureddin Yıldız, Çanakkale harbine gönüllü katılanlardan birçoğunun tekke ve medrese mensupları olduğunu bilmiyor. Galiba ikinci binin müceddidi İmam-ı Rabbânî Hazretleri’nin Mektûbât’ındaki şu tespiti de bilmiyor:

Leşger-i duânın duâsı kabul edilmedikçe, leşger-i gazânın zafere ulaşması mümkün değildir.

Demek ki, cephede harbedenlerin zafere ermeleri, duâlarıyla onlara destek olan küçümsemişimiz o tekke mensuplarının duâlarının kabulüne bağlıymış. Onları küçümsemeyelim lütfen.

Nureddin Yıldız'ın şu sözlerine ne demeli:

“İbni Teymiyye, Kur'an ve Sünnet'i her şeyin önüne çıkarmıştır. Yer yer bu çıkarış, Ebu Hanife-lerin rakibi durumunda görülme nedeni olmuştur. Bilhassa Şafî uleması onu bu nedenle karşılarına almışlardır.”

Değerli okuyucular, İmam-ı Âzam Ebû Hanife ve tâbîleri, Kur'an ve sünnete düşman kimseler mi ki, Kur'an ve sünneti her şeyin önüne çıkaran İbni Teymiyye'yi rakip görsünler?

Nureddin Yıldız'ın söylediğine göre, sadece Hanefiler değil Şafî âlimleri de Kur'an ve sünnet düşmanı(!) imişler meğer. Ondan dolayı Kur'an ve sünneti her şeyin önüne çıkaran İbn-i Teymiyye'yi karşılarına almışlar...

Nureddin Hoca bu sözleriyle çok açık bir yanlışa ve kendisini mânevî felâkete götürecek bir iftiraya imza atıyor. Âhirette Hanefî ve Şafî âlimlerle beraber Allah huzuruna çıkınca, bakalım bunun hesabını Allah huzurunda nasıl verecek?

Bir de 6. sorunun cevabında, **“Ben asla İbni Teymiyeci değilim. “Biiznillah olmam da”** diyordu. İbni Teymiyeci olmamak böyle mi oluyor?

Söylediğini aksine tam bir İbni Teymiyeci olmuş, ama **“Biiznillah”** değil, Allah'ın izniyle değil. Çünkü İbni Teymiyye'yi tebriye etmek/temize çıkarmak aşkına Hanefî ve Şafî ulemâsına iftira edilmesinde asla Allah'ın izni olamaz.

Nureddin Yıldız'ın İbni Teymiyye hakkında doğru sözleri de var. Meselâ şöyle:

“Dilinin kemiği olmayan biridir. Evirip çevirmeden konuşmuştur. Konuşma siyaseti denebilecek bir yöntemi yoktur. Hak bildiğini konuşmuş, konuştuğunda da bedel ödemiştir.”

Değerli okuyucular! Bir âlim, evirip çevirmeden, günaha düşme korkusu taşımaksızın doludizgin konuşuyorsa, onda Allah korkusu yoktur. Onda konuşma siyaseti de yoksa, o adamda bir de dengesizlik vardır.

Nureddin Yıldız'ı dinliyoruz:

“İbni Teymiyye demek, Şiiliğe karşı Ehli Sünnet'in en güçlü cevabı denebilecek bir ekol demektir. İbni Teymiyye karşıtlığının köklerinde, Şiiğin büyük bir rolü vardır.”

Kusura bakmasın ama bu sözü de yanlıştır. Eğer “İbni Teymiyye demek, Şiiliğe karşı Ehli Sünnet'in en güçlü cevabı denebilecek bir ekol” olsaydı, İbni Teymiyye'nin ehl-i sünnet olması gerekirdi. Ama değil. Çünkü Ehl-i sünnete ters düştüğü gibi Şiiliğe de derstir.

Şiiiler ile vehhâbîler birbirlerini sevmezler. Şiiiler İbni Teymiyye'ye onun için terstirler. Bizim İbni Teymiyye'yi tasvip etmememiz ise, onun ehl-i sünnete ters olduğundandır.

Nureddin Yıldız şöyle diyor:

“... İbni Teymiyye'nin eserlerini okumaya da devam ediyorum. ...okudukça bana Kur'an ve Sünnet sevdası aşıyor. Cihat zevki veriyor. Fıkıh ilminin zevke dönüştüğü icthatlarını not ediyorum. Ve onu ben, kendi dilinden okuyorum.”

...İbni Teymiyye'den rahatsızlar olsa olsa Şia olmalıdır. Şia ile en köklü mücadeleyi yapanların en önde gelenlerinden biridir.

Tasavvuf adı altında kendi sapıklıklarını din diye öne süren kimileri de ondan rahatsız olabilirler. ... Ben Hanefî'yim ama İslam Hanefîlikten ibaret değildir.”

İbni Teymiyye'yi bu kadar öven Nureddin Hoca'ya sormak isterim:

a- Bu sözlerle, **“Ben asla İbni Teymiyeci değilim. Biiznillah olmam da”** sözleri nasıl bağdaşır?

b- Fıkıh ilminin zevke dönüştüğünü söylediğiniz İbni Teymiyye fıkıhına göre mi ibâdet ediyorsunuz, başka bir mezhebin fıkıhına göre mi?

c- İslam âlimleri içinde size Kur'an ve sünnet sevdası aşlayan ikinci bir âlim tanıyor musunuz, yoksa İbni Teymiyye bu hususta tek ve eşsiz mi?

d- Ehl-i sünnet Müslümanların İbni Teymiyye'den rahatsız olduklarını bildiğiniz halde, **"İbni Teymiyye'den rahatsızlar, olsa olsa Şia olmalıdır"** cümlesini söylemeyi nasıl becerbildiniz?

e- "...Ben Hanefi'yim ama İslam Hanefilikten ibaret değildir" sözüne neden ihtiyaç duyuyorsunuz? Siz de pekâlâ bilirsiniz ki, mezhepler hakkında buna benzer sözleri hep mezhepsizler söylüyor. Madem Hanefisiniz, ağzınızda mezhepsizlerin sözü ne geziyor?

SORU 7:

a- **"(İbni Teymiyye) Allahü Teâlâ'nın, sapıtmasına ilmini sebep ettiği kimsedir."** (İbni Hacer-i Mekki - Fetavâ yî Hadîsiyye)

b- İbni Teymiyye, **Kitabü'l-Arş** isimli eserinde, **"Allah Arş'ın üzerinde oturur, kendisi ile beraber oturması için Resûlullah'a da yer bırakır"** diyor.

c- **Essırâtü'l-Müstakim** kitabında da İbni Abbas gibi büyük sahabilere kâfir demiştir.

d- Keşfü'z-Zunûn) El-Ubuûiyyet kitabında ise **"Allahü Teâlâ'nın ismini zikretmenin bid'at ve dalâlet olduğunu"** bildirmekte.

e- Şam camiinin minberinden inerken **"Allah gökten yere, benim indiğim gibi iner."** dedi. (İbni Batuta -Tuhfetünnüzzar tarihi)

f- Kaza namazı kılmak lâzım değildir, derdi. Halbuki dört mezhepte de (kaza namazı) farzdır.

g- Cehennem azabının sonsuz olmadığını söylediler. Kâfirlerin cehennemde sonsuz kalacaklarına dair birçok âyet-i kerime vardır. (Bakara 81, Ahzab 65, Fussilet 28, Zuhuruf 74)

h- "Ömer çok yanılmıştır" diyerek, İmam Ahmed'in bildirdiği **"Allahü Teâlâ, doğru sözü, Ömer'in dili üzerine koymuştur. O hiç yanılmaz"** hadis-i şerifine karşı gelmiştir.

i- İbni Hacer-i Askalânî Hazretleri buyuruyor ki: İbni Teymiyye, **"Kabr-i Nebevîyi ziyaret için sefere çıkmak haramdır."**

Hazreti Ali iman ettiği zaman çocuk olduğu için Müslümanlığı sahih olmadı. Hazreti Osman malı çok severdi" diyerek ashab-ı kiramın büyüklerine dil uzattı. Ed-Dürer-ül-Kamine, hâşâ Allah'ın Arş'ın üstünde olduğunu ispat etmek için diyor ki: Allah dilerse, bir sivrisineğin sırtına yerleşir de sivrisinek Onun kudreti ve rubûbiyetinin lütfu ile Onu yüklenip kaldırır. Böyleyken Allah Arş'ın üzerine nasıl yerleşmez? (Beyan Telbis el-Cehmiyye, 1/568)

j- İbni Batuda, İbni Hacer-i Mekki, İmam Sübkî, kendi oğlu Abdülvehhab, İzzeddin bin Cema'a, Ebû Hayyan Zâhiri, Zâhidü'l-Kevseri, Yûsuf Nebhânî, İmam Şarânî, Ahmed bin Seyyid, Zeynî Dahlan, Şeyhü'l-İslam Mustafa Sabri Efendi gibi nice âlimler İbni Teymiyye'ye reddiyeler yazmışlar, dalâlet ve küfürlerini açıklamışlardır. Üstad Necip Fazıl da **"14. asrın irşad kutbu Seyyid Abdülhakim Arvasi, 'İbni Teymiyye dini içinden zedeleyen mülhidir' buyurdu"** diyor. (Türkiye'nin Manzarası)

İbni Teymiyye dürüstse, neden bütün âlimler ona reddiye yazsın ki? Ne alıp veremedikleri var?

CEVAP:

...İbni Teymiyye, İslam'ın ancak iyi bir cihatla yaşanabileceği fikri ile hareket eden hareketli bir kişiliğe sahiptir. Rahat bozan herkes gibi tenkit edilmiştir. Sözü ettiğiniz isimler, onu tenkit ettikleri gibi onları da tenkit edenler olmuştur. Kimsenin sözü âyet değil, hadis değil... O anlatılanları ben neden onun kitaplarında görmedim acaba?"

Hocam, hocam! Boşuna diretmeyelim hocam!

İbni Teymiyye hakkında, "Rahat bozan herkes gibi tenkit edilmiştir" diyorsunuz.

Birçok İslam âlimi, kendilerinin rahatlarını bozanlara gözü dönmüş bir şekilde iftira edecek kadar alçalmışlar mıdır? Sizin İslam âlimleri hakkındaki düşünceniz böyle mi?

İkincisi: İbni Teymiyye'yi tenkit edenlerin çoğu, kendisinden sonra gelen âlimlerdir. İbni Teymiyye onların rahatlarını nasıl bozacak?

"onu tenkit ettikleri gibi onları da tenkit edenler olmuştur" diyorsunuz.

O âlimlerin hangisi, İbni Teymiyye gibi küfre düşmekle tenkit edilmiştir?

...O anlatılanları ben neden onun kitaplarında görmedim acaba?” diyorsunuz.

Zaten bizim de hayret ettiğimiz bu ya! İbni Teymiyye'nin eserlerini kendi lisanından okuduğunuz halde, meselâ **Essırâtü'l-Müstakim** isimli eserinde İbni Abbas (r.a.) gibi büyük saha-bilere kâfir dediğini başkaları gördü de siz neden gör(e)mediniz acaba?

Tesadüf bu ya; olsa olsa o satırlara gelince hep gözünüz kamaşmıştır. Yoksa okuduğunuzu inkâr edecek değilsiniz ya!

SORU 8:

“...Size “Allahu Teala Arş'ta diyorlar” mealinde bir soru soruyorlar. Siz de “Bu meseleyi yıllarca tartışmışlar. Sonuca bağlayamamışlar. Asıl mesele biz Allah'a yakınlıkta neredeyiz?” mealinde bir cevap vermişsiniz.

Ben de, bahsettiğim haber sitesi de bu cevaba şaşırдық. Ehl-i Sünnet akide kitaplarında, Allahü Teala'nın mekândan münezzehe olduğu belirtilirken bahsettiğiniz **“sonuca bağlayamama”**yı anlayamadık. Bahsettiğim internet sitesi, size gıyaben **“Allah mekandan münezzehtir demek bu kadar mı zor?”** diye sormuş.”

Değerli okuyucular! Nureddin Yıldız, **“Allah mekandan münezzehtir demek bu kadar mı zor?”** sorusuna cevap vermeye yanaşmıyor. Ama şu cümlelere çekinmeden yer veriyor:

CEVAP 8:

“...Şu yaşadığımız topraklarda, körü körüne birini taklit etmenin dışında kim ne anlar Arş meselesinden, kim?”

Sizden başka kim anlayacak hocam! Anlayacak tek kişi varsa o da sizsiniz. Sizi dinleyelim Nureddin Hoca:

“...Hocalarım Ebu Gudde ve Nedvî'yi, İbn-i Teymiyye'yi takdir eder buldum. Ben de takdir ettim. ...İbni Teymiyye'yi sevmemin de, yüreğimde bir daralma oluşturmadığını görüyorum. Ebu Hanife'nin adı anılırken bile titreyen dudaklarım, heyecanlanan bir kalbim vardır elhamdulillah.

‘Ebu Bekir’e (Radıyallahu Anh) dil uzatma’ iddiasımı dahi cevaplandırmadım.”

Değerli okuyucular, **‘Ebu Bekir’e (Radıyallahu Anh)dil uzatma’** meselesi şöyle:

Nureddin Yıldız, bir röportajında şu sözleri sarf ediyor:

“...Hazreti Ebubekir bizim hayatımıza ulaşamaz. Gelsin internet çağında bir Ebubekir Sıddık olsun göreyim onu. Aynen böyle yazabilirsiniz Hatice Hanım.

...Biz Hazreti Ebubekir'e ulaşamayacaksak eğer, Hazreti Ebubekir de bu zamana ulaşamaz.

...ne buyuruyor Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **“Sizin elli taneniz onların bir tanesi yapacak.”** Yani biz elli kat hızlı gidiyoruz. Yani elli çarpı Hazreti Ebubekirlik imkânım var benim ama şeytan da ne diyor, “sen kim Ebubekir kim, işine bak haddini bil otur aşağı” diyor, “sen kim Ebu Hanife kim” diyor. “Bu zamanın Ebu Hanifesiyim” diyerek yola çıkan da kazanıyor.

...Allah'ın dostları büyük insanlar evet, ama erişilmez insanlar değil. Erişilmeyen tek şey Nübüvvet makamıdır.”

Nureddin Hocam!

Bu sözler Hazreti Ebûbekir'in aleyhinde konuşmak değil de nedir? Onu küçümsemek değil de nedir? Yoksa siz başka şey söylüyorsunuz da biz Türkçe bilmediğimiz için mi anlamıyoruz?

Nureddin Hocam! Yanılıyorsunuz. “sen kim, Ebubekir kim” sözünün mânâsı zannettiğiniz gibi şeytana ait değil, Hazreti Resûlullah'a aittir.

Sahi siz Hazreti Ebûbekir Efendimiz'den bahsederken, çelik-çomak arkadaşımızdan bahseder gibi niçin hep “Ebûbekir, Ebûbekir” diyorsunuz?

Hazret demek yok mu?

ABDURRAHMAN BİN AVF (1)

(*Radiyallahu Anh*)

TÜRKİYE GAZETESİ YAYINLARI
İSLAM ALİMLERİ ANSİKLOPEDİSİ GİBİ BAZI
MUTEBER ESERLERDEN ALINTIDIR.

Ashâb-ı Kirâmın büyüklerinden ve Cen-netle müjdelenen on kişiden biri. Adı, Abdurrahman bin Avf bin Abd-i Avf bin Hars bin Zühre bin Kusey'dir. Soyu, yedinci dedesi Kilâb bin Mürr'e Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) ile birleşmektedir.

Künyesi; Ebû Muhammed'dir. İslâmiyetten önce adı **Abd-i Amr**, bir rivayette de **Abdü'l-Kâ'be** veya **Abül-hâris** olup, Müslüman olunca Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) tarafından ismi değiştirilip "**Abdurrahman**" olmuştur.

Babası Avf, Cahiliye devrinde Gamisâ adındaki yerde Fâkih bin Mugîre ve Affan bin Ebi'l-Âs ile beraber Cüzeyme kabilesi tarafından katledilmiştir. Annesi Şifâ binti Avf'dır. Hazreti Ebû Bekir, Hazreti Osman, Hazreti Talha ve Hazreti Zübeyir (*Radiyallahü anhüm*)'ün anneleri ile birlikte müslüman olmuştur.

Kardeşlerinden Esved ve Abdullah'da müslüman olmakla şereşenmişlerdir. Birçok defa evlenmiştir. Yedisi kız, yirmi biri erkek olmak üzere yirmi sekiz çocuğu olmuştur. Erkek çocuklarından bazılarının isimleri; Muhammed, İbrahim, Hameyd, Zeyd, Ebû, Seleme, Mus'ab, Süheyl, Osman, Ömer, Misver'dir.

Bunlardan; İbrahim, Muhammed, Hamid ve Zeyd'in annesi Ümmü Gülsüm'dür. Ebû Seleme'nin annesi ise Tümadır'dır. Oğlu İbrâhim, Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'le görüşmek şerefine kavuşmuştur.

Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*) Hicretten 44 sene önce (m. 580) yılında doğdu ve Hicretten 31 sene sonra (M. 653) Medine'de vefât etti. Şemal olarak; iri yapılı, beyaz tenli ve yakışıklı bir zat idi.

Hazreti Ebû Bekir (*Radiyallahü Anh*)'ın teşviki ile müslüman oldu. Müslüman olmadan önce ticaretle meşgul olan Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*) İslâmiyeti kabul edip Müslüman olunca, diğer müslümanlar gibi o da eziyet ve işkencelere maruz kaldı. Böylece vatanını terk ile hicret etmeye mecbur oldu. Ve Habeşistan'a hicret eden müslümanlarla beraber bu memlekete gitti. Daha sonra Peygamber Efendimizin Medine-i Münevver'e'ye hicretinin ardından Medine'ye gelerek Resûlullah'a katıldı.

Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*) bütün harplerde bulundu. Bedir Savaşı'nda kahramanca savaştı. Bu savaşta bizzat şahit olduğu bir hadîseyi şöyle anlatıyor:

"Bedir'de harp sırasında durup sağıma soluma baktığım zaman Ensâr'dan iki genç delikanlı gözüme ilişti. Bunlardan en kuvvetli ve vurucu olanı ile bulunmak istedim. Bu iki gençten biri beni gözü ile süzdü sonra bana dönerek:

- Ey amca! Ebû Cehil'i tanıy mısın? diye sordu. Ben de:

- Evet tanırım, dedim ve:

- Ey kardeşimin oğlu, Ebû Cehil'i ne yapacaksın? diye sordum. O da:

- Bana haber verildiğine göre, Ebû Cehil Resûlullah'a sövermiş. Allah'a yemin ederim ki onu bir görürsem, öldürünceye veya kendim ölünceye kadar asla ondan ayrılmayacağım, dedi. Bu gencin heyecan halinde söylediği bu kat'i söze doğrusu hayret ettim.

Bu iki gençten diğeri de beni gözden geçirerek diğerrinin söylediği gibi söyledi. Bu sırada Ebû Cehil'i görmüştüm. O, Kureyş askeri içinde hiç durmadan ileri geri dönüp duruyordu. Ben:

- Gençler! İşte öteye beriye telaşla giden şu şahıs, bana o sorup tanımak istediğiniz

Ebû Cehil'dir, dedim. Onlar da hemen kılıçlarına sarıldılar ve Ebû Cehil'i öldürünceye kadar kılıç darbesine tuttular. Sonra dönüp Resûlullah'ın huzuruna geldiler. Ve hadîseyi arz ettiler.

Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*):

- Ebû Cehil'i hanginiz öldürdü? diye suâl etti. Bunlardan biri:

- Ben öldürdüm, dedi. Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*):

- Kılıçlarınızı sildiniz mi? deyince. Onlar da:

- Hayır silmedik, diye cevap verdiler. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz, kılıçlarına ne kadar kan bulaştığını ve ne derece derinlikte battığını anlamak için gençlerin kılıçlarını tetkik edip gözden geçirdi. İltifat ve tebrik ederek:

- İkiniz öldürmüşsünüz, buyurdu.

Abdurrahman bin Avf (*Radyallahü Anh*) Uhud Savaşı'nda yirmi bir yerinden yaralandı. Ayağından aldığı bir yara sebebiyle ayağı hafif aksak kaldı. Ayrıca 12 tane dişi kırıldı.

Abdurrahman bin Avf (*Radyallahü Anh*)'ın Cömertliği

Peygamber Efendimiz onu Medine'de Sa'd bin Rebî (*Radyallahü Anh*) ile kardeş yapmıştı. Medine'nin en zenginlerinden olan Sa'd bin Rebî, çok iyi kalpli ve cömert bir zât idi. Efendimiz onları kardeş yapınca, bütün mal ve servetinin yarısını Abdurrahman bin Avf'a verip onunla paylaşmak istemişti. Fakat Abdurrahman bin Avf (*Radyallahü Anh*) bunu kabul etmeyerek:

- Aziz kardeşim! Allah sana ve çoluk çocuğuna berket ihsan etsin, malını çoğaltsın!

Sen bana çarşının yolunu göster o bana yeter. Orada alış verişle meşgul olup ihtiyaçlarımı karşılarım, demişti.

Peygamberimiz Hazreti Abdurrahman'ın böyle söylediğini duyunca, O'na hayır duâ etti. Kaynuka çarşısında ticâret yaparak kısa zamanda çok zengin olmuştu. Buyurdu ki:

“Taşa uzansam, o taşın altında ya altına veya gümüşe rastladığımı görürüm.”

Abdurrahman bin Avf (*Radyallahü Anh*) çok cömert bir zat idi. Allah yolunda çok infaklarda bulundu. Değişik zamanlarda üç defa malının yarısını tasadduk etti. Birinci defa 4000 dirhem, ikincide 40.000 dirhem, üçüncüsünde ise 40.000 altın sadaka olarak Allah yolunda dağıttı. Uhud savaşı esirlerinden 30 tanesini azad ettirdi ve her birine 1000 altın dağıttı. Tebuk seferi için 500 at ve 500 yüklü deve verdi.

Bir gün buğday, un ve çeşitli zahire yüklü yedi yüz devesi ile Medine'ye girdiğinde Hazreti Âişe (*Radyallahü anha*), Resûlullah efendimiz'den işittiği;

“Abdurrahman bin Avf, Cennete diz üstü girer.” Hadisini bildirince, develerin hepsini yükleriyle birlikte Allah yolunda dağıtacağını söz verip onu şahit tutmuş ve: **“İnşaAllah şimdi Cennete koşarak girerim”** demiştir.

Bedir harbinde bulunup da sağ kalanların her birine, kendi malından 400 dirhem (2 kg. civarında) altın para verilmesini vasiyet etti. Vasiyeti hemen yerine getirildi.

Abdurrahman bin Avf (*Radyallahü Anh*)'a:

- Bu büyük serveti nasıl kazandın? Diye sordular, buyurdu ki:

- Çok az kâra da râzı oldum. Hiç bir müşteriye boş çevirmedim. Hatta bir gün bir deveyi sermayesine satmıştım. Yalnız dizlerindeki ipler kâr kalmıştı. Bir ip bir dirhem gümüş değerinde idi.

O gün develerin yem parasını ben vermiştim. Kazancım ise bin dirhem olmuştu.

Tebük harbinden dönüşte Peygamber efendimiz bir yere gitmişlerdi. O sıra ashâb-ı kirâm sabah namazı geçiyor diye Abdurrahman bin Avf'ı imâmete geçirdiler. Peygamber efendimiz döndüğü zaman ikinci rekâtte ona uydular ve namazın sonunda:

“Bir peygamber sâlih bir kimsenin arkasında namaz kılmadıkça ruhu kabz olmaz” buyurarak Abdurrahman bin Avf'ın kıymetini ifâde ettiler.

Bir keresinde Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) onun hakkında şöyle buyurdu:

“Göktekiler ve yerdekiler katında, sen eminsin”

Abdurrahman bin Avf (*Radyallahü Anh*), Dûmetül-Cendel'e giden orduya Resûlullah'ın emriyle kumandanlık yaptı: Birinci Halife Hazreti Ebû Bekir (*Radyallahü Anh*) devrinde O'nun en yakın müşavirlerinden idi. Ebû Bekir (*Radyallahü Anh*) O'na çok itibar eder, son derece hürmet eder ve her işte onunla istişare ederdi.

Hazreti Ömer (*Radyallahü Anh*)'ın halîfeliği zamanında da Onun yakını ve refiki idi. Bir keresinde, bir ticâret kervanı gelip gece Medine'nin dışında kondu. Yol yorgunu olmaları hasebiyle hemen uyudular. Halife Hazreti Ömer, şehri dolaşırken bu yabancı kervanları gördü. Abdurrahman bin Avf (*Radyallahü Anh*)'ın evine gelip dedi ki:

- Bu gece bir kervan gelmiş. Hepsi yabancıdır lakin bize sığınmışlar. Eşyaları da çok ve kıymetlidir. Yabancıların ve gelip geçen yolcuların, bunları soymasından korkuyorum. Gel de bunları koruyalım.

Abdurrahman bin Avf (*Radyallahü Anh*) Hazreti Ömer'le birlikte sabaha kadar orada adeta nöbet tutup kervanların başında beklediler ve sabah namazı vakti olunca da mescide gittiler.

O kervanda bulunan gençlerden biri uyumamıştı. Onların kim olduklarını merak ettiği için arkalarından takip etti. Sordu soruşturdu ve kendilerine bekçilik eden şahsın Müminlerin Halifesi Hazreti Ömer olduğunu öğrendi. Bu duruma çok şaşırın bu genç hemen gelip durumu arkadaşlarına anlattı. Roma ve İran ordularını perişan eden, birçok şehri fethetmiş olan ve adaleti ile meşhur olan yüce halifenin, bu merhamet ve şefkatini görerek İslamiyetin hak din olduğunu anladılar. Gönüllerinde iman filizi yeşerdi ve hepsi seve müslüman oldular.

MESCİD-İ AKSA: GÜNDEMİMİZDE, KALBİMİZDE OLMALIDIR

MEHMET TALU

Mescid-i aksa: Kudüs'tedir. Buna "Beyt-i Makdis = kutsal ev" de denir. Yeryüzünde, Mescid-i Haram'dan sonra yapılan ikinci mescittir. Mescid-i Haram'a bir aylık uzaklıkta bulunması sebebiyle, çok irak mescid anlamında "Mescid-i Aksa" diye isimlendirilmiştir. Günümüzde Mescid-i Aksâ; Kudüste, Süleyman Ma'bedinin güney tarafındaki camiye denilmektedir.

Yeryüzünde inşa edilen ilk mabed Kâbe'dir. Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى
لِّلْعَالَمِينَ

"Şüphesiz, âlemlere bereket ve hidayet kaynağı olarak insanlar için kurulan ilk ev, mâbet, Mekke-i Mükerrerme'deki Kâbedir."

Sonra inşa edilen ikinci mabed Mescid-i Aksa'dır. Ebû Zerr (Radıyallahü anh) şöyle demiştir: Ben bir keresinde:

- Yâ ResûlALLAH! İlk yapılan mescit hangisidir? dedim. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

المسجد الحرام

"El-Mescidül-Harâm." buyurdu. Ben:

- Sonra hangisi? dedim. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

المسجد الأقصى

"Sonra el-Mescidül-Aksa." buyurdu. Ben:

- Bu iki mescidin kuruluşu arasında ne kadar zaman vardır? dedim.

"أربعون = Kırk sene." buyurdu, sonra şunu buyurdu:

حيثما أدركتك الصلاة فصل والارض لك مسجد

"Sana namaz her nerede yetişirse, sen namazı orada kıl, bütün yeryüzü senin için bir mescittir."

Hazreti Musa (Aleyhisselam)dan, Hazreti İsâ (Aleyhisselam) zamanına kadar gelmiş olan bir çok peygamberin bulunduğu ve vahy indiği yer olması itibarıyla Resûlullâh (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin Mirâc'ında da yol uğrağı olmuştur. Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنَ
آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

"Kulu Muhammed'i, bir gece Mescid-i Haram'dan alıp Mescid-i Aksa'ya kadar götüren ALLAH her türlü noksanlıklardan münezzehtir. O Mescid-i Aksa ki, biz O'nun etrafına feyz ve bereket verdik, etrafını mübarek kıldık. Bu gece yolculuğunu, O'na bizim kudret ve azametimize delâlet eden ayetlerimizden, nice şaşkınlık verici şeylerden bazısını gösterelim diye yaptırıldı. Muhakkak ki O, evet sadece O, her şeyi hakkıyla işitici ve her şeyi de hakkıyla görücüdür."

Görüldüğü üzere: Mescid-i Aksa'nın bulunduğu Kudüs ve etrafı: Mübarek, mukaddes topraklardır. Amma ne hazin bir tecelli ki!.. Cenâb-ı Hakk'ın "etrafını mübarek kıldık" diye buyurduğu topraklar, bugün yine Cenab-ı Hakk'ın Kur'an-ı Kerim'de lânetlediği bir milletin elinde... Şu veya bu sebeplerle cihadı terk ederek mübarek toprakların mel'un milletin elinde olmasından rahatsızlık duymayan biz Müslümanlar ... Bunun hesabını nasıl vereceğiz?.. Birleşmiş Milletler toplantılarında Yahudiler'e arka çıkan hükümetler... Bunun vebalini nasıl yüklenecekler?..

İslâm'ın ilk kiblesi ve Mi'rac olayının ilk durağı olan Mescid-i Aksa ile sayısız İslâm Peygamberi'nin izleriyle dolu çevresi bugün Yahudi işgali altında. Kudüs'süz geçen yıllar birbiri ardına diziliyor.

Bu yüzden biz Müslümanlar sevgili Hazreti Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin büyük tarihî yolculuğunun bu yıldönümünde Mi'rac olayı öncesi Müslümanların ızdırabı içinde ve onların çilesini çekiyor, onların elemiini duyuyoruz. Zira; Hazreti Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin Mi'racı'nın ilk durağı temel mekanı, ağyarın elinde, Yahudi'nin çizmeleri altında, yıllardır karanlık içindedir. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in Mi'rac gecesi uğrayıp göklere urûc ettiği, Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) ın Kudüs'e girince ilk defa gidip ziyaret ederek secde-i şükranı kapandığı Mescid-i Aksa'nın mukaddes mekanında bugün is kokuları ve kapkara taş yığınları var. Hazreti Bilal (Radiyallahü anh)ın Kudüs'ün fethi günü yanık sesi ile ezan okuyup fatih İslâm ordularını cûş-u hurûşa getirdiği, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in hayatta bulunduğu tatlı hatıralarla dolu günleri hatırlattığı, ALLAH Teâlâ'nın Kur'an-ı Kerim'de mübarek kıldığını söylediği Kudüs'te bugün Yahudi var.

Bu millet, her sene Recebin 27. Gecesini Mi'rac gecesi olarak kutladığı sürece, milyonlarca Müslüman, İsrâ suresini okuduğu sürece, Siyonistler Kudüs'te gönül rahatlığıyla uyku uyuyamazlar.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in, Mescid-i Haramdan Mescid-i Aksa'ya hicret ettiğini her duyuşlarında o anda Mescid-i Aksa'nın Siyonistler tarafında kan ağılatıldığını düşündükçe Siyonistler orada huzur bulamazlar.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in bütün peygamberlere namaz kıldırıldığı Mescid-i Aksa'da kanlı Siyonist ayaklarının dolaşmasına bu millet dayanamaz.

İsrâ sûresinin birinci ayet-i kerimesinde çevresinin mübarek ve bereketli bir yer olduğu bildirilen Kudüs'te kanlı katillerin elleriyle Müslümanlara kıtlık hayatı yaşatan Siyonistler, ambargolarına devam ettikleri sürece kendileri de kırılmaktan kurtulamazlar.

Hazreti Musa (Aleyhisselam)ın adalet dağıttığı yerlerde işkence, zulüm, katliam yapan Siyonistler kendi kabirlerini kazmaya devam ederler.

Hazreti Süleyman (Aleyhisselam)ın mescit yaptığı mekanları insan kesimhanesi yapanları bir gün gelir kan tutar.

Öldürmeye teşebbüs ettikleri İsa (Aleyhisselam)ın dolaştığı yerleri kirleten Yahudilerden bir gün gelir Kudüs temizlenir.

Yahya (Aleyhisselam)ın başını kestikleri yerlerde o katillerin yolundan gidenler, Yahya (Aleyhisselam)ın yolundan gidenleri kesmeye devam ederlerse iki bin yıl dünyada yurtsuz dolaşmış ataları gibi yeni bir sürgün hayatına başlayabilirler.

Harun (Aleyhisselam)ın peşinden gittiklerini söyleyen Siyonistler, Harun (Aleyhisselam) gibi değil, Karun gibi yaşadıkları için kan dökmeye devam ediyorlar.

Paraya, sermayeye yön veren Karun karşısında, Hazreti Harun (Aleyhisselam)ın başarılı olduğu gibi Hazreti Harun (Aleyhisselam)ın yolunda olan Müslümanlar, ergeç Karun gibi dünya piyasasını elinde tutan Siyonizmi mağlup edeceklerdir.

Namazını Mi'rac bilen, bayramdan bayrama namaz kılan Müslümanlar dahi Kudüs'ün hergün kana bulanmasına ve Müslüman kanıyla kızartılmasına karşılar.

İsrâ sûresinin ilk ayet-i kerimelerinde Hazreti Musa (Aleyhisselam)ın, İsrail oğullarına kılavuz kılındığını, İsrail oğullarının kibirlendiğini, bozgunculuk yaptıklarını ve sonunda bu dünyada büyük bir cezaya çarptırıldığını haber verirken Rabbimiz bizi uyarıyor: Kılavuzumuz ALLAH Resûlü olsun, bu yürüyüş esnasında kibirlenmeyelim, bozgunculuk yapmayalım.

Kudüs, tarihin ünlü şehirlerinden biridir. Yeryüzünde ALLAH Teâlâ'ya ibadet maksadı ile inşa edilen mabetlerin ilki Mekke-i Mükerrreme'deki Kabe, ikincisi de Kudüs'deki Mescid-i Aksa'dır. Mescid-i Aksa, Hazreti Musa (Aleyhisselam)dan Hazreti İsa (Aleyhisselam)a kadar pek çok peygamberin toplandığı yerdir. İnsanlığa ilahî nurlar getiren, vahy-i ilahînin en önemli menzillerinden birisi de Kudüs ve Mescid-i Aksa olmuştur. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin Mi'racında ilk istasyon da Mescid-i Aksa'dır. Kabe ve Mescid-i Aksa, Mi'rac-ı peygamberinin arzımızdaki mihveri, başlangıcı ve sonudur. Bu büyük manevî olay, Mekke-i Mükerrreme'den, Mescid-i Haram'dan başlatılmış, Kudüs ve Mescid-i Aksa, bu tarihî ve dinî yolculuğun uğrak yeri olmuştur.

Kur'an-ı Kerim'de Mi'rac olayı anlatılırken; Mescid-i Aksa'nın mübarek kılındığı belirtilen etrafı, Kudüs ve çevresidir. ALLAH Teâlâ bu mıntıkayı dinî ve manevî bakımdan şereflendirmiş, maddî yönden de bağlar, bahçeler ve nehirlerle bereketlendirmiştir. Mescid-i Aksa, hem Müslümanlar, hem de Yahudi ve Hıristiyanlarca mukaddes beldelerden sayılır. Dinimizde Mekke ve Medine-i Münevvere'den sonra üçüncü kutsal şehirdir.

Kabe, ALLAH Teâlâ tarafından kible olarak tayin edilmeden önce Müslümanlar namazlarını Mescid-i Aksa'ya yönelerek kılarlardı. Hicretten sonra Medine-i Münevverede Müslümanların ilk kiblesidir.

Bilindiği gibi namazın farzlarından biri de: Namazı kibleye yönelerek kılmaktır. İslâm'ın ilk yıllarında kible, Kudüsteki Mescid-i Aksa istikameti idi. Namaz, onsekiz ay kadar Mescid-i Aksa'ya doğru kılınmıştı. Mescid-i Kubâ ile Mescid-i Nebînin mihrapları buraya yönelik olarak yapıldı.

Hicretten önce Hazreti Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz, Mekke-i Mükerrerme'deyken Kâbe'de kıldığı namazlarda, Rûkn-i Yemânî ile Hacer-i Esved arasında Kâbe'yi önüne almak suretiyle namaz kılıyor, böylece hem Kâbe'ye hem de Kudüsteki Mescid-i Aksa'ya yönelmiş oluyordu. Medine-i Münevvere, Mekke-i Mükerrerme ile Kudüs arasında bulunduğu için, Hicretten sonra Mescid-i Aksa'ya yönelindiğinde Kâbe arkada kalıyor, bu yüzden Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz üzüyor ve kiblenin Kâbe'ye çevrilmesini, namazların Kâbe tarafına dönülerek kılınmasını içten arzu ediyor ve bu yönde vahy gelmesini bekliyordu.

Hicretten 18 ay kadar sonra Şaban ayının 15. günü, Berat Kandilinde Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz Seleme oğulları mahallesinde ikinci namazının farzını kıldırıldığı esnada, ikinci rekâtın sonunda beklentisini gerçekleştiren, arzuladığı şekilde Kâbe'ye kible olarak yönelme emrini veren:

قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ

“Ey Peygamberim! Biz senin çok defa yüzünü gök yüzüne doğru çevirip durduğunu, vahiy beklediğini görüyoruz. Merak etme! Seni elbette hoşnut olacağın kibleye çevireceğiz. O halde, bundan böyle yüzünü hemen Mescid-i Haram'a doğru çevir. Ey mü' minler! Siz de her nerede olursanız olun, namazda yüzlerinizi onun yönüne çevirin.” âyet-i kerîme nazil oldu ve kiblenin artık Kâbe olduğunu bildirdi.

Bu âyet-i kerîmenin inmesi üzerine Hazreti Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz namazı bozmadan hemen ters yöne yani Kâbe istikametine döndü, cemaat da saflarıyla birlikte döndü. Böylece Kudüs'e doğru başlanılmış olan namazın son iki

rekâtı, Kâbe'ye yönelinerek tamamlandı. Bundan dolayı içinde bir tek namazın iki ayrı kibleye doğru kılındığı Seleme oğullarının bu Mescidine: İki Kibleli Mescid anlamına **“Mescidül-Kibleteyn”** denilmiştir.

O günden itibaren Müslümanların kiblesi Kâbe oldu. Dünyanın neresinde olursa olsun bütün Müslümanlar namazlarını Kâbe'ye yönelerek kılarlar. Kiblenin değişmesi, Bakara sûresi, 143. âyet-i kerîmesinde belirtildiği gibi, Efendimize uyanlarla, ökçesi üzerinde gerisin geriye dönenleri ayırdetmeye yarayan bir imtihandı aynı zamanda.

Ebû Hureyre (Radiyallahü anh) dan rivayete göre Hazreti Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) efendimiz ibâdet amacıyla seyahat edilebilecek üç mescidden birinin Mescid-i Aksâ olduğunu bildirmiştir:

لا تشد الرحال إلا إلى ثلاثة مساجد المسجد الحرام ومسجد الرسول صلى الله عليه وسلم ومسجد الأقصى

“Namaz ve ibadet için hiçbir mescide yolculuk edilmez. Fazla sevap umarak yalnız şu üç mescide yolculuk edilebilir: Mescid-i Haram, Benim Mescidim yani Mescid-i Nebevi ve Mescid-i Aksa”

Cabir b. Abdullah (Radiyallahü anh) dan rivayete göre Hazreti Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) efendimiz:

صلاة في المسجد الحرام مائة الف صلاة وصلاة في مسجدي الف صلاة وفي بيت المقدس خمسمائة صلاة

“EI-Mescidül-Haram'da kılınan bir namaz yüz bin namaz kıymetindedir. Benim mescidimde kılınan bir namaz bin namaz kıymetindedir, Beytül-makdis Mescid-i Aksa da kılınan bir namaz beş yüz namaz kıymetindedir, buyurmuşlardır.”

Abdullah b. Amr (Radiyallahü anh) dan rivayete göre Hazreti Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

لما فرغ سليمان بن داود من بناء بيت المقدس سأل الله ثلاثا حكما يصادف حكمه وملكا لا ينبغي لأحد من بعده وألا يأتي هذا المسجد أحد لا يريد إلا الصلاة فيه إلا خرج من ذنوبه كيوم ولدته أمه فقال النبي صلى الله عليه وسلم أما اثنتان فقد أعطيهما وأرجو أن يكون قد أعطي الثالثة

Süleyman b. Davûd (Aleyhisselam), Beytül-makdis yani Mescid-i Akas'nın inşasını bitirince ALLAH Teâlâ'dan üç dilekte bulunmuştur:

1- İlahî hükme uygun bir hüküm verme kudreti, yani ALLAH Teâlâ'nın emrine uygun bir adalet dağıtımını gücünün bahşedilmesini,

2- Kendisinden sonra hiç kimseye nasip olmayacak bir mülk ve saltanat verilmesini,

3- Yalnız namaz kılmak gayesiyle Mescid-i Aksa'ya gelenlerin, analarından doğdukları gün gibi günahsız olmaları.

Süleyman (Aleyhisselam)ın dilediği ilk iki şey kendisine verilmiştir. Üçüncü dileğinin de kendisine verilmiş olmasını umarım.” buyurmuşlar ve Mescid-i Aksa'da kılınacak namazlarla ALLAH Teâlâ'ya yaklaşan ve O'ndan affını dileyen kulların affedilmelerini sevgili Hazreti Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz de Mevlasından talep etmiştir.

Kudüs, Milâdî 637 yılında, Hazreti Ömer (Radiyallahü anh)ın hilâfeti zamanında İslâm cengâverlerince fethedilmiş ve bizzat Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) tarafından teslim alınmıştır. Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) Kudüs-ü Şerife girince, ilk önce Mescid-i Aksa'yı ziyaret etmiş, Hazreti Davud (Aleyhisselam)ın mihrabına vararak; Kur'an-ı Kerim'deki O'nun ALLAH Teâlâ'ya şükürünü ifade eden âyet-i kerîmeleri okuyarak Secde-i Şükranı kapanmıştır. Hazreti Ömer, Kudüs'te bulunduğu günlerden birinde, Hazreti Bilal (Radiyallahü anh)ın ezan okumasını ve Müslümanları Mescid-i Aksa'da namaza çağırmasını rica etmişti. Hazreti Bilal (Radiyallahü anh), Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in vefatından sonra ezan okumamaya ahdetmiş olmasına rağmen Halife Hazreti Ömer (Radiyallahü anh)ın emrine itaatla ezan okumuş, O'nun güzel sesi ile okuduğu ezan duyulduğu zaman, dinleyen bütün Müslümanların gözleri yaşlarla dolmuş, hayallerinde Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin sağ olduğu günler canlanmıştı. Hazreti Bilal (Radiyallahü anh)ın ezanı, büyük sahâbi Hazreti Muaz b. Cebel (Radiyallahü anh)ı kendisinden geçirmiş, Hazreti Ömer (Radiyallahü anh)ın da uzun süre istiğrak halinde kalmasına sebep olmuştu.

Kudüs ve Mescid-i Aksa, İslâm inancı açısından işte böylesine manevî, dini ve göz yaşartıcı olaylara sahne olmuştur. Bu sebeple: İslâm tarihinin her devrinde Müslümanların elinde kalmasına bütün Müslümanlarca büyük önem verilmiştir. Bilhassa bizim atalarımız Türkler, Kudüs ve Mescid-i Aksa için nice şehitler vermişlerdir. Tarihte çok el değiştiren Kudüs, sırasıyla: **Eyyubi, Selçuklu, Memlük ve nihayet tam 401 yıllık hakimiyet**

dönemi ile Osmanlı Türklerinin kılıcı sayesinde hep Müslüman ülkesi olarak kaldı.

Ne hazin bir tecellidir ki, bu gün Kudüs ve Mukaddes Mescid-i Aksa, asırlardır süregelen yolsuzlukları yüzünden ALLAH Teâlâ'nın lanetine uğramış bir milletin elinde bulunuyor. Dün Müslüman dedelerimizin koruyucu şemsiyesi altında bütün dinlerin mensupları bu mukaddes yerlerde ibadetlerini hür vicdanlarının emrettiği şekilde yerine getiriyorlardı. Fakat bugün, İsrail askerleri Mescid-i Aksa'da namaz kılanlara rast gele ateş açıyor. Müslümanları hedef alan ve katliam niyetiyle sahneye konulan bu cinayetlerin bir siyonizm taassup ve çılgınlığı olmaktan öte bir manası bulunmadığını bütün dünya biliyor. Bu cinayetler, tarihin tekerrürlerinden yeni bir halkayı daha teşkil ediyor. Devir devir görüldüğü gibi; İsrail milleti yolsuzluklarıyla dünya insanlığı önünde bir defa daha baş kaldırmış.

Sizleri mukaddes Kudüs ve Mescid-i Aksa'da cereyan etmekte olan insanlık dışı olaylar karşısında manevî uyanışa çağırıyorum. Bu manevî uyanışla yapacağımız dualarla Siyonizm zulmü altında canlarını ve mallarını kaybeden Müslüman kardeşlerimiz için şimdilik yapacağımız dualarla yardıma çağırıyorum.

İnsanlığın yüzünü karartan olayları devir devir sahneye koymakta mahir bulunan İsrail milletine, bu yolsuzlukları karşısında sessiz kalınmayacağını, sizlere tembih ediyorum, bu mübarek Mi'rac gecesinde...

Tek umudumuz ALLAH Teâlâ'nın güçlü kullarının Mescid-i Aksa'ya yeniden girecekleri konusundaki vaadinin, öteki vaadleri gibi doğru çıkacağı yolundaki kesin inancımızdır. İşte: İsrâ Suresi:4,5,6,7. âyet-i kerîmeler:

وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا

“Biz, Kitap'ta İsrailoğullarına: Sizler, yeryüzünde iki defa fesat çıkaracaksınız ve azgınlık derecesinde bir kibreye kapılacaksınız, diye bildirdik.”

Âyet-i kerîmede zikredilen “Kitap”tan maksat: Levh-i mahfuz'dur. Buna göre âyet-i kerîme şu anlama gelir: Sizin iki defa bozgunculuk çıkaracağınız levh-i mahfuzda yazılıdır, yani ilmimizde mevcuttur, bunu yapacağınız bizce malûmdur. Nitekim ikisini de yaptınız.

Önceki âyet-i kerimelerde Hazreti Musa (Aleyhisselam) kitabın gönderilmesi ve O'nun İsrâiloğullan'na rehber kılınması ilâhî bir lütuf olarak zikredilmişti.

Hazreti Mûsâ (Aleyhisselam), Mısır'da yüzlerce yıl aşağılayıcı bir muameleyle maruz kalan İsrâiloğulları'nı Firavun'un hegemonyasından kurtarıp özgürlüklerine kavuşturmuş, ana yurtlarına götürmüş, onlara Tevrat'ı tebliğ etmişti. Fakat gerek Kur'an-ı Kerim'de gerekse Kitâb-ı Mukaddes'te bildirildiği üzere onlar sık sık ALLAH Teâlâ'ya olan ahidlerini bozup günaha sapmışlar, bu yüzden de İlâhî cezaya mâruz kalmışlardı.

Âyet-i kerimedeki "fesad"dan maksat, İsrailoğulları'nın genel olarak ALLAH Teâlâ'nın Tevrat'ta koyduğu hükümleri çiğnemeleridir. Tefsirlerde iki fesaddan biri peygamber Eş'ya'yı, İşaya öldürmeleri veya Ermiya'yı, Yeremya hapsedmeleri; ikincisi ise Hazreti Yahya (Aleyhisselam)ı öldürmeleri, Roma yöneticileriyle iş birliği yaparak Hazreti İsa (Aleyhisselam)ı öldürmeye kalkışmaları şeklinde açıklanmaktadır.

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا

"Bunlardan ilkinin zamanı gelince, üzerinize güçlü kuvvetli kullarımızı gönderdik. Bunlar, evlerin arasında dolaşarak (sizi) aradılar. Bu, yerine getirilmiş bir vaad idi."

Tefsirlerde, bu güçlü kuvvetli kulların, Ninevalı Sencarib, Babilli Buhtunnasr veya Calut'un orduları olduğu, bunların, Tevrat'ı ve Mescid-i Aksa'yı yaktıkları, İsrailoğullarının alimlerini öldürdükleri ve 70.000 kadar esir aldıkları rivayet edilmekte, bütün bu musibetlere sebep teşkil etmiş olan İsrailoğullarının ilk fesadının ise Zekeriya'yı öldürmeleri ve Ermiya'yı hapsedmeleri olduğu belirtilmektedir.

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَيْنَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا

"Sonra onlara karşı size tekrar galibiyet ve zafer verdik; servet ve oğullarla gücünüzü arttırdık; sayınızı daha da çoğalttık."

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا

"Eğer iyilik ederseniz kendinize etmiş, kötülük ederseniz yine kendinize etmiş olursunuz. Artık diğer cezalandırma zamanı gelince, yüzünüzü kara etsinler, daha önce girdikleri gibi yine Mescid'e Süleyman Mâbedi'ne girsinler ve ellerine geçirdikleri her şeyi büsbütün tahrip etsinler diye, başınıza yine düşmanlarınızı musallat kıldık."

Tefsirlerde, İsrailoğullarının ikinci musibete uğramalarının sebebi olan diğer fesat hareketlerinin, Hazreti Yahya (Aleyhisselam)ı öldürmeleri ve Hazreti İsa (Aleyhisselam)ı öldürmeye teşebbüs etmeleri olduğu belirtiliyor.

Hazreti Musa (Aleyhisselam)ın ölümünden sonra İsrailoğulları'nın Filistin'deki çeşitli putperest toplulukların tesirinde kalarak bir yandan tevhide dayalı inançlarını bozarken bir yandan da Tevrat'ın ilkelerinden sapıp kötülüklerle bulaşıyorlardı. Azgınlıklarını peygamberlerini öldürmeye kadar götürmeleri neticesinde "ilk vaad" gerçekleşmiştir. Tefsirlerde bu ilk vaad hakkında, Bâbii esaretinin de dahil olduğu farklı olaylardan söz edilmiştir. Tarihi bilgilere göre ise bu ilk vaad, milattan önce 6. yüzyılda Bâbilliler'in Kudüs'ü işgal etmeleri ve Süleyman Mâbedi'ni yıkılmasıyla başlayan sürgün ve esaret sürecini ifade etmektedir.

6. âyet-i kerimede, zamanın Pers kralı Kyros'un milattan önce 539'da Bâbil'i ele geçirdikten sonra İsrailoğullarının ülkelerine dönmelerine izin vermesiyle başlayan ve milattan önce 63 yılına kadar süren millî birliğin yeniden kurulması, İkinci Mâbed'in inşası, Kudüs'ün iman, dinî ve kültürel hayatın yeniden canlanması gibi olumlu gelişmelerin yaşandığı döneme işaret edildiği anlaşılmaktadır.

7. âyet-i kerimede ise bu parlak dönemin ardından girilen yeni bir dinî, kültürel, siyasî kriz ve yıkım dönemine atıfta bulunulduğu görülmektedir. Bu dönemde önce yahudiler arasında çeşitli fikrî ve siyasî ihtilaflar ve iç karışıklıklar başlamış; ardından iktidar mücadelesi veren bir yahudi grubunun işbirliği yaptığı Romalılar Kudüs'ü ele geçirerek şehri tahrip etmiş, yahudilerin bağımsızlığına son vermişler; bu arada on binlerce yahudi öldürülmüş ve nihayet 70 yılında İkinci Mâbed de Romalılar tarafından yıkılmıştır.

Tefsirlerde yahudilerin İkinci bozgunculuklarıyla ilgili olarak zikrettikleri Hazreti Yahya (Aleyhisselam)ı öldürmeleri olayı da bu dönemde vuku bulmuştur. Bundan sonra 1948'e kadar Filistin'de yahudi hakimiyeti kurulamamıştır.

KISSADAN HİSSELER

EN DAYANIKLI KALE

Selçuklu Sultanı Aleaddin Keykubat batıya doğru ilerleyen Moğol tehlikesine karşı ülkenin önemli merkezlerine savunma kaleleri yaptırıyordu. Yapımı tamamlanan bu kalelerden birini, dönemin din alimi ve maneviyat büyüğü olan (Mevlânâ'nın babası) Sultanü'l-Ulema Muhammed Bahaüddin'e gösterip fikrini sordu. Sultan Bahaüddin Veled hazretleri gidip yapılan kaleyi gördü ve şöyle dedi:

Kale gerçekten çok muhkem ve düşman saldırılarını göğüsleyecek güçte bina edilmiş. Lakin senin yönetimindeki mazlumların, ezilen insanların dua oklarına karşı herhangi bir tedbir aldın mı?! Bunun için seni koruyacak bir kale yaptırmayı düşünüyor musun?

Çünkü mazlumun dua oklarına karşı taştan tuğladan yapılan kaleler dayanıklı değildir. Dua okları, değil senin yaptığın bu muhkem kale duvarlarını, yüz binlerce kale burcunu dahi deler geçer ve zalim memleketleri harabeye çevirir.

En iyisi sen, adalet ve iyilikten kale burçları yap. Hayırlı dua orduları oluşturmaya gayret et. Böylesi senin için bu surlardan daha emindir. Zira memleketin, hatta dünyanın güven ve huzuru bu ordularla sağlanır.

HEM TEMİZ HEM DE PİS OLAN UZUV

Lokman Hekim yardımcısı ile ava çıkmıştı. Avdan dönerken bir kabile reisi Lokman Hekim'e bir gece evinde misafir kalması için ısrar etti. O'da kabul etti. Kabile reisi ikram olarak onlara bir koyun kestirdi. Lokman Hekim yanındaki hizmetçisine:

Evladım kurban edilen hayvanın en temiz iki azasını kes bana getir, dedi.

O da gidip koyunun kalbini ve dilini kesip getirdi. Lokman Hekim:

Aferin evladım bildin, dedi.

İkinci gün başka bir kabile reisi, Lokman Hekim'i evini şereflendirmesi için davet etti.

Lokman Hekim onu da kırmayıp bir gece de ona misafir oldu. Orada da ziyafet olarak bir koyun kestiler. Lokman Hekim yanındaki hizmetçisine bu sefer:

Evladım, hayvanın en pis olan iki uzvunu kesip getir.

Yardımcısı gitti yine hayvanın dilini ve kalbini kesip önüne koydu. Lokman Hekim hizmetçisine şöyle dedi:

Aferin evladım bunu da bildin. Zira insanoğlunun en pis ve temiz olan yeri, kalbi ve lisanıdır.

KARINCANIN ALDIĞI TEDBİR

Süleyman (*Aleyhisselâm*) rüzgarlara, cinlere emreder; kurtların, kuşların, bütün hayvânâtın dilinden anlardı. Bir gün Süleyman (*Aleyhisselâm*) bir karıncayla konuşurken ona, bir yıllık yiyeceğinin miktarını sordu. Karınca: Bir buğday tanesi yerim, diye cevap verdi.

Karıncanın cevabını denemek isteyen Süleyman (*Aleyhisselâm*) onu bir şişeye koydurup yanına da bir buğday tanesi bırakarak şişeyi kapattırdı.

Aradan bir yıl geçince şişeyi açtırdı. Baktı ki karınca buğday tanesinin yarısını yemiştir. Bunun üzerine Süleyman (*Aleyhisselâm*) karıncaya sordu:

Senede bir buğday tanesi yediğini söylemiştin. Oysa yarısını ancak yemişsin.

Bunun üzerine karınca cevap verdi:

Rızkımı Yüce Allah verir. Ben O'na güvenerek her sene bir buğday tanesinin tamamını yerim. O hiç kimseyi asla unutmaz ve ihmal etmez. Fakat bu işi sen üzerine alınca iş değişti.

"Belki beni unuttur da yiyeceğimi ihmal eder" ihtimalini göz önünde bulundurarak, bir yıllık yiyeceğimin yarısını yedim, diğer yarısını ertesi yıla bıraktım.

MUSTAFA İSLAMOĞLU'NUN FİKİR KÖLELİĞİ PROJESİ

DR. İHSAN ŞENOCAK 30 EKİM, 14:40

Bu yazıyı, İslam kardeşliğinin gereği ve bir müslümanın “emr-i bi’lmaruf” ödevini ifa sorumluluğu çerçevesinde kaleme aldım.

Gayem ise, İslam’ı yaşama gayreti içerisinde olan fakat “İslamî ilimler” okumadığından sahil bilgiyi, sakimden temyiz edemeyen, İslam’a aykırı görüşleri şer’î esaslar muvacehesinde tahlil edip öz-posa ayırımına gidemeyen, bu yüzden de müesir bir lisan ya da kaleme sahip her zâtı, habbeyi kubbeliştiren bir nazarla görüp, “hükümde taklit” eden kardeşlerimi, “mukteda bih” olarak addedikleri insanları “kametleri” yerine “ilmi kıymetleri” ölçüsünde değerlendirmeye davet etmektir.

Temayül Marazı

Mustafa Bey! Zaman zaman bir meseleyi fasl ederken kullandığınız, “Ehl-i Sünnet’e göre şöyle; Ehl-i Beyt’e göre böyle” şeklindeki mülahaza, sizi taklit edenler nezdinde İslam’ın esasında iki ana damar olduğu ya da biri diğerrinin alternatifi olan iki yol olduğu şeklinde anlaşılakta; Ehl-i Sünnet ulemasını tahkir eden buna mukabil Şia liderlerini taltif eden ifade ve izahlarınız da “Ehl-i Beyt” terkihiyle meşrulaştırmaya çalıştığınız Şia’yı iktidasında beis olmayan mezhep konumuna getirmektedir. Bir “Kur’an Müslüman”ı olarak Ehl-i Beyt’in, Allah’ın kitabında Efendimiz’in ailesi anlamında kullanıldığını herhalde biliyorsunuzdur. Buna rağmen “Ehl-i Beyt’e hakaret eden Şia’yı bu şekilde tesmiye etmeniz, Müslümanlar tarafından “Temayül” yazarının “temayül marazı” şeklinde anlaşılacaktır.

Ehl-i Sünnet İslam’ın Kendisidir

Mustafa Bey! Malum olduğu üzere Ehl-i Sünnet, herhangi bir oluşumun alternatifi değil, Ehl-i

Beyt’i de ihata eden bir asıldır, İslam’ın kendisidir. O, ashaba Allah Resulü’nden tevarüs etmiştir. Nitekim sizin pek sevdiğiniz İbn Teymiyye mevzuaya dair şunu söyler: “Ehl-i Sünnet, Allah Teala Ebû Hanife, Malik, Şafî ve Ahmed b. Hanbel’i yaratmadan çok önce var olan mezhebin adıdır.” (İbn Teymiyye, Minhâcu’s-Sünneti’n-Nebeviyye, II, 266).

Allah Resulü “Fırka-i Naciye/kurtulan fırka”dan bahsettiği bir hadisinde, kendisine yöneltilen soru üzerine kurtulanların, “cemaat” (İbn Mâce, Fiten 17), bir başkasında ise, “Kendisi ve ashabının benimsediği yolda” (Tirmzî, İman 18) sebat gösterenler olduğunu ifade etmiştir. Buna göre “kurtulan”, zarurat-ı diniyye kapsamında değerlendirilen esasları kabul ederek sahabe ve sevâd-ı azamın yolu üzerinde olandır (Kevserî, İftiraku’l-Ümme ala’l-Fırak, 6). Sahabe de bu kavramı aynı çerçevede kullanmıştır.

Nitekim İbn Abbas (radiyallahu anh); “Nice yüzlerin ağardığı, nice yüzlerin de karardığı kıyamet gününü düşün.” (Âl-i İmran (3): 106) mealindeki ayeti tefsir ederken, yüzleri ağaranların, “Ehl-i Sünnet ve’l-Cemaat” olacağını belirtmiştir (Kurtubî, IV, 107). Tabiûndan Eyyüb es-Sehtiyânî (v. 131), etbau’t-tabiûnden de Süfyân es-Sevrî (v. 161) başta olmak üzere pek çok alim Ehl-i Sünnet kavramını aynı anlam çerçevesinde kullanmıştır (Suyûtî, Miftâhu’l-Cenne, 46)

Dış unsurların etkisiyle Hazreti Osman devrinden itibaren kendini gösteren “fitne”, kısa zamanda Haricilik, Şia ve Mutezile gibi isimlerle kurumsal bir hüviyet kazanınca (el-Mubârefurî, Tuhfetü’l-Ehvezî, VII, 54) büyük kopuştan geride ümmet yapısı içerisinde kalan bütünü, kayıtlarla ifade etme ihtiyacı hasıl oldu. “Sünnet”in, bid’atin;

“cemaat”in de bölünmenin karşıtı olması, Ehl-i Sünnet’in İslam’ın rükünlerini koruyan, ana bünyesine dahil olmayan unsurları da dışarıda bırakan bir kavram olarak iştihar (şöhret bulması) etmesine zemin hazırladı. Yani “sünnet” ve “cemaat” kavramları İslam içerisinde farklı temayüllerle temayüz eden Harici, Şii, Rafizî ve Kaderî gibi siyasi ve akidevi kopuş ve oluşların hangi hususlarda inhiraf içerisinde olduklarını tespit etti.

İlerleyen yıllarda fitne ve bid’at akidevi ve ictimâî anlamda bir karışıklığı ve karşıtlığı anlatırken; sünnet Allah Resulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) gibi inanıp yaşamayı, cemaat ise ayrılmadan bütün içerisinde kalmayı ifade etti. Sünnet ve cemaatin; bid’at ve fitneyle tam bir zıddiyet içerisinde olması tarih boyu devam etti ve hâdise literatürde Ehl-i Sünnet ve Ehl-i Bid’at mezhepleri olarak yer aldı. Modernist Müslümanlar tarafından, ötekileştirme olarak algılanıp eleştirilen bu tasnif, insanların hangi ölçüleri esas almaları durumunda müstakim olabileceklerini, nerede, niçin yer almaları gerektiğini belirlemelerine imkan sağladı.

Ehl-i Sünnet’i, Kur’an-ı Kerim ve Sünnet bütünlüğü içerisinde şekillenen, sahabe tarafından da yaşanan müesses İslam olarak tarif etmek mümkündür. Nitekim mezheplerin kuruluş dönemindeki müçtehitlerin kelim ve fıkıh meclislerindeki inşaî beyanlarından Ehl-i Sünnet’in İslam içinde bir bölünme olmadığı, bilakis hayatı Kur’an’a ve Sünnet’e göre tayin etmek olduğu anlaşılmaktadır. Bu durum, Ehl-i Sünnet’in vaz-ı cedide karşı devam-ı hal için yapılan keşf-i kadim olduğu yönündeki tezi desteklemektedir.

“Ehl-i Sünnet”, fırkalar mahşerine dönen İslam coğrafyasında hangi esaslar dahilinde Müslümanca var olunabileceğinin adresi olmuştur. Bu yüzden o, İslam içerisinde yeni bir oluşumun adı değil, İslam’a nisbet edilen inanış sistemleri içerisinde ya da “alternatif İslamlar” arasında Allah’ın indirdiği dinin kendisidir. Bu durumda Ehl-i Sünnet’i sosyopolitik şartların ürünü olarak göstermek, mevcudu gerçeğe aykırı bir şekilde tanımlamak olur.

Tenkrit İnsaf Sınırını Aşınca

Ehl-i Sünnet, İslam’ın kendisi olduğuna göre, esasta ona yöneltilen her eleştiri bir şekilde İslam’a racidir. İslamî ilimlere yabancı olduklarından ulemanın ilmi ve fikri muhtevalarından da mahrum olan kardeşlerimiz, sizin zaman zaman insaf sınırını aşan tenkitlerinizin etkisiyle cüceyi, dev; devi de cüce görme marazına tutuldu.

Türkiye’de muteber bütün cemaatler Ehl-i Sünnet ulemasına ihtiramda bulunur. Ne varki sizden etkilenen bazı kardeşlerimiz eslafımızı ya “Hâtibu’l-leyl” olarak görmekte ya da sultanların müdahane memuru olarak zikretmekte... Mustafa Bey! Bunu yapmaya hakkınız yok. Takiyyeyi dinin esası kabul eden Şiilere, “Ehl-i Beyt” deyip onları tezkiye ederken, Allah’ın şeriatını korumak için darağaçlarına meydan okuyan Ehl-i Sünnet ulemasını aşağılayamazsınız. Bir “televizyon hocası” olarak, ömürlerinin bir bölümünü cihat meydanlarında geçiren Rabbanî alimler için, “Onların yakasına yapışırım.” gibi ucuz ifadeler kullanamazsınız. Bu en hafif ifadeyle had bilmezliktir.

Mustafa Bey! Umumi manada cemaatler “ittihad-ı İslam” hassasiyetini muhafaza etti ve müntesiplerine de bunu aşıladı. Fakat siz, zahirde ümmet hassasiyetinden bahsediyor görünerek, Ehl-i Sünnet’e raci tenkitlerinizle Şia’ya yol açtınız. Ümmet’in öfkeden ağladığı Cuma, minberde “İhvan-ı Müslimîn”i eleştirdiniz. Bu halinizle, Ezher Şeyhi, Suud Kralı gibi kolay zamanların kahramanları ile aynı safta durdunuz.

Mustafa Bey! Sizinle birlikte ümmeti oluşturan bütünden (Ehl-i Sünnet) bir kopuş yaşandı. Ehl-i Sünnet alimlerine ve onların telif ettiği kitaplara karşı güven azaldı. Artık, sizi dinleyenler ne Ebû Hanife, ne de Buharî’ye itimat ediyorlar. Mübt-edî birisinin mealini, müçtehitlerin eserlerinden daha âli görebiliyorlar. Sizden ya da sizinle aynı zaviyeyi temellük edenlerden aldıklarıyla meselelerin siyak ve sibakından habersiz fikrî, fıkhi, kelamî mevzulara itiraz ediyor, ulemayı aşağılıyorlar. Pek çok mevzuda onların fetvalarıyla amel etmelerine rağmen, mezhepsizliği savunuyorlar.

İlim Saraylarından İbtidâî İlim Çadırına

Mustafa Bey! Maalesef sizinle birlikte “Türas-ı İslam”ı hurafeler mecmuası olarak gören mutaassıb bir topluluk oluştu. Daracık ufkunuzu muhît olmalarına itimat edip, medeniyetin nâ mütenahi ufkunu da ihata ettiklerini zanneden bir topluluk... Madem ki bu kardeşlerimizin size tam bir itimatları var, madem ki bu marazın sebebi de sizsiniz o halde bu Müslümanlara, Ehl-i Sünnet’in ne olduğunu ve nasıl anlaşılması gerektiğini lütfen izah ediniz. Fıkıhtan tek bir babı takrir salahiyetine malik olmayan fakat “bilmediğini bilmiyor” olmasından cesaret alarak, meallerden hüküm çıkaran kardeşlerimize, nerede durmaları gerektiğini, onları bu hale getiren merci olmanız hasebiyle evvela sizin hatırlatmanız gerekir.

Üniversitelerde ihtisas alanları, yeni ihtisas alanlarına bölünürken, bütün ilmi hasılası bir mealde öteye geçmeyen pek çok Müslüman, teşvikleriniz neticesinde İslamî ilimlerin tamamında hüküm beyan eder hale geldi. Ömründe bir defa Buharî’yi görmeyen, neye metin, neye de senet dendiğini bilmeyenler, duydukları her hadisin sahih olup olmadığını tartışmaya açmakta, onların Kur’an’a arzından söz etmektedirler.

Mealciler nazarında ne usul, ne cerh-tadil, ne şerh, ne tefsir, ne kavaid, ne makasit kitaplarının bir kıymeti var. Neshten şefaate kadar Ehl-i Sünnet’in varlığında icma ettiği pek çok mevzuyu –sizin gibi- hurafe görüyorlar. İslam’ı yaşamak için her nevi fedakarlığı göze alan fakat tenkitlerinizin etkisiyle, Medeniyetin ilim saraylarına girmekten istinkaf eden, belki de tekebbür eden Müslümanlar, sayınızda son derece ibtidâî ilim ve fikir çadırlarına mahkum oldu.

Fikir Köleliği

İslam’ı yaşamak gayesiyle sizi okuyan ya da dinleyen kardeşlerimizin samimiyetinden kuşkumuz yok. Onlar adına bizi endişelendiren, orta düzeyde ifade kudretine sahip bir mübtediyi müctehit makamında görüp, onun Ehl-i Sünnet’e aykırı görüşlerine ittiba edip icmaya muhalefet etmeleridir. Maalesef ki ufkunuza mahkumiyet, onları Ehl-i

Sünnet’in fıkıh, tefsir, hadis afâkını keşfetmekten mahrum bırakmıştır. Siz de sanki bu mahkumiyeti devam ettirmek, zâtınıza ait “fikir köleleri” oluşturmak için özel bir gayret içerisindeyiz.

Kardeşlerimizin sohbet ya da yazılarına mülazemet yoluyla oluşan mahrumiyetlerini ve akabinde gelen “fikrî köleliği” birbirine zıt iki örnekle muşahhaslaştırayım: Geçenlerde bir kısmı Beydavî ve Nesefî’yi mutalaa etmeden okuyup anlayabilecek seviyede Arapça bilen Afrikalı öğrenciler ziyarete geldi.

Fakülteadaki tedrisattan bahsederken, hocalarından bazılarının, “kader”, “nuzûl-u İsa”, “kabir azabı”, “şefaât”, “kadınların özel hallerde namaz kılamayacağı” gibi pek çok meseleyi inkar ettiğini söyledi. Bunları kabul edip-etmediklerini sorduğumda, hepsi birden, ilgili ayet ve hadislerle hocaların görüşlerini reddettiklerini ifade etti. Fakat aynı durum imam-hatiplerde okuyup fakülteye intisap eden kardeşlerimiz için söz konusu olamaz. Zira onlar meseleleri ilk defa ilahiyatta duyduğundan, doğru ile yanlış tefrik edememekte, vehle-i ûlada müessir bir lisana sahip hocanın fikri takipçileri arasına katılmaktadırlar.

Ehl-i Sünnet’e aykırı mevzuları Türkiye’li öğrencilerin kabul etmeleri, Afrikalılar’ın tamamının ise reddetmesi, neden muhalled usule göre telif edilen “sıra kitaplarını” okutmadığınızın cevabı olabilir mi? Ne gariptir ki taklidi eleştiren siz, hayat boyu sözlerinizi taklit edecek fikir köleleri oluşturduunuz.

Sohbet Hocalığı Israrı

Neden böyle bir yol takip ediyorsunuz? Neden bir ders halkası kurmadınız? İzleyicilerinizin yegane bilgi ağacı olma ısrarınızın ardında ne var? Eğer bir ders halkanız olsaydı, muhatap kitleniz, ilimde belli bir seviyeye ulaştıktan sonra tefsir, fıkıh, hadis kitaplarını okuyup tahlil edecek, özgürleşip sizin ufkunuzdan kurtulacak ya da görüşlerinizin bir kısmını alıp, diğerlerini reddedecek böylece size de katkıda bulanacaktı. Acaba, tek adam olma arzusu mu sizi “sohbet hocalığı”na mahkum etti?

Belki bunu, o muhalled kitapları okutacak ilmi kudretten yoksun olduğunuzdan, belki böyle bir menhece göre yetişmediğinizden, belki bunu istediğiniz tipte insan inşasına aykırı gördüğünüzden, belki de İslami ilimlere vakıf olan öğrenciler sizi sorgular, siz de aciz kalırsınız diye yapmadınız? (Bu sorular, YÖK'ün son müdahalesiyle, "Fıkıh, Tefsir, Hadis gibi Temel İslami İlimler" in ders saatinin artmasından rahatsız olan ilahiyatçılara da racidir.) Bütün bunların cevabını bir Allah Azze ve Celle, bir de siz biliyorsunuz.

Münazara Vesilesiyle

Malum olduğu üzere münazarada gaye, "Izharu's-savabtır/hakikati ortaya çıkarmaktır." Gerçek bu fakirin, gerekse de Ebubekir Sifil Hoca'nın, Abdulaziz Bey'le yaptığı münazarayı dinledikten sonra samimi duygularla Abdulaziz Bey'in yanında yer alan pek çok Müslüman, -gönderdikleri mesajlarla- Ehl-i Sünnet'e aykırı görüşlerden tövbe ettiklerini bildirdi.

Mustafa Bey! Ehl-i Sünnet'e mensup çevreleri kastederek minberde sarf ettiğiniz, "Abdulaziz Hoca'yı çakallara yedirmem." (<http://www.youtube.com/watch?v=coSWGfSn8Gg>) gibi fikri muhtevadan uzak olduğu kadar edepten de yoksun ifadeler sarfettiniz. Fakat Abdulaziz Bey münazarda serdedilen deliller karşısında google'dan cevap ararken ya da gönderilen maillere göre cevap uyarlamaya çalışırken yanında yer almadınız. Ona sahip çıkmadınız.

Yine Sünnet ve Cemaat akidesine bağlı Müslümanları kastederek söylediğiniz, "Abdulaziz Hoca'nın emeğine bevlettiler." (<http://www.youtube.com/watch?v=u6Asu28zM2o>) ifadesi, Müslümanları nasıl gördüğünüz, ameliyelerini nasıl değerlendirdiğinizle alakalı fevkaleda çirkin bir değerlendirmeydi. Bu ifadeleri, Allah Resulü'nün makamında, Cuma kılmak için camiye gelen Müslümanların huzurunda, kaza-i hacetten "ğaid" diye bahseden Kitab'a inanan bir "Kur'an Müslümanı" olarak nasıl ve hangi ahlaki esasa binaen söylediniz? Sizi, Ehl-i Sünnet'e aidiyeti olan Müslümanlara karşı bu derece öfkeleniren saik nedir?

Cemaleddin Afgani münekkitleri için söylediğiniz, "Onlar Afgani'nin taharet bezi dahi olamaz." (http://www.youtube.com/watch?v=ZZRKA7sl_PI) ifadeyi, Kur'an-ı Kerim okuyan ağızınıza nasıl yakıştırdınız? Allah'a imanla şereflenen muazzez müminleri, masonluğu ve Şiiliği müseccel olan Afgani'nin taharet bezi olmakla ilişkilendirmek vicdanınıza ağır gelmedi mi? Akli muvazenenizi bozup size bu cümleleri kurdu-ran nedir? Cemaleddin Afgani'nin Şii olması mı?

Merak ediyorum, Ehl-i sünnet ulemasını tahkir eden fakat kardinale "ekselans" diye hitap edip, ar-zda bulunan Abdulaziz Bey'in bu haliyle de iftihar ediyor musunuz?

Ehl-i Sünnet ve Hesaplaşma

Mustafa Bey! Ehl-i Sünnet bütün sapık fırkaları fikri ve ilmî alanda hesaplaşarak mağlup etti. Devlet terörüyle maruf olan itizal hareketi de bu hesaplaşma neticesinde nisyana mahkum olup, ilmî sahadan çekildi. Tıpkı bunun gibi, her iki münazara vesilesiyle çok sayıda Müslüman hakikati görüp, Abdulaziz Bey'in görüşlerine mahkumiyetten kurtuldu.

Eğer siz bu meseleleri avam huzurunda konuşmaktan istinkaf eder, işkaliniz olan mevzularını ilim meclislerinde mutalaa ederseniz ne ala.. Bu durumda kardeşlik hukukumuz neyi, nasıl yapmayı gerektiriyorsa onu ifaya hazırız.

Yok eğer Ehl-i Sünnet'e muhalefet ederek hal diliyle "Ulema sizi yanlışa ve hurafeye mahkum etti." tavrınızda ısrarcı olur, Şia'nın önünü açma gayretiniz sürerse, İslam'ı ancak sizin ufkunuz kadar tanıyan kardeşlerimizin Ehl-i Sünnet'in ne olup ne olmadığını anlamalarına mütevazi katkıda bulunma adına reddiyelerle sizi ilzam edecek ve münazaraya davet etmeye devam edeceğiz.

İNTİHAR EDENİN CENAZE NAMAZI KILINIR MI?

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA FIKİH KURULU

Hanefi, Maliki ve Şafîî mezhebinin cumhuru-
runa göre intihar edenin cenaze namazı
kılınır. Zira intihar, her ne kadar büyük
günah olsa da kişiyi dinden çıkarmaz. Ayrıca Pey-
gamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) **“Allah’tan
başka ilah yoktur diyenin cenazesini kılın”**¹ bu-
yurmuştur.

İmam Evzai ve İmam Ebû Yûsuf (Allah onlara rah-
met etsin): Kasıtlı olarak hayatına kastedenin cena-
zesi yıkanacak olsa da namazı kılınmaz demişlerdir².

عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، قَالَ: «أَتَيْتِ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِرَجُلٍ
قَتَلَ نَفْسَهُ بِمَشَاقِصٍ، فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيْهِ»

Cabir b. Semure rivayet etmiştir ki Peygamber
Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem); **biçakla kendini öldü-
ren bir adama uğrayınca cenaze namazını kıl-
madı**³

Yine buna benzer bir hadis-i şerifi Ebu Davut ri-
vayet etmiştir⁴. Bu hadis-i şeriflere dayanarak intihar
edenin cenaze namazı kılınmaz demişlerdir. Bazı-
ları bu hadis-i şerifleri intihar edene tövbe yoktur,
bu yüzden cenazesini kılınmaz şeklinde anlamışlardır.
İmam Ebû Yûsuf (Allah ona rahmet etsin) kılınmaz
derken bağı konumunda olduğu için kılınmayacağını
söyler. Yoksa kâfir olacağı için değil.

Muhammed Emin İbn Âbidîn, **Reddu'l-Muh-
târ** isimli eserinde şöyle der: Kemal İbnu'l-Hümâm,
İmam Ebû Yûsuf (Allah ona rahmet etsin)'un görü-
şünü tercih etmiştir⁵. Yine Zeynuddin İbn Nuceym,
el-Bahru'r-Râik isimli eserinde bu konuda hangisi-
nin tercih edileceği ihtilaf edilmiştir⁶. O yüzden biz,
hadis-i şerifle teyit edilen İmam Ebû Yûsuf (Allah
ona rahmet etsin)'un görüşünü tercih ederiz, demiş-
tir⁷. Fakat ben derim ki: İmam Ebu Hanife ve İmam

Muhammed (Allah onlara rahmet etsin)'e göre bu
hadiste Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)
başkasına kılmayı emretmiştir. Hadis-i şerifte Pey-
gamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in o kişinin
cenaze namazını kılmadığından başka bir ifade yok-
tur. Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in o
kişinin cenazesini kılmaması insanları bu tür eylem-
lerden uzak tutmak için olabilir. Tıpkı ilk dönemler
Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem), borcu
ödenmeden cenazesini kılınanların namazlarını kılma-
dığı gibi. Ayrıca bu hadis-i şeriften sahabenin kılma-
dığı anlaşılmaz⁸.

Hata yoluyla kendini öldürenin cenazesinin kılı-
nacağına dair tüm âlimler sözbirliği içindedir⁹.

Hanbeli mezhebine göre intihar eden kişinin ce-
nazesini sair insanlar kılarlar fakat İmam yani devlet
başkanı kılmar. Yukardaki hadis-i şerifleri böyle an-
lamışlardır. Zira Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi
ve Sellem)'in bir hali de imam olmak yani devlet reisi ol-
maktır. Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) bu
kişilerin namazını devlet reisi olduğu için kılmamış-
tır. Buna göre devlet reislerinin intihar edenin cenaze
namazını kılması caiz değildir. Hanbeliler bu anlayış-
larına Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in
bu kişilerin cenaze namazını kılmadığı zaman diğer
insanlara namazı yasaklamamasından almışlardır.
Bazı Hanbeli mezhep kitapları, “İmam yani devlet re-
isi cenaze namazını kılsa sahih olur ama güzel olmaz.
Kılmaması güzeldir. Yine valinin ve o köyün imamı-
nın da kılmaması güzeldir” demişlerdir¹⁰.

Hanefiler; Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi
ve Sellem)'in bu kişilerin cenaze namazını kılmayışını
İslam'ın ilk dönemlerinde olduğunu daha sonraları
kıldığını söylemişlerdir.

Sonuç olarak İslam âlimlerinin tamamına yakın
çoğunluğuna göre intihar edenin cenaze namazı kıl-
lıdır.

İntihar edenin kefenlenip Müslüman mezarlığına
gömülmesi de âlimlerinin tamamının görüşüdür.

Yani tercih edilen çoğunluğun görüşüne göre in-
tihar eden Müslüman kişi diğer Müslümanlar gibi
yıkanır, kefenlenir cenazesini kılınır ve Müslüman me-
zarlığına defnedilir.

1 Taberaâni

2 Muhammed Emin İbn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr
1/584; el-Muğni 2/418

3 Müslim, kitabü'l-cenaiz, babu terki's-salati ale'l-katili
nefsehu

4 Bab: el-İmam la yusalli ala men katele nefsehu

5 Kemal İbnu'l-Hümâm, Fethu'l-Kadir, şehit babının
sonu

6 Şemsu'l-Eimme el-Hulvani kılınacağını, İmam
Ruknu'l-İslam Ali es-Suğdi kılınmayacağını söylemiştir. Ebu
Bekir Muhammed b. Ahmed Şemsu'l-Eimme es-Serahsi,
Şerhu Siyeri'l-kebir, bab: katlu zi'r-rahmi'l-mahrem

7 Muhammed Emin İbn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr

8 a.g.e

9 Ebu Bekir Muhammed b. Ahmed Şemsu'l-Eimme
es-Serahsi, el-Mebstû

10 İknâ' 1/228

Hikmetli Sözler

“Mazlumun oç alma günü, zâlimin zulmettiği günden daha korkunç olur.”

Hazreti Ali (Radıyallahu Anh)

“Söz ilaç gibidir. Gereği kadar sarf edilirse fayda verir. Gereğinden fazlası ise, zarara sebep olur.”

Amr b. As (Radıyallahu Anh)

“İnsana lazım olan önce Ehl-i Sünnet’e uygun inanmak, sonra Allah-ü Teâlâ’nın emir ve yasaklarına uymak, daha sonra tasavvuf yolunda ilerlemektir.”

İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhhû)

“Kur’an-ı kerim damlaları kalbe düştükçe gözler ibretle bakmaya, lisan hikmetle konuşmaya başlar.”

Mahmut USTAOSMANOĞLU
(Kuddise Sirruhhû)

“Ben yaşadıkça Kur’an’ın bendesi (kölesi)yim. Ben Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Selem)’in ayağının tozuyum. Biri (çıkıp da) benden, bundan başkasını naklederse ondan da, o sözden de uzağım.”

Mevlânâ Kuddise Sirruhhû)

“Müminin öyle bir nazarı vardır ki; dünyadaki zevk-ü sefaya bakar, arkasında Cehennem’i görür; ibadet ve meşakkate bakar, arkasında Cennet’i görür.”

Abdülaziz Bekkine (Kuddise Sirruhhû)

“Meyve veren ağaca kuru denilmediği gibi, eseri okunmaya devam eden zevâta da ölü denmez.”

Süleyman Hilmi Tunahan (Kuddise Sirruhu)

SABIR

ADEM ŞENER

Allâhü Teâlâ'ya hamd, Resulüne, âli ve eshabına Salât-û selamdan sonra;

Kıymetli okurlarım! Bu ayki yazımızda kısaca sabrı anlatmaya gayret edeceğiz inşaallah. Rabbim güzel bir şekilde anlamayı ve gereğiyle amel olmayı cümlemize nasip eylesin.

Sözlükte sabır: Darlıkta kendini tutma, kontrol etme demektir.

İslami bir terim olarak sabır: Nefse haz veren şeyleri terk etmek, kaza ve kaderin tecellilerine karşı şikâyette bulunmamak, elem, belâ ve musibetler karşısında sızlanmamak gibi manalarda kullanılmıştır.

Sabır, ümmetin icmasıyla farz olup, imanın yarısıdır. Zira Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

“Sabır, imanın yarısıdır.”¹

“Sabır, genişliğin anahtarıdır.”²

“İman iki parçadır. Yarısı sabırda diğer yarısı da şükürdedir.”³

Hadisi şeriften de anlaşıldığı üzere, imanın diğer yarısı da şükürdür.

Ayrıca sabır ve şükür, Allâhü Teâlâ'nın vasıflarından iki vasıf ve esma-i hüsnasından iki güzel isimdir. Hazreti Allah zâtı mukaddesine **“Sabûr”** ve **“Şekûr”** diye isim vermiştir. Sabrın ve şükürün hakikatini bilmeyen kimse, imanın iki parçasını bilmiyor ve Allah'ın vasıflarından olan iki vasıftan habersiz demektir.

Sabır çok mühim bir meseledir ve fazileti çok büyüktür. Kur'an-ı kerimde 69 yerde sabır zikredilmiştir. Bizler şimdi sabırla alakalı birkaç ayeti kerime ve hadisi şerif zikredelim:

1 Hâkim Müstedrek; 3667

2 Deylemi

3 Beyhaki Şuabu'l iman; 9715

Hazreti Allah (Celle Celâlihü) buyuruyor ki:

“Sabrettikleri ve ayetlerimize kesinlikle inandıkları zaman, onların içinden, emrimizle doğru yola ileten rehberler tayin etmiştik.”⁴

“Hor görülüp ezilmekte olan o kavmi (yahudileri) de, içini bereketle doldurduğumuz yerin doğu taraflarına ve batı taraflarına mirasçı kıldık. Sabırlarına karşılık Rabbinin İsrailoğullarına verdiği güzel söz yerine geldi. Firavun ve kavminin yapmakta olduklarını ve yetiştirdikleri bahçeleri helâk ettik.”⁵

“Sizin yanınızdaki (olan her şey) tükenir, Allah katındakiler ise bâkidir. Elbette sabredenleri yapmakta olduklarının en güzeliyle mükâfatlarını vereceğiz.”⁶

“İçinizden mücahitleri ve sabredenleri belirtelim diye sizleri mutlaka imtihan ederiz. Haberlerinizi de denetleriz.”⁷

“Onlara (Kur'an) okunduğu zaman: Ona iman ettik. Çünkü o Rabbimizden gelmiş hakikattir. Esasen biz daha önce de Müslüman idik, derler. İşte onlara, sabretmelerinden ötürü, mükâfatları iki defa verilecektir. Bunlar kötülüğü iyilikle savarlar, kendilerine verdiğimiz rızıktan da Allah rızası için harcarlar.”⁸

“(Resulüm!) de ki: Ey inanan kullarım! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Bu dünyada iyilik yapanlara iyilik vardır. Allah'ın (yarattığı) yeryüzü geniştir. Yalnız sabredenlere, mükâfatları hesapsız ödenecektir.”⁹

4 Secde Suresi; 24

5 A'raf Suresi; 137

6 Nahl Suresi; 96

7 Muhammed Suresi; 31

8 Kasas Suresi; 53, 54

9 Zümer Suresi; 10

“Ey iman edenler! Sabredin; (düşman karşısında) sebat göster.”¹⁰

“Kim eziyetlere sabreder, yapılan kötülöklere de, intikam almayıp affetme yolunu tutarsa, şüphesiz bu hareketi yapılmaya değer işlerdendir.”¹¹

“Ey iman edenler! Sarsılmaz bir sabır ve namaza sarılarak Allah’tan yardım isteyin. Allah her türlü zorluğa karşı sabredenlerle beraberdir.”¹²

Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) de sabır hakkında şöyle buyurmuştur:

“Temizlik imanın yarısıdır. Elhamdülillah duası mizanı, Sübhanallah ve elhamdülillah sözleri ise yer ile gökler arasını sevap ile doldurur. Namaz nurdur; sadaka burhandır; sabır ziyadır. Kur’an senin ya lehinde ya da aleyhinde delildir. Herkes sabahtan (pazara çıkar) nefsinı satar; kimi onu âzâd kimi de helâk eder.”¹³

Hadisi şeriften anlaşıldığı üzere, Sabır mümin için kaynağı kendi içinde olan bir enerjidir. Kişi her türlü sıkıntı ve güçlükler göğüs germekle huzura erişir ve böylece de sabır onun önünde bir ışıktır ve her türlü karanlıklardan Müslüman’ı aydınlığa çıkarır.

“Kim sabretmeye gayret ederse, Allah ona sabır verir. Hiç bir kimseye, sabırdan daha hayırlı ve büyük bir lütufta bulunulmamıştır.”¹⁴

Bütün faziletlerin aslı, hayatta muvaffak olmanın ve kemâle ermenin sırrı sabırdır. Her türlü rezaletin sebebi sabırsızlık veya gerektiği kadar sabır gösterememektir. Sabır her faziletin üstünde bir değer taşır. “Muhakkak Allah Teâlâ sabredenlerle beraberdir.”¹⁵

Sabrın sonu selamet ve başarıdır. Sabır acıdır. Fakat sonucu tatlıdır. Hazreti Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “Sabır, her hayrın anahtarıdır”¹⁶ buyurarak sabrın faziletini anlatmıştır.

10 Ali İmran; 200

11 Şura Suresi; 42

12 Bakara; 153

13 Müslim; 223

14 Buhari; 6470

15 Bakara Suresi; 153

16 Beyhaki Şuabu’l İman; 9524

Hazreti Allah her ibadetin ecir ve mükâfatını takdir etmiştir. Fakat Allah (Celle Celâlihü) sabrın ecir ve mükâfatını belirlememiştir. Oruç ibadeti de sabırdan ve sabrın yarısı olduğundan Allah onun mükâfatını belirtmemiştir. Zira Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Her amelin karşılığı kulun emeği nisbetinde ödenir ve miktarı bellidir. Her iyiliğe on mislinden yedi yüz misline kadar mükâfat vardır. Ancak oruç böyle değildir. Orucun ecri çok daha fazladır. Zira Allâhü Teâlâ hadis-i kudsîde buyurur ki: “Oruç sırf benim için yapılan ibadettir. Onun mükâfatını ben vereceğim. (Zira) oruçlu kişi yiyecek ve içeceğini sırf benim için bırakmıştır.”¹⁷

Şunu da ifade edelim ki, Sabretmek demek, mahkûmiyete ve zillete razı olmak, haksızlıklara, insan haysiyetine gölge düşürecek saldırılara katlanmak ve bunlara ses çıkarmamak değildir. Çünkü meşru olmayan şeylere karşı sabretmek caiz görülmemiştir.

Bunlarla mücadele etmek gerekir, en azından buğzetmek gerekir. İnsanın kendi gücü ve iradesiyle üstesinden gelebileceği kötülöklere katlanması ya da karşılayabileceği ihtiyaçları karşısında gevşemesi sabır değil, acizlik ve tembelliktir. Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “Ya Rabbi! Acizlikten ve tembellikten sana sığınırım”¹⁸ diye dua etmiştir.

Bazı sıkıntılar vardır ki, kulun irade ve gücünü aşar. Böyle felaketler başa geldiği zaman heyecana kapılmadan ve şikayet etmeden takdir-i ilâhiye razı olup sabretmek müminlerin özelliklerindedir. Nitekim Allah (Celle Celâlihü) Yusuf suresinde sabr-ı cemili (güzel sabır) emretmektedir. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “Sabr-ı cemil, şikâyet edilmeyen sabırdır”¹⁹ buyurmuştur.

Kur’an-ı Kerim’in 69 ayetinde zikredilen sabır, insan tabiatına aykırı olan zorunlu hallere uymak ve güçlükler karşı koymak demektir. Sabrın gâyesi, beklenmedik olaylar, içine düşülen güçlükler karşısında tedirgin olmamak, paniğe kapılmamak ve tahammül göstermektir.

17 Müslim; 1151

18 Buhari; 2853

19 Beyhaki Şuabu’l İman; 9603

Allah Teâlâ, sabredenlere mükâfatını hesapsızca vereceğini²⁰ müjdelemiş ve onları övmüştür.

Mü'minler, çoğu zaman sırf imanlarından dolayı Allah düşmanlarının zulüm ve kötülüklerine hedef olurlar; çeşitli işkencelere uğrar, onlarla savaşmak zorunda kalırlar. İşte bu durumda sabır, mü'minin güç kaynağı, imanının koruyucusudur.

Hazreti Musâ'ya inananlara Firavun eziyet etmek isteyince onlar: **"Ey Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır ve bizi Müslüman olarak öldür"**²¹ diye dua etmişlerdi. Sevgili Peygamberimiz ve ilk müslümanların, yapılan işkence ve eziyetlere nasıl sabır ve tahammül gösterdikleri bilinen bir husustur.

Hazreti Ali (*Kerremellahü vechehü*) şöyle buyurmuştur:

"İman bir ceset, sabırda o cesedin başı mesabesindedir. Başsız ceset yaşamayacağı gibi sabırsız kimsenin imanı da (kâmil manada) olmaz."

Rivayet olduğuna göre sabır üç kısımdır.

- 1- Musibetlere karşı sabır,
- 2- İbadetlere karşı sabır,
- 3- Günahlara karşı sabırdır.

Musibetlere karşı sabır,

Musibetlere karşı sabreden kimseler için 300 derece vardır.

Musibet, belâ ve felâketler karşısında Allah'ın hükmüne boyun bükerek teslim olmak gerekir. Kulluğa yakışan budur. Zira Yunus Emre'nin dediği gibi:

"Hoştur bana senden gelen, Ya gonca gül Yahut diken, Ya hayattır Yahut kefen Narında hoş kahrında hoş lütfunde hoş..."

Hazreti Allah (*Celle Celâlühü*) ayeti kerimede:

"Andolsun ki sizi biraz korku ve açlık; malardan, canlardan ve ürünlerden biraz azaltma (fakirlik) ile deneriz. (Ey Peygamber!) Sabredenleri müjdele!

O sabredenler, kendilerine bir belâ geldiği zaman: Biz Allah'ın kullarıyız ve biz O'na döneceğiz, derler."²²

20 Zümer Suresi; 10

21 Araf; 126

22 Bakara Suresi; 155, 156

Akraba ve dostlarını kaybeden veya başına herhangi bir sıkıntı gelen kimselerin, Allâhü Teâlâ (*Celle Celâlühü*)'nün tavsiyesi üzere istirca edip ölüme rıza göstermeleri gerekir.

İstirca; kişinin: **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ** demesidir.

Bu istircaya Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in tavsiye buyurduğu şu duayı da ilave eder:

اللَّهُمَّ أَجْزَنِي فِي مُصِيبَتِي وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

"Allah'ım! Bu musibetim dolayısıyla bana ecir ver ve bana, onun yerine ondan hayırlısını ver."

Ümmü Seleme (*Radiyallahü Anhá*) validemiz şöyle demiştir:

"Ben Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'i şöyle buyururken dinledim:

'Bir Müslüman'a herhangi bir musibet gelir de, Allah'ın kendisine emrettiği şekilde:

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ، اللَّهُمَّ أَجْزَنِي فِي مُصِيبَتِي وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

Diyecek olursa, şüphesiz Allah da ona ondan hayırlısını verir."

Ümmü Seleme (*Radiyallahü Anha*) dedi ki:

"Kocam Ebu Seleme vefat edince; 'Hangi Müslüman Ebu Seleme'den (benim için) daha hayırlı olur. O Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e hicret eden ilk ailedir' diye içimden geçirdim. Sonra ben bu duayı da okudum. Yüce Allah (*Celle Celâlühü*) bana onun yerine Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'i verdi."²³

Şunu da ifade edelim ki, bela ve musibetler kişiye bazen imtihan için gelir. Bu imtihanlar genelde Allah'ın seçkin kullarına için olur. Zira Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e, insanların hangisinin belasının daha ağır olduğu sorulunca, Efendimiz: **"Peygamberler, onların peşinden yaşantı olarak Peygambere yakın olanlar sonra onlara yakın olanlar. Kişi dindarlığı oranında belayı uğratılır.**

Dininde sağlam ise belası ağırlaştırılır. Dininde gevşek ise dindarlığı oranında belaya uğratılır.

23 Müslim; 918

Bela, kulun peşini bırakmaz, sonunda kul uğradığı belalarla üzerinde günah kalmayınca kadar günahlarından temizlenmiş olur.”²⁴

İbadetlere karşı sabır,

İbadetlere karşı sabreden kimseler için 600 derece vardır.

Sabrın ikinci kısmı da ibadetlere karşı direnmektir. Bir ay boyunca aç, susuz durarak ve başka ihtiyaçları da terk ederek oruç tutmak, Abdest almak, sabahleyin sıcak yataktan kalkıp namaz kılmak, zorluklarla kazandığı malından Allah için vermek ve daha nice ibadetleri yapmak kolay değildir. Bu ibadetleri yaparken nefis ve şeytana karşı direnip sabır göstermek kolay bir iş değildir. **“Bu, Allah’ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah, lütfu ve ilmi geniş olandır.”²⁵**

Günahlara karşı sabır,

Günahlara karşı sabretmek sabrın en zor kısmıdır ve bunun derecesi 900 derecedir.

Günah; Allah’a ve O’nun emirlerine karşı işlenen suçlardır. Yüce Allah, günahlara karşı dayanıklılık konusunda bize peygamberlerini örnek vermiştir. Günahlara sabır konusunda Kur’an’ın verdiği en güzel örneklerden birisi Yusuf (Aleyhisselam)(Aleyhisselam)’dır. O’nu, Mısır Azizi’nin karısı çirkinliğe çağırdığında O, böyle bir cinayetten Allah’a sığınmıştır.

Günah işlemenin; gençlik, gariplik, kölelik ve davet edenin güzelliği gibi tüm yollarının açık olmasına rağmen O, Allah’a isyan etmemiş ve şehvetlere sabretmişti. Böylece Yusuf (Aleyhisselam) (Aleyhisselam) Kur’an’ın kıssa anlatım üslubuyla bizlere ve gelecek nesillere bir örnek olmuştur.

Şimdi de caddelerde, sokaklarda, işyerlerinde, televizyonlarda, internetlerde zina ve diğer kötülöklere davet eden çok Züleyha’lar var. Bizlerde bu davetçilere karşı **“Maazallah/Allah’a sığınırım”** diyebilmeliyiz. Eğer böyle dersek bizde bu zamanın Yusuf’ları oluruz inşaallah.

İmam-ı Gazali hazretleri, günah işlememekte sabrın önemini şöyle bildirmektedir:

Kulun günahlara karşı sabretmeye çok fazla ihtiyacı vardır.

24 Tirmizi; 2398

25 Maide Suresi; 54

Günahlara karşı sabretmenin en zoru, alışık olduğu günahlardan sabretmektir; zira bunlar artık o kimsenin tabiatı haline dönüşmüştür. Ne zaman buna şehvet de eklenirse, o zaman şeytanın ordularından iki ordu birleşmiş olur ki, buna karşı durmak neredeyse imkânsız hale gelir. Eğer o fil yapılması kolay olan şeylerden ise, bundan kurtulmak çok daha zorlaşır. Kişinin kendini övmesi, riyakârlık yapması, yalan söylemesi ve gıybet etmesi gibi.

Sabır musibet ilk geldiğinde gösterilen dirençtir.

Zira Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), ölen çocuğu için ağlamakta olan bir kadına rastladı ve:

“Allah’tan kork ve sabret!” buyurdu. Kadın ızdırabından kendisine hitap edenin kim olduğuna bile bakmadan:

“Git başımdan, benim musibetim sana gelmedi?” dedi. Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) uzaklaşınca, kadına:

“Bu Resûlullah idi!” dendi. Bunun üzerine, kadın çocuğun ölümü kadar da söylediği sözden dolayı üzüldü. Özür dilemek için doğru Efendimiz’in kapısına koştu. Ama kapıda bekleyen kapıcılar görmedi, doğrudan huzuruna çıktı ve:

“Ey Allah’ın Resulü, (o yakışıksız sözü) sizi tanımadan sarfettim (bağışlayın!)” dedi. Allah Resulü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Makbul sabır, musibetle karşılaştığın ilk andakidir”²⁶ buyurdu.

Sabrın sonu selâmettir. Sabır, iman ve ibadetin, ilim ve hikmetin, kısaca bütün faziletlerin başıdır. Sabırlı insan iyi insandır. İyi işler yapıp birbirine hakkı ve sabrı tavsiye edenlerin kurtuluşu ereceklerini Allah Teâlâ haber vermiştir.²⁷

Rabbim bizlere musibetlere, ibadetlere ve günahlara karşı dayanma gücü ikram eylesin.

Fî-emanillâh ...

26 Buhari; 1283

27 Asr Suresi; 3

TEKFİRCİLİK FİTNESİ

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

Tarih boyunca Müslümanların başını ağrıtan en önemli fitnelere biri olan **tekfircilik**, Müslümanların birleşmesinin önünde çok büyük bir engeldir. Tekfircilik; İslam tarihi boyunca gerek kişilerin gerekse bazı grupların elinde, muhalif oldukları diğer gruplara karşı adeta bir silah olarak kullanılmış ve Müslüman cemaatleri içten içe kemiren tehlikeli bir virüs olmuştur.

Bu anlayış Müslümanların birbirine düşmesine, din düşmanlarına harcayacakları güç ve enerjiyi kendi içinde tüketip zaafa uğramasına sebep olmaktadır. Tabii bu durum İslam düşmanlarının işine geldiği için ümmete her anlamda zarar veren bu tekfir hastalığını, Müslümanları bölmek ve birbirine düşürmek için kullanılmaktan geri durmamışlardır.

Bir aşırılık ve haddi aşma olayı diyebileceğimiz tekfircilik fitnesini ilk olarak ümmetin başına bela eden guruh **Hariciler**dir. Bu azgın taife, Hazreti Ali (*Radıyallahu anh*) gibi “İlim Şehrinin Kapısı” olan bir alîmeyi bile tekfir edecek kadar ileri gitmiş ve neticede maalesef kalleşçe saldırıp şehid etmişlerdir.

Hakem Olayı ve Tekfir Hadisesi

Malumunuz olduğu üzere, Hazreti Ali ve Hazreti Muaviye (*Radıyallahü anhüma*) arasında gerçekleşen Siffin Savaşı’nda, ictihadi görüş farklılığı sebebiyle Müslümanlar karşı karşıya gelmişlerdi. Fitne her yeri kuşatmış, Müslüman kanı oluk gibi akıyordu. Buna bir son verilmesi ve daha fazla Müslüman kanı akıtılmaması için iki taraf ortak bir kararla hakem seçtiler. İşte bu olayı **Hakem Olayı** denir.

Hazreti Ali ile Hazreti Maviye arasında yaşanan bu “Hakem Olayı”ndan sonra, Hazreti Ali taraftarı olan bir gurup Onun saflarından ayrıldı ve; **“Hüküm ancak Allah’ındır.”** (Yusuf: 40; Enam, 57) ayetini keyfi bir şekilde yorumlayıp, Hakem Olayı’na karışan ve bu olayı kabul eden herkesi, ayete muhalif davrandıkları iddiasıyla kâfir olarak kabul ettiler. İşte İslam tarihinde toplu olarak gerçekleşen tekfir hadisesi, ilk olarak hariciler tarafından böylece ortaya çıkmış oldu.

Hariciler, **“Hüküm ancak Allah’ındır”** ayetini slogan haline getirip çok katı bir şekilde

kullandılar. Kur’an’a göre hareket ediyor gibi gözüken bu taife, yanlış ve çarpık anlayışları istikametinde hareket ederek, kendileri gibi düşünmeyen herkesi tekfir ettiler ve İslam toplumunda adeta bir terör havası estirdiler.

Hazreti Ali (Radıyallahü anh) onların bu ifadeleri için: **“Söz hak bir söz, fakat bununla batıl murat ediyorlar.”** buyurarak, Haricilerin bu yanlış anlayıştan dönmeleri konusunda onları ikna etmek için çok uğraştı. Onlara, müfessirlerin babası sayılan Abdullah İbn-i Abbas (Radıyallahü anhüma)’yı elçi olarak gönderdi.

İbn-i Abbas (Radıyallahü anhüma) onlara giderek konuştu, bu anlayışlarının yanlış olduğunu ilmi delillerle ortaya koydu. Tabi onlar slogan haline getirdikleri; **“Hüküm ancak Allah’ındır”** ayetini okuyarak, batıl iddialarını sürdürmeye devam ettiler.

İbn-i Abbas (Radıyallahü anhüma) da onlara: “Evet, hüküm ancak Allah’ındır ama bunu doğru anlamak lazım” diyerek, bir insanın hakem olmasının bu ayete muhalif davranmak olmadığını yine Kur’an-ı kerim’den deliller getirerek anlattı. İnsanın hakem olabileceği hususundaki Nisa süresi: 35 ve Maide süresi: 95 gibi ayetleri önlerine koydu. Nitekim Allah-u Teala:

“Eğer (karı-kocanın) aralarının açılmasından korkarsanız; o zaman erkeğin ailesinden bir hakem, kadının ailesinden bir hakem görevlendirin...” (Nisa: 35) buyurarak, karı- koca arasında geçimsizlik olduğu zaman hakem tayin edilmesini bizzat emretmiştir.

Keza bir başka ayeti kerimede ise, ihramlı iken avlanan hakkında iki adil kimsenin hüküm vermesi hususunda Mevla Teala’nın beyanı vardır. (Maide: 95)

Dolayısıyla **karı- koca ve avlanmak gibi özel bir meselede bile hakem tayin edilmesi ayetle emrediliyorken; ümmeti ilgilendiren böylesine önemli bir mesele hakkında hakem tayin etmeyi küfür kabul etmek, ne kadar da yanlış ve bâtıl bir anlayıştır.**

İşte İbn-i Abbas (Radıyallahü anhüma) onların slogan haline getirdikleri ayeti kerimeyi onlara tefsir etti. Yaptıkları tevillerin yanlışlığını açıkladı. Bunun üzerine iki bin kişi kadar grup ikna olup Harici taifesinden ayrıldılar ve Kûfe’ye geri geldiler. Ama çoğunluk bu konudaki katı tutumlarını değiştirmediler ve o kıt akıllarıyla yine bildiklerini okuyup; **“Hüküm ancak Allah’ındır”** ayetini, Hakem Olayı’nı kabul edenleri tekfir etmek için yeterli buldular.

Haricilerin vasıfları ve Nehrevan Savaşı

Haricilere baktığımızda onların çok çabuk öfkelenip kolaylıkla infiale kapılan, sert tabiatlı, katı kalpli, dar fikirli, muhakeme güçleri noksan olan kimselerden oluştuğunu görüyoruz.

Hariciler her günahı küfür olarak kabul ederler ve büyük günah işleyenlerin ebedi cehennemde kalacağını söylerler. Onlar, amelin imandan bir cüz olduğunu iddia ederler. Müşrikler ve kafirler hakkında inen ayetlerin zahiri manalarından hareketle hüküm çıkarıp bunu Müslümanlar üzerine yorarlar. İşin enteresan tarafı, bu adamlar Gayr-i Müslimlerle uğraşmak yerine maalesef hep müslümanlarla uğraşırlar. Hatta rivayet edilen çok manidar bir olay vardır ki, onların kafa yapısını anlamak bakımından çok önemlidir. Şöyle ki:

“Haricilerden bir gurup yolculuk eden bir müslümanın yolunu kestiler ve ona: “Sen kimin tarafındasın?” diye sordular. Onların harici olduğunu anlayan ve azgınlıklarını bilen adam çok korktu. Çünkü; “Hazreti Ali taraftarıyım” da dese, “Hazreti Muaviye tarafındayım” da dese kendisini öldüreceklerini gayet iyi biliyordu. Onların elinden canını kurtarmak için; “Ben hıristiyanım.” diye cevap verdi. Ve ellerinden ancak böyle kurtuldu.”

Yani bunlar öylesine taassup içinde ve kıt fikirli kimseler ki, ellerinden gavur kurtuluyordu ama maalesef Müslüman kurtulamıyordu...

İşte bu sapık güruh, yobazlık ve cehalette işi öyle bir raddeye vardırıdılar ki, kim onların doğruyu görmeleri için gerçekleri anlatmaya çalışsa onu öldürüyorlardı. İyice zıvanadan çıkan Hariciler, her tarafta yol kesip yağmalamaya başladılar ve pek çok kimseyi de öldürdüler. Hatta ilk Müslümanlardan olan Habba b. Eret (*Radyallahü anh*) ve hamile olan eşini dahi acımasızca katlettiler. Habbab (*Radyallahü anh*)'a:

- Ali hakkında ne düşünüyorsun? diye sorduklarında, bu büyük sahabe mertçe:

- Hazreti Ali hepinizden daha alim ve daha takva bir kimsedir, diye cevap verdi. Bu

azgın güruh (hâşâ) "bu da kâfirdir!" diyerek hemen oracıkta o şanlı sahabeyi şehid ettiler. Soyu devam etmesin diye yanındaki hamile eşini ve karnındaki bebeğini de vahşice kılıçla parçaladılar!

Onların yaptıkları bu canilik haberleri Hazreti Ali'ye ulaştınca, bu harici belasından milleti kurtarmak için onlarla savaş etme kararı aldı. Ve **Nehrevan**'da kıyasıya bir savaş vuku buldu. Haricilerin komutanı Abdullah b. Vehb es-Sebâî idi. Hazreti Ali bu harici ordusunu bozguna uğrattı ve birçoğunu kılıçtan geçirdi. Başları Abdullah b. Vehb es-Sebâî'de öldürüldü. Böylece harici fitnesi bir nebze olsun bertaraf edilmiş oldu.

Hariciler bu savaşta Hazreti Ali karşısında ağır bir yenilgiye uğradılar ama Haricilik hareketi sona ermedi. Çeşitli isyanlarla gerek Hazreti Ali döneminde, gerekse Hazreti Muaviye döneminde ortaya çıkarak Müslüman topluma rahatsızlık vermeye, ortalıkta terör estirmeye devam ettiler. Neticede, Hazreti Ali savaş meydanında bunları her ne kadar mağlup etmiş olsa da, bu azgın taifenin elinden canını kurtaramadı ve kalleşçe arkadan şehid ettiler.

Günümüzde Tekfircilik

Haricilerle başlayan bu tekfircilik hastalığı tarih boyunca yer yer nüksetmiş, zaman zaman Müslümanlar arasında bazı gruplar tarafından kullanılagelmiştir.

Özellikle fitnenin yaygınlaştığı dönemlerde daha da şirazesinden çıkmış, ayarsız diller bu tekfir meselesini daha sık ve cesaretle telaffuz etmişlerdir.

Günümüzde de kendini ispatlamak isteyen ve gerekli ilmi donanıma tam anlamıyla sahip olmayan bir takım gençler arasında bu tekfir meselesi popüler bir hale gelmiştir. Heyecana kapılan ve "Selefi" geçinen bazı ilimsiz, tecrübesi yetersiz, slogan müslümanı diyebileceğimiz gençler tarafından gündeme getirilen ve sosyal medyada da bir hayli yaygınlaşan tekfircilik, tehlikeli bir virüs olmuştur.

Bunlar ilk bakışta insanları Kur'an'a davet etmek, hurafelere karşı çıkmak gibi samimi çıkışlar yapıyor görünseler de, kendi fikirlerinde olmayanları küfür ve şirkle itham ederek tefrikaya ve tahribata sebebiyet vermektedirler. Hatta kendisi gibi inanmayan anne ve babasını dahi tekfir etmekten çekinmeyen bu gözlerine perde inmiş fanatik gurup, sanki ellerine bir damga almışlar ve önüne gelene "kafir" damgasını basar olmuşlardır.

Tekfir etmek, iki tarafı keskin bıçak gibidir. Ya tekfir edeni veya edileni keserek iki taraftan birine zarar verir. Nitekim Adullah İbni Ömer (*Radyallahü anhümâ*)'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu:

"Bir adam din kardeşine 'ey kâfir' derse, ikisinden biri mutlaka kafir olmuştur. Eğer söylediği gibi ise (söz yerini bulmuş olur) Aksi takdirde bu söz söyleyene geri döner." (*Buhârî, Edeb 73; Müslim, İmân 111*)

Tekfircilik; Müslümanı kafir ilan etmektir.

Tekfirciliğin bir fitne olduğunu ve buna karşı olduğumuzu söylerken, buradan "hiç kimseye kafir denilemez" manası çıkarılmasın. Zira küfrü zahir olan birini Müslüman saymak da dinen sakıncalıdır. Eğer bir kimse Allah'ın ayetlerini inkar ediyorsa, apaçık küfür olan sıfatları taşıyorsa, elbette bu kimse küfre girer ve kâfir olur.

Üç şey kişiyi iman dairesinden çıkartır:

1- **İstihlâl**: Allah'ın haram kıldığı bir hükme helal demek.

2- **İstihza**: İslâm'ın Farz, vacip, sünnet gibi hükümlerinden biriyle alay etmek.

3- **İstihfâf:** Dini herhangi meseleyi hafife almak...

Bir de irtidad vardır ki; “dinden çıkmak” demektir. Yani kişinin kendi iradesiyle dinden çıkmasıdır. İşte bu kimseler iman dairesinden çıkmış ve kafir olmuşlardır. Dolayısıyla küfrü zahir olan birine elbette kafir denilir.

“Tekfircilik” ise; kâfirin kâfir olduğuna itikad etmek değil, bir Müslümanı hak etmediği halde küfürle itham etme hastalığıdır.

Hariciler gibi imandaki noksanlıkla, ameldeki noksanlığı birbirinden ayıramayan bu tekfirci zihniyet, büyük günah işleyenleri de tekfir ederek ebedi cehennemde kalacağını söylerler. Oysa Ehli Sünnet ulemasına göre; **“Ben müslümanım”** diyen bir kimse, günah olduğunu inkar etmedikçe işlediği günahından dolayı küfre nisbet edilemez. Hatta İmam-ı Azam Ebu Hanife (*Rahimehüllah*):

“Bir kimsede doksan dokuz küfür alameti, bir tane de Müslümanlık alameti olsa, o kişinin Müslümanlığına hükmedilir” buyurmuştur.

Ehli Sünnet uleması bu meselede böylesine hassas ve dikkatli davranmışlardır. Çünkü bir kimseyi tekfir ettiğin zaman iş bununla kalmaz, İslam hukukuna göre küfrüne hükmedilen kimse hakkında gerek ferdi, gerekse toplumsal olarak ağır hükümlerin uygulanması da söz konusu olur. Mesela; bu kişi toplumda Müslüman muamelesi görmez, selâmı alınmaz, kendisine selâm verilmez, kestiği yenilmez. Müslüman bir kadınla evlenmesine müsaade edilmez. Öldüğünde cenaze namazı kılınmaz. Müslüman kabristanına gömülmez. Ayrıca bu kimsenin kanı, malı ve ırzı helal olur.” Yani her önüne geleni tekfir edip “kafir” damgası vurmak öyle basit bir şey değildir.

İslam, kişilerin zahirine göre hükmeder

Ebu Hureyre (*Radyallahü anh*)’dan nakledilen bir hadisi şerifte Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“İnsanlar ‘Lâ ilâhe illallah’ deyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Artık her kim ‘Lâ ilâhe illallah’derse (İslam’ın hakkı

müstesna) **malını ve canını Benden korumuş olur. Artık onun hesabı Allah’a aittir.”** (*Buhârî, Cihâd 102; Müslim, Kitabu’l-ıman, 21*)

Efendimiz bu hadisi şerifte, iman etmek konusunda **“ikrar”**ın önemini vurgulamış ve kelime-i tevhidi söyleyenin müslüman olarak kabul edilmesi gerektiğine işaret buyurmuştur.

Dolayısıyla “Ben müslümanım” diyerek Müslüman olduğunu ikrar eden kimseye, “hayır sen kafirsin” denilemez. Onun kalben inanıp inanmadığı ise Allah ile onun arasındadır. Nitekim Mevla Teala bir ayeti kerimede:

“Ey İman edenler! Allah yolunda sefere çıktığınız zaman iyice araştırın. Size selâm veren (Müslüman olduğunu bildiren)e, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek, ‘sen mümin değilsin’ demeyin...” (*Nisâ: 94*) buyurarak bu konuya işaret etmiştir.

İslam âhkâmına göre, kişilerin zahirine bakılır ve onların kendi ikrarına göre muamele yapılır. Mesela Asr-ı Saadet döneminde Efendimizin sohbet meclislerine katılan, hemen arkasında namaz kılan pek çok münafık vardı. Efendimiz de bunu çok iyi biliyordu ama onlar “biz müslümanız” dedikleri için onların küfrünü ifşa etmedi. Ve onların zahirine bakarak Müslüman muamelesi yaptı.

Bir başka misal verecek olursak;

Üsâme b. Zeyd (*Radyallahü anh*) bir savaş esnasında mücadele ettiği bir adamı yatırıp tam öldürecek iken, adam **“La ilahe illallah”** dedi. Tabi o savaş atmosferinde Üsâme b. Zeyd (*Radyallahü anh*) adamı öldürdü. Durum Efendimize intikal edince Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Üsâme (*Radyallahü anh*)’ı çığırdı ve ona sitemle:

“Kıyamet gününde bu kelime-i tevhid karşısında senin yardımcın kim olacak?” buyurdu. Yani “adam kelime-i tevhidi söylemiş ve Müslüman olmuş, onu neden öldürdün?” Üsâme b. Zeyd (*Radyallahü anh*) büyük bir mahcubiyet ve pişmanlıkla:

“Ya Resulellah o ölümden kokuğu için böyle söyledi.” diye cevap verdi. Bunun üzerine Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*):

“Kalbini yarıp baktın mı?” buyurdu.

Üsâme (Radıyallahü anh) diyor ki; “Efendimiz bunu o kadar söyledi ki, ben İslama o günden sonra girmiş olmayı temenni ettim”

İşte Efendimizin bu tavrı, her şeyi net bir şekilde ortaya koyuyor. Yani savaş meydanında karşına çıkıp seni öldürmek için kılıç çeken ve seninle ölesiye çarpışan birini bile, alt edip tam öldürecek iken, “ben iman ettim” dediğinde, ona Müslüman muamelesi yapmak gerekiyorken; bir müslümanı günahından dolayı tekfir edip kafir damgası vurmamak ne menem bir şeydir...

Resülüllah’ın tatbikatı böyleyken, bu tekfirciler ahirette O’nun yüzüne nasıl bakacaklar. Fütursuzca tekfir ettikleri insanlarla ilgili hesabı Allah’a nasıl verecekler? Onun için bu hastalığa tutulmuş kişilere sesleniyorum. İnsafla şöyle bir düşünsünler:

Birini tekfir etmediğiniz zaman, ahirette; “onu niye tekfir etmediniz” diye size hesap soracaklar mı?..

Ya da, birini tekfir ettiğinizde, “hangi delile dayanarak filan kimseye kafir dediniz” diye hesap sormayacaklar mı?..

O zaman ne cevap vereceksiniz? Yorum yaparak veya tevil ederek insanları tekfir etmek çok yanlıştır. Zira **tevil olan yerde tekfir olmaz.**

Asr-ı Saadetten çarpıcı bir misal daha verelim

Malumunuz Hâtib bin Ebî Beltea (Radıyallahü anh), Mekke’nin Fetih hazırlıkları yapılırken, bir kadınla Mekkeli müşriklere gizlice mektup göndermişti. Tabi Cebrâil (Aleyhisselâm), gönderilen bu mektubun kiminle ve nasıl gönderildiğini haber verdi ve böylece iş açığa çıktı. Peygamber efendimiz Hâtib bin Ebî Beltea’yı çağırıp böyle davranmasının sebebini sorunca şöyle cevap verdi:

“Ya Resûlellah! Ben aslında Kureyş kabilesinden değilim, fakat onlarla münâsebetim vardır, öte yandan Muhacirlerin Mekke’de akrabası çoktur. Onların orada kalan çoluk çocuğunu ve mallarını korurlar. Benim ise Mekke’de hiç himaye edecek kimsem yok, işte bu mektup vesilesiyle onların itimadını kazanıp, oradaki akrabamı korumak istedim. Yoksa bu teşebbüsüm kâfirlerden yana olmak, dinimden dönmek ve onlara yardım etmek için değildir!”

Orada hazır bulunan Hazreti Ömer (Radıyallahü anh) ileri atılarak;

- Ey Allah’ın Resûlü! Bırakın da şu adamın boynunu vurayım, deyince Efendimiz:

- Ey Ömer! Bu zât Bedir Savaşına katıldı. Ne bileceksin, belki Cenâb-ı Hak, Bedir’de hazır bulunanlara iltifat buyurarak: “Ne isterseniz yapınız! Ben sizi bağışladım” buyurdu.”

Bu olayda her ne kadar Hazreti Ömer acele edip tekfir etmesine rağmen; Peygamberimiz bu sahabiyi tekfir etmedi. Çünkü bu amel her ne kadar görünüş olarak küfür ameli olsa da, bu amelin tevil boyutunda küfür yoktur. Amacı sadece Mekke’deki yakınlarını ve mallarını korumak olduğu için, bu meşru tevil onun tekfir edilmesini engelleyen bir unsur olmuştur.

Şunu unutmayalım ki; **Peygamber Efendimizin metodu, tekfir değil tebliğdir.** Bizim amacımız da tebliğ ve davet olmalı, insanları tekfir ederek kendimizden nefret ettirip uzaklaştırmak yerine, onların kurtuluşuna vesile olmaya çalışmalıdır. Hatta karşımızdaki müslümanı tekfir etmek bir kenara, muhatabımız Müslüman olmasa bile onun dahi hidayete erip Müslüman olmasını temenni etmek lazımdır.

Tekfircilik, tedavi edilmesi gereken manevi bir hastalıktır. Öyle ki, ulemayı sülehayı, hatta ümmetin en üstün ve faziletli isimlerini bile tekfir etmeye götürece kadar tehlikeli bir hastalık...

Rabbim bu hastalığa yakalananlara acil şifa ih-san eylesin, bizleri de böylesine tehlikeli hastalıklardan muhafaza buyursun.

Fi Emanillah!

HADÎS-İ ŞERİFLER

Ebu Musa (Radıyallahü anh) anlatıyor:

“Resülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: “İyi arkadaşla kötü arkadaşın misali, misk taşıyanla körük çeken insanlar gibidir. Misk sahibi ya sana kokusundan verir veya sen ondan satın alırsın. Körük çekene gelince ya elbiseni yakar yahut da sen onun pis kokusunu duyarsın.” (Buhari, Büyü’ 38; Zebâih 31; Müslim, Birr 146 (2628)

Abdullah b. Abbas (Radıyallahü anhüma)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“İki göz vardır ki, Cehennem ateşi onlara dokunmaz; Allah korkusundan ağlayan göz, bir de gecesini Allah yolunda nöbet tutarak geçiren göz.” (Tirmizî, Fedâilü’l-Cihâd, 12)

Ebu Hüreyre (Radıyallahü anh) anlatıyor:

“Resülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: “Nefsim yed-i kudretinde olan Zata yemin ederim ki, iman etmedikçe Cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz şeyi haber vereyim mi? Aranızda selamı yaygınlaştırmın.” (Müslim, İman 93, (54); Ebu Dâvud, Edeb 142, (5193); Tirmizî, İsti’zan 1, (2589)

Hazreti Enes (Radıyallahü anh) anlatıyor:

“Resülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: “Bir genç, ihtiyar bir kimseye yaşı sebebiyle ikramda bulunursa, Allah yaşlılığında ona ikram edecek kimseleri mutlaka takdir eder.” (Tirmizî, Birr 75, (2023)

Hazreti Ebu Hüreyre (Radıyallahü Anh)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her kim sıkıntılı ve zor zamanlarında duâlarının kabul edilmesini isterse, rahat zamanında çok duâ yapsın.” (Tirmizî, Da’avât: No: 3382, Hakim, Müstedrek: 1/544)

Ebu Ümâme (Radıyallahü Anh)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Ben, haklı bile olsa münâkaşayı terkedene kimseye Cennet’in kenarında bir köşkü garanti ediyorum. Şaka bile olsa yalanı terkedene de Cennet’in ortasında bir köşkü; ahlâkı güzel olana da Cennet’in en üstünde bir köşkü garanti ediyorum.” (Ebu Davud, Edeb 7)

Câbir bin Abdullah el-Ensârî (Radıyallahu anh) anlatıyor:

“Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: “Zulümden kaçın. Zira zulüm, kıyamet günü karanlıklar olacaktır. Cimrilikten de kaçın, zira cimrilik, sizden öncekileri helak etmiş, onları birbirlerinin kanlarını dökmeye, haramlarını helal addetmeye sevketmiştir.”

(Müslim, Birr 56, (2578)

Enes b. Malik (Radıyallahu anh) Resülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’i şöyle buyururken işittiğini söylemiştir:

“Her kim rızkının bolllaştırılmasını yahut ecelinin geciktirilmesini arzu ederse, sıla-i rahim yapsın.” (Müslim, 4638)

SAĞLIKLI HAYAT

C VİTAMİNİ

Üzerinde çok durulan, günümüzde herhalde en çok bilinen ve hakkında sürekli yeni bir şeyler söylenen vitamin C vitamini. Bitkiler ve birçok hayvan bu vitamini kendileri üretebilmektedir. Kimyasal yapısı aslen bir tür şekerdir.

Dış ortam koşullarında ve pişirme esnasında, diğer maddelerle etkileşerek kolaylıkla bozulabilir. Taze sebzeler buharda pişirildiğinde C vitamini de korunmuş olur. Besinlerle alınan vitamin 2 saat içerisinde ve 4 saat sonunda kandan uzaklaşır. Kullanıldığı organlarda bir miktar birikime uğrar.

C Vitamininin Etkileri

Birçok etkileri vardır.

Güçlü bir indirgeyicidir. Canlılardaki önemli rolü bu özelliğinden kaynaklanır.

Destek dokuları için kollajen proteinlerinin yapımında etkisi vardır. Bu kollajen dokular deride, adale ve eklem bağlarında, damar duvarında, kemik ve dişlerde bulunur.

Tirozin maddesinin yakılmasını ve vücuttan atılmasını sağlar.

Böbrek üstü bezlerinden salınan birçok hormon için gereklidir. Bunlar genellikle stres ile ilgili hormonlar olup, stres anında C vitamini tüketimi artmaktadır.

Bağırsaklardan demirin emilimine etkilidir.

Besinlerdeki folik asidin dayanıklı kalmasını sağlar.

Beyin için gerekli olan serotonin maddesinin elde edilmesine etkilidir.

Suda eriyen güçlü bir antioksidandır. Yağda eriyen diğer bir güçlü antioksidan olan E vitamini, ayrıca A ve B vitaminlerinin de yapısının korunmasına ve etki gösterebilmesine katkı sağlar.

Yaraların iyileşmesini, damarların sağlıklı olmalarını sağlar.

Kortizon, aspirin, insülin gibi ilaçlarla kurşun, civa, arsenik gibi ağır metallerin olumsuz etkilerini giderir.

Vücudun savunma sistemini arttırıcı etkisi vardır.

Histamin yapımını azaltarak alerjik olayların şiddetini düşürür

C Vitamin Eksikliği

İnsanlarda C vitamini eksikliği anlaşılana kadar yüzyıllardır pek çok insan hayatını kaybetmiş ve hastalıklar yaşanmıştır. Günümüzde ağır tablolar artık görülmemektedir. Ancak beslenme yanlışlıkları nedeniyle hafif de olsa bazı sorunlar ortaya çıkmaktadır.

C vitamini eksikliğinde oluşan en ağır durum skorbüt hastalığıdır. Bu hastalık eskiden özellikle uzun sürelerle gemilerde bulunup, taze sebze, meyve yiyemeyenlerde görülmekteydi.

C vitamini eksikliğinde genel olarak dokuların sağlığı bozulur, Diş eti kanamaları ve çekilmeler; Enfeksiyonlara karşı dayanıksızlık ve zor iyileşme, deride küçük kanamalar, halsizlik, iştahsızlık, eksiklik artarsa burun kanamaları, ağız içinde yaralar, diş kayıpları, eklem şişmeleri, kemik

ağrıları ve nefes darlığı, çocuklarda büyümenin yavaşlaması, yaşlılarda ciddi damar problemleri, ayrıca değişik enfeksiyonlar, soğuk algınlığı, depresyon, yüksek tansiyon, eklem iltihabı, ülser, damar sorunları, alerji ve safra kesesi taşları gibi birçok sağlık sorununun, C vitamini ile ilişkili olduğu düşünülmektedir.

C vitamini Fazlalığı

C vitamininin fazla miktarda alımı sonucunda bazı yan etkiler görülmektedir. İşin iyi tarafı, vücutta C vitamini depolanmadığı ve idrarla atıldığı için çok fazla sorun olmamaktadır. Ciddi yan etkileri pek yoktur. En sık görülen ishaldir.

Ayrıca; karın ağrısı, idrarda yanma, deride hassasiyet, kan hücrelerinde yıkım, böbrek taşı oluşumu görülebilir.

C Vitamininin Tedavide Kullanımı

Birçok konuda kullanıma sahiptir. Belki de içerdiği C vitamininden dolayıdır ki, limon her şeyin içine konulmaktadır. Kullanıldığı her alan, çok geçerli gerekçelere dayanmamaktadır. Yara iyileşmesini hızlandırmak için, soğuk algınlığı, nezle ve anjinde, enfeksiyona yakalanma riskini azaltmak için, damar sertliğinden korunmak amacıyla, kanser riskini azaltmak umuduyla, itiyadi düşükleri önlemek amacıyla, emziren annelerde, bazı ruhsal sorunlarda, spor performansını arttırmak amacıyla kullanılmaktadır.

C Vitamini Gereksinimi

İnsan vücudunda 20-50 gün yetecek kadar 600-1500 mg. lık bir C vitamini depolanmaktadır. Çocukların günlük gereksinimi 35-50 mg. kadardır. Yetişkinler için ise günlük 100-150 mg. dozu yeterlidir.

Ancak, stres altında yaşamak, sigara kullanmak, aspirin, kortizon, doğum kontrol hapları, östrojen, demir gibi ilaç alımları, taze sebze, meyve tüketiminin az olması C vitamini gereksinimini artırır.

C Vitamini Doğal Kaynakları

Her ne kadar en çok bilinen C vitamini kaynağı limon, portakal gibi narenciyeler ise de, pek çok meyve ve sebze C vitamini yönünden oldukça

zengindir. Narenciyelere ek olarak kuşburnu, kavun, karpuz, kiraz, çilek, domates, biber, bezelye, lahana ve maydanoz gibi sebzeler yüksek miktarda C vitamini içerir. C vitamini, bitkisel besinlerin yanısıra, daha düşük oranda da olsa hayvansal gıdalarda da bulunur.

Çiğ et, karaciğer ve süt C vitamini içeren hayvansal gıdalardandır. Ancak, C vitamini, pişirme işlemi sırasında büyük oranda kaybolur, bu nedenle hayvansal gıdaları çiğ tüketmediğimiz sürece önemli birer C vitamini kaynağı olarak kabul edemiyoruz.

Bu durum, neredeyse hiç sebze tüketmeyen Eskimolarda neden C vitamini eksikliği olmadığını açıklıyor: Eskimo diyetinin oldukça önemli bir kısmını çiğ balık ve diğer deniz ürünleri oluşturuyor.

Besinlerin pişirilmesi sırasında C vitamini önemli oranda yitilir. Kaynamış, oksijeni uçmuş bir suda pişirilme ile, soğuk suya koyarak pişirme bile kayıp miktarlar açısından farklıdır. Soğuk suda pişirmede kayıp fazladır, keza pişirme süresinin uzaması da olumsuz etki gösterir.

Yağda kızartma, bakır kaplar, sebze, meyvelerin bekletilmesi ve kuralına uyulmadan dondurulması, kesilmiş sebzelerin hava ile teması, pişirilmiş yemeklerin bekletilmesi ve ısıtılması, C vitamininin yitirilmesine sebep olur.

ŞİİRLERDEN SEÇMELER

NE KAZANDIN NE KAYBETTİN

Şahin YILMAZ

Elini alınına koyup bir düşün,
Ne kazandın, ne kaybettin bu sene.
Huzurla yastığa değer mi başın,
Ne kazandın, ne kaybettin bu sene

Olana, bitene akıl yordun mu?
Sinirlenip dost kalbini kırdın mı?
Hak rızası için bir iş gördün mü?
Ne kazandın, ne kaybettin bu sene.

Vicdanın pas tutmuş, kalbin demirden,
Hiç şifa olur mu gafil, hamırdan,
Bir yıl daha geçti sefil ömürden,
Ne kazandın, ne kaybettin bu sene.

Ne idin, ne oldun, fikir ettin mi?
Bir gün yaratana zikir ettin mi?
Verdiği nimete şükür ettin mi?
Ne kazandın, ne kaybettin bu sene.

Bilançoda seyret kâr ve zararı,
İki yol var, ver salâha kararı,
İçip tepinmenin nedir yararı?
Ne kazandın, ne kaybettin bu sene.

Marifet, geçmişe ibretle bakmak,
Huzur-u Rahman'a tertemiz çıkmak.
Neyi kutluyorsun, beyinsiz ahmak,
Ne kazandın, ne kaybettin bu sene.

Zarardayız dostum, ağıt yakalım,
Hep birlikte bu gafletten çikalım,
Günahı sevabı topla bakalım,
Ne kazandın, ne kaybettin bu sene

BEN NASIL GÜLEYİM

Cengiz NUMANOĞLU

Âhir yolcusuyum.. Uzundur yolum,
Sırtında dikişsiz, bir beyaz tulum,
Azık torbası boş, fakir bir kulum;
Ben nasıl güleyim.. Söyleyin dostlar...

Rabb'ime ezelde verilmiş sözüm,
Dönmüşüm sözümünden, gaflette gözüm.
Huzura çıkmaya, kalmamış yüzüm;
Ben nasıl güleyim.. Söyleyin dostlar...

Putlar pazarında, satmışım dünü,
Önümde çok çetin, bir hesap günü;
Almadan elime, berât hükmünü,
Ben nasıl güleyim.. Söyleyin dostlar...

Kur'an'da, Mahşeri anlatır Settar;
Yolar kıldan ince, kapılar çok dar.
Cennet güzel ama, cehennem de var;
Ben nasıl güleyim.. Söyleyin dostlar...

Cehennem ki o gün, doymaksızın yer,
'Doldun mu?' dedikçe, 'Daha yok mu?' der
Bir ömür ağlasam, bu âyet yeter;
Ben nasıl güleyim.. Söyleyin dostlar...

O gün gelir, bölük bölük cümlesi,
Sürülür ateşe, nankör zümresi.
Kur'an'da var ki bir, Zümer Sûresi;
Ben nasıl güleyim.. Söyleyin dostlar...

Yüce Rabb'im, kullarına duyurmuş;
Çok ağlayıp az gülsünler buyurmuş.
Vah ki; gafletimi yüzüme vurmuş;
Ben nasıl güleyim.. Söyleyin dostlar...

Son nefes, kapımı çaldı çalacak,
Yarın belki sınav, bitmiş olacak,
Korkarım.. Karnede zayıf kalacak;
Ben nasıl güleyim.. Söyleyin dostlar...

CİN, SİHİR, BÜYÜ VE NAZARIN ZARARLARINDAN NASIL KURTULURUZ?

SALİH MEMİŞOĞLU

Allah'ın selamı rahmeti bereketi üzerimize olsun diyerek yazımıza başlayalım. Daha önceleri bu dergi de bayağı yazı yazdık ve umuyorum sizlere de bir şeyler verebildik. Milet bize soruyordu neden siz bu işi bir sinema filmine dökmüyorsunuz gerçekten düşündüm ve AZAZİL DÜĞÜM adında bir film yaptık , çünkü araştırdık buna benzer filmlerde Katolikler haç göstererek yapıyor ilk defa bu filmde tamamı gerçek ve felak nas sürelerini konu alan bu filmi yaptık ve dedik ki hayır papazlarla değil bu iş felak nas ve Allahın ayetleriyle oluyor inşallah ikincisini de birkaç ay içinde yapacağız ve bu filmlerde müste-hcen hiçbir şey yok normal herkes ailesiyle bu filmi izleyebilir biz ler de gelirini DÜNYA ŞEHİT ÇOCUKLARI VAKFINA bağışladık inşallah rab-bim takdir eder.

Gelelim yazımıza daha önceki yazılarımızda cinlerden sihir ve büyüden nazardan bahsetmiştik . Bu yazımızda bunların zararlarından nasıl kurtuluruz ondan biraz bahsedelim. Bu size yazmış olduğumuz terkipler tamamen denenmiş ve belirli aşamalardan geçmiştir. Bunun için çok dikkatli okumanızı rica ediyorum.

Büyü nedir kısa bir açıklama yaparsak büyüler kendi aralarında ikiye ayrılır iyilik için yapılan ve kötülük için yapılan büyüler bunların ikisi de dinimizde haramdır çünkü karşı tarafın kendisinin haberi yok ve olacakları büyüünün tesiriyle yapacak kendi isteğiyle yapmayacaktır, onun için ikisi de haramdır ve bunlar çok çeşitli sebepler doğurmaktadır analizleri de farklıdır , yapılan sihir ve büyüler 8. Veya 9. İbrede buluşur.

a) Semavi kuvvetlerle yere ait güçleri birbirine karıştırarak yapıldığı söylenen ve tılsım adı verilen şeyler, ki bunlara Keldani (Babil) sihri denilmek-

tedir. Keldaniler gök cisimlerine büyük kuvvetler atfederek, yıldızlardan faydalanmak için onlara taparlardı. Hz.İbrahim bunların yanlış ve sapık inançlarını iptal etmek için gönderilmişti. Pey-gamber yıldızlarla ilgili bilgilerin sihir yapmada kullanılmasını yasaklamıştı.(Ebu Davud, Tıp, 22/3905)

b) Evham ve güçlü ruh sahiplerinin büyüü. Bunlar, insan ruhunun temizlenmesiyle bazı güçler kazanacağına, kendi vücudunda olduğu gibi başka bedenler üzerinde de etki yapabileceğine inanırlar. Bunun için sırf başka varlıkları buyruk altına almak maksadıyla uzlete çekilir, çeşitli riyazetler yaparlar.

c) Cinlerden yararlanılarak yapılan sihirdir. Azaim veya Cincilik denilen şey budur. Filozoflar cinleri inkar etmemiş, fakat Yer Ruları (Ervah-ı Arziyye) adıyla anmışlardır. Ancak insanların bunlarla belirli şartlar ve sebepler altında irtibat kurup kuramayacakları ilmi bir şekilde incelenirse, kesin olarak bunun mümkün olduğuna hükmolunamaz. Fakat bundan dolayı, cinlerle irtibat konusunu inkar etmemek gerekir. Bugünkü ispiritizmacıları (Ruh çağırma seansları düzenleyen kimseleri) cin-cilerden sayabiliriz.

d) Hayali hakikat göstermek, el çabukluğu, göz bağlamak şeklinde yapılan sihirlerdir (illusion). Bunların aslı duyu organların aldatılmasıdır. Bu, tıpkı vapurda giden kimsenin sahili hareket ediyor gibi görmesidir. Buna Arapça, "Ahız bi'l-Uyun" (Göz bağcılığı) denir. Göz bağcılığının, daha gizli olan ruhsal bir takım tesirlerle ilgisinin bulunması da mümkündür. e) Bazı aletlerden yararlanılarak bir takım acayip şeyler göstermek suretiyle yapılan sihirdir. Firavun'un sihirbazlarının bu tür büyücüler olduğu sanılmaktadır. Rivayet edildiğine göre bunlar, özel surette yaptıkları değneklerin ve

iplerin içine civa doldurmuşlar, hünerlerini gösterecekleri alanı da daha önceden alttan ateş yakarak ısıtmışlardır. Bu ipleri ve değnekleri halkın gözü önünde toprağın üzerine atınca, alttan ateşin, üstten güneşin tesiriyle civa genleşmiş, bundan dolayı ipler ve değnekler kıvıldamaya başlamıştı. Halk da bunları hareket ediyor sanmıştı.

f) Bazı ilaçlar ya da bazı cisimlerden yararlanılarak yapılan sihirlerdir. Büyü yapılacak kimseye esrar, morfin gibi şeyler içilerek akli çelindir. Dışkılar, kadavra parçaları, kan ve cinsiyetle ilgili her çeşit nesne sihirbazın kullandığı şeylerdendir. Bunların bir özelliği de dinen pis sayılmalarıdır. Mesala necis olan pisliği büyücü ilaç olarak kullanır. Ayrıca, büyülenecek kimsenin vücudundan alınacak herhangi bir şey saç teli, tırnak v.s. de sihir yapımında kullanılır.

g) Dinleyicileri yaldızlı sözlerle kandırarak, onların gönüllerini çalmak suretiyle yapılan sihirlerdir. Bu çeşit büyüde sihirbaz şarlatanlık yapar, çeşitli şekillerde kendini metheder, karşısındakini celbeder, muhatabının hislerine tesir ederek yapacağını yapar.

ı) Söz taşıyarak, kovuculuk (gammazlık) yaparak insanları birbirine düşürmek, böylece kendi hesabına çıkar sağlamak da büyü kapsamındadır. Bunlar, yalan dola haberler, iftiralar, vasıtalı ve vasıtasız tahrikler, telkinlerdir ki, sihrin halk arasında en yaygın olan kısmıdır. (Razi, Mefatih, III, 206-213; Yazır, Hak Dini, I)

Büyü Yapılan Konular

Büyü konuda yazılmış bazı kitaplarla halk arasında yaygın kanaate göre sihir/büyü yoluyla gerçekleştirilebileceği iddia edilen hususlardan bazıları şunlardır;

“Karı koca veya başka iki kişinin arasına düşmanlık sokmak,

Aralarını ayırmak,

Dil bağlamak,

Bir kadın veya bir erkeği birbirine sevdirmek,
Baş ağrısı, göz ağrısı, iç sıkıntısı vermek,
Sidikliğini bağlamak,
Uykusunu bağlamak,
Bir kimseye hastalık musallat etmek,
Kadın veya erkeğin evlenmesini kolaylaştırmak,
Kaybolan şeyleri bulmak,
Hırsızın kimliğini bilmek,
İstediği şeyi rüyada görmek,
Bir kimseyi kendisine meyil ve muhabbet ettirmek,
Bir yeri harap etmek,
Hoşlanılmayan şahsı kovmak,
Düşmanları mağlup edip onlara zarar vermek,
Konuşmayan ve yürümeyen çocukları tedavi etmek,
Karı kocanın arasını bulmak,
Sihri iptal etmek,
Zalimlerin şerrinden emin olmak,
Büyü ile bağlanmış kimseleri çözmek,
Cinleri göndererek birine zarar vermek,
Göze görünmemek,
Silahın tesirinden korunmak,
Kapalı bahtı açmak,
Sara ve felçten korumak,
Erkek çocuk sahibi yapmak,
Ruhları emri altına almak,
Bir şahsı istediği zaman istediği yere getirmek.”
A.O. Ateş, Cin Büyü, s.269

Bütün bunlardan korunmanın yolları vardır . Büyünün var olduğuna yani üzerimizde büyü var mı yok mu buna az çok şöyle anlarız , mesela iş sahibi bir kişi işe gitmek istemez içinde devamlı

sıkıntı daralma bunalım varsa ve tam olarak işleri olmazsa sadece büyü değil başka sebepleri de olabilir eğer böyle bir şey varsa bir bardak suya hud süresi 1 – 5 mearic süresi 1 – 7 taha süresi 38 yunus süresi 78 – 83 bakara süresi 18 – 21 ve bakara son iki ayet suya okunur 7 bardak çoğaltılır günde bir bardak içilir ikinci hafta vakıa süresi 1 – 6 ali İmran süresi 37 rahman süresi tamamı okunup 3 gün içilirse Allahın izniyle o büyüden dolayı olan haller çözülür ama ben bunları yaptım diye sabah kalkıp işine sarılmazsa tembelliğe alışmışsa onun faydası olmaz .

Başka bir örnek verecek olursak mesela kızlarımız var bazen evlenemezler veya talipleri var tam olacakken işleri bozulur hatta bazen bir kızı istemeye gelirler kız da sıkıntı daralma başlar ama talipliler gidince rahatlar . Bunların birkaç sebebi var psikolojik ya da büyü olabilir. Bizler önce Allaha inanıp ona bağlanmamız lazım çünkü doğumlar ölümler evlilikler Allahın izniyle saati ve zamanı gelince olur . bu sıkıntıdan şüpheniz varsa yapacağınız işlem şu olmalı , bir bardak zemez suyunu nisa süresi tamamı enfal süresi 63 hud süresi 1-5 mearic 1-7 taha 38 101 sefer YA ALLAH YA FETTAH EL AZİM EL KERİM ERRAHİM okuyup normal suyla çoğaltılıp 7 gün günde bir bardak içilecek ve 8. Gün banyosunu yaparsa biiznillah şifa bulur.

Mesela karı koca evlenmişler ama gerdek gecesi beraberlik olamamışsa veya kadın kendini kasıyorsa bir araya geldiklerinde terleme bunalma oluyor ama ayrı kaldıklarında birbirlerini özlüyorlarsa veya yatak odalarında bunalım oluyorsa erkekte iktidarsızlık oluyorsa önce doktora gidecekler olmazsa şu işlemi yapacaklar, bir bardak zemez suya hud süresi 1-5 mearic süresi 1-7 zümer süresi 1-3 ayetel kürsi amenerrasulü okuyup onu karı koca 7 gün içecek 8. Gün banyosu yapacaklar bu suyun içilmesi esnasında karı koca önlerine 101 fındık içi 101 kuru üzüm 101 yarım ceviz içi koyacak iyi sayarak üzerlerine 101 defa la ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin okuyacak bunu yarım kilo bala karıştırıp 7 gün suyla beraber karı koca yerlerse çok faydasını görürler.

Size farklı bir terkip daha arzedeğim bir evde yastık yatak içinde düğümlenmiş ip veya muska türü şüphe uyandıracak sihir büyü mekanizması altında bir şey bulurlarsa ne yapmaları lazım ; o ipi düğümlerinden kesecek ve buldukları muska türü şeylerin üzerine ayetel kürsi okunup onları yakacak kimisi denize atsak daha iyi olmaz mı diyor Urfa da deniz yok ne yapacağız en güzeli yakılıp imha edilmesidir.

Bu işlemlerden sonra her ihtimale binaen bir bardak suya 7 ayetel kürsi 3 ihlas 1 fatiha 7 kevser süreleri okunup ev halkı birer yudum içtiğinde eğer kalan varsa o da çözülür . Aslında bütün bunlardan daha kolayı namazlarda okunan muavvizeteynler ve namaz sonunda okunan ayetel kürsi ve sonunda ki hizühüma ve hüvel aliyyül azim okuduktan sonra nefesi içine çekmektir.

Bu konuda başka yöntem söyleyeyim hani halk arasında derler papaz büyü mü millette o büyü mü papazlar yaptığını zanneder hayır öyle değil papaz büyü mü yapılan mekanizma şöyledir adet kanıyla veya bebek ya da insana benzeyen maketlerden yapılan tüm büyüler papaz büyü mü adını almıştır onunda tek sebebi bunların çoğu İncil kullanılarak yapılır incilden ve tevrattan bazı ayetler kullanılarak celp yapılır.

Bir de derler bu çözülmez umutmayalım ki musa aleyhisselamin atasını Allah dilerse ne yaptı. Bu tür büyülerden şöyle korunulur ; safran misk mürekkebiyle bir kağıda hud süresi 1-5 mearic süresi 1-7 taha süresi 38 yunus süresi 78-83 ve 7 ayetel kürsi yazılır ve o ayet suya konur sonra aynı suya Cuma günü sela vakti yani öğlen ezanına doğru Yasin süresi ve cin süresi 11 fatiha 3 ihlas okunup 7 gün içilir sihir falan kalmaz Allahın izniyle gelecek yazımızda biraz da büyü ve cinlerden bahsetmek üzere selam ve dua ile Allaha emanet olun...

SAFER AYININ VAZİFELERİ

SAFER AYININ HER GÜNÜ OKUNACAK BİR DUA

(24 kasım pazartesi 2014 ile 22 aralık pazartesi 2014 arası)

Rivayet olunduğuna göre her kim aşağıda zikredilecek duayı safer ayının her günü okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu bir dahaki safer ayına kadar o sene olacak bütün bela ve musibetlerden korur. O sene ona asla hiçbir bela isabet etmez.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَنَبِيِّكَ وَرَسُولِكَ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ هَذَا الشَّهْرِ وَمِنْ شَرِّ هَذَا الْيَوْمِ وَمِنْ كُلِّ شِدَّةٍ وَبَلَاءٍ وَبَلِيَّةٍ الَّتِي قَدَّرْتَ فِيهِ يَا دَهْرُ يَا دَيْهُورُ يَا دَيْهَارُ يَا كَانَ يَا كَيْنُونُ يَا كَيْنَانُ يَا أزلُ يَا أْبْدُ يَا مُبْدئُ يَا مُعِيدُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ أَنْتَ تَفْعَلُ مَا تُرِيدُ، اللَّهُمَّ اخْرُسْنِي بِعَيْنِكَ الَّتِي لَا تَنَامُ فِي نَفْسِي وَمَالِي وَأَهْلِي وَأَوْلَادِي وَدِينِي وَدُنْيَايَ الَّتِي ابْتَلَيْتَنِي بِصُحْبَتِهَا بِحُزْمَةِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا كَرِيمُ يَا سَتَّارُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ يَا شَدِيدَ الْقُوَى يَا شَدِيدَ الْمِحَالِ يَا عَزِيزُ يَا كَرِيمُ يَا كَبِيرُ يَا مُتَعَالٍ، ذَلَّلْتَ بِعِزَّتِكَ جَمِيعَ خَلْقِكَ، اِكْفِنِي وَاِكْفِنِي عَنِ جَمِيعِ خَلْقِكَ يَا مُحْسِنُ يَا مُجَمِّلُ يَا مُتَفَضِّلُ يَا مُنْعِمُ يَا مُكْرِمُ يَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ يَا لَطِيفَ لَطْفَتِ بِخَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، الطُّفْ بِنَا فِي قَضَائِكَ وَعَافِنَا مِنْ بَلَائِكَ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اللَّهُمَّ بِسِرِّ الْحَسَنِ وَأَخِيهِ وَجَدِّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَبَنِيهِ، اِكْفِنِي شَرَّ هَذَا الْيَوْمِ وَمَا يَنْزِلُ فِيهِ يَا كَافِي الْمُهَمَّاتِ يَا دَافِعَ الْبَلِيَّاتِ، فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ، اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي شَهْرِ الصَّفْرِ وَاخْتِمَ لَنَا بِالسَّعَادَةِ وَالظَّفْرِ.»

“Ey Allâh! Kulun, Nebîn ve Rasûlün olan Ümmî Peygamber Efendimiz Muhammed'e ve Ehl-i Beyt'ine ve sahâbesine salât eyle, bereketler yağdır ve selam eyle.

Ey **Allâh**! Muhakkak ki ben bu ayın ve bu günün şerrinden ve senin bu ayda yarattığın her bir belâ ve musibetten Sana sığınırım. Ey Ezelî! Ey Bâkî! Ey Kadîm! Ey Mevcûd! Ey Sâbit! Ey Hakk!

Ey (varlığının) başlangıcı olmayan! Ey sonu olmayan! Ey her şeyi yoktan yaratan! Ey her şeyi tekrar diriltecek olan! Ey celal ve ikram sahibi! Ey ulu Arş'ın sahibi! Sen dilediğini yaparsın!

Ey **Allâh**! Canımı, malımı, birliktelikleriyle beni imtihana tâbi tuttuğun çocuklarımı, dîni mi ve dünyamı hiç uyumayan kudret gözünle muhafaza eyle. İyi ve hayırlı kullarının hürmetine bu duamı kabul eyle! Rahmetinle muamele eyle!

Ey yüce **Allâh**! Ey günahları bağışlayan! Ey (kullarına karşı) cömert (olan)! Ey günahları örten! Ey acıyanların en merhametlisi rahmetinle muamele eyle! Ey kuvvetleri güçlü ve azâbı şiddetli olan **Allâh**! Ey Kendisi çok güçlü olan! Ey ululuk sahibi! Ey iyilik sahibi! Ey büyük **Allâh**! Ey yüce **Allâh**! İzzetinle bütün yaratıklarını zelil kıldın. Bana kâfi gel, mahlukâtın (ın şer ve zararların)a karşı bana kâfi gel!

Ey güzellik veren! Ey yaptığını güzel yapan! Ey (dilediğini) güzelleştiren! Ey fazl-u kerem sahibi! Ey in'am eden! Ey ikram eden! Ey Kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayan! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey gökleri ve yeri yaratma lütfunda bulunan Latîf. Kazâ ve kaderinde bize lütufta bulun. Belandan bize âfiyet ver. Günahlardan dönüş ve ibâdete kuvvet ancak Senin yardımınıdır. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle kabul buyur.

Allâh-u Te'âlâ bize yeter. O ne güzel vekildir. O pek yüce ve çok büyük **Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Ey **Allâh**! **Hasen** ile kardeşinin, dedesi ile babasının, annesi ile oğullarının sırrı hakkı için; bugünün şerrine ve bugünde inecek olan belaların şerrine karşı bana kâfi gel! Ey mühim sıkıntılara kâfi gelen ve ey belâları kaldıran! '**Onlara karşı muhakkak Allâh sana kâfi gelecektir, O hakkıyla işiten ve hakkıyla bilendir.**'

Allâh-u Te'âlâ, Efendimiz Muhammed'e, Ehl-i Beyti'ne ve ashâbının tümüne salât eylesin. Ey **Allâh**! Safer ayında bize bereket ver! Mutluluk ve galibiyetle bitirmemizi nasip et!" (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rava'z-zam'an fi fedâilî'l-eshuri ve'l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbihu'l-kulûbi'n-nâ'ime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmî, el-Ed'îye ve'l-ezkâr, sh:123-127)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ OKUNACAKLAR

Safer Ayının Son Çarşamba Gecesi (16 aralık salıyı 17 aralık çarşambaya bağlayan gece bir de rûmî takvime göre olan mart ayının ilk çarşamba gecesi yani salıyı çarşambaya bağlayan gece) akşam namazından sonra bir senelik belalardan korunmak için okunacak dualar:

On iki kere:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿۲﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿۳﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ
وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿۴﴾ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿۵﴾ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿۶﴾﴾

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh’ın ismiyle! Bütün hamdler (ve övgüler) tüm âlemlerin Rabbi (yaratıcısı ve yöneticisi) olan Allâh’a; O Rahmân’a; O Rahîm’e mahsustur. O dîn (ceza) gününün Mâlikine!

(O yüce Allâh’a itaat eden kullar:) ‘(Ey Rabbimiz!) **Ancak Sana ibadet** (ve kulluk) **ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz!**’ (derler.)

Bizi o dosdoğru yola hidâyet et! Kendilerine (ikrâm ve) **in’âm etmiş bulunduğun o** (peygamberlerin, siddîkların, şehitlerin ve salih) **kimselerin yoluna!** (Senin tarafından) **kendilerine gazap edilen** (Yahudi)lerin (yo luna) **değil**, (doğru yoldan sapıtarak) **dalâlete düşen** (Hristiyan tâife)lerin (in izine) **de değil!”** (Fâtiha Sûresi:1-7)

Yüz kere:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh’ın ismiyle!”

Yüz kere:

بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ
وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.

“O Allâh’ın ismiyle (akşamladım) ki, O’nun ismiyle birlikte (olana) ne yerde, ne de gökte hiç bir şey zarar veremez. O, hakkıyla işiten, çok iyi bilendir.”

Yüz kere:

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

“Günahlardan dönüş ve ibadete kuvvet ancak yüce ve ulu olan Allâh-u Te’âlâ’nın yardımıyla.”

Yirmi yedi kere Kadr Sûresi:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ❀ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ❀ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ❀
تَنْزِيلُ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ❀ سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ❀

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh’ın ismiyle! Muhakkak Biz onu (o ebedî mucize olan Kur’ân-ı Kerîm’i) **Kadir Gecesi’nde** (Levh-i Mahfûz’dan, birinci kat semaya) **toplucu indirdik.** **Kadir Gecesi’nin ne** (kadar büyük bir gece) **olduğunu sana bildirmiş olan şey de nedir?**

(Kimse bilemez ki bildirsin! İşte şimdi Ben sana bildiriyorum ki;) **Kadir Gecesi** (içerisinde Kadir Gecesi bulunmayan) **bin aydan daha hayırlıdır! Melekler de, Rûh** (diye adlandırılan Cebrâîl (Aleyhisselâm)) **da** (o geceden bir dahaki seneye kadar takdir edilmiş olan) **her önemli işten dolayı**

Rablerinin izniyle onda iner de iner. (Başka zamanlarda Allâh-u Te‘âlâ hem bela hem de selâmet takdir ederken,) **o** (geceki takdirler), **fecir doğuncaya kadar ancak bir selâmettir!”** (*Kadr Sûresi: 1-5*)

Sonunda şu salevât-ı şerîfe okunur:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا.»

“Ey Allâh! Nebiyy-i Ümmî olan Efendimiz Muhammed’e, âline (Ehl-i Beyt’ine) ve sahâbesine çokça salât et ve çokça selâm et!”

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ (16 aralık salıy 17 aralık çarşambaya bağlayan gece) BİR KABA YAZILIP SUYU İÇİLECEK SELAM ÂYETLERİ

Geride zikredilen bunca mâlumattan anlaşıldığı üzere her ayın çarşambaları, özellikle de son çarşambası bir takım sıkıntılara mahal olabilir.

Ancak **İbrâhîm ibni Muhammed el-Ensârî el-Mâlikî** (*Rahimehullâh*) günlerin ve gecelerin faziletleri ile ilgili olan pek kıymetli eserinde; yine böylece **Şam** diyarının eski diyanet reislerinden olan **Şeyh Muhammed Ebu’l-Yüsr Âbidîn Hazretleri** bir takım evrâd ve ezkârı cemettiği eserinde; **Abdülhâdî Harse “el-Edviyetü’l-ilâhiyye”** isimli eserinde, ayrıca **Ali Haydar Efendi** (*Kuddise Sirruhû*)nun en çok sevdiği kişi olan **Mahmud Sami Ramazanoğlu** (*Kuddise Sirruhû*), zikirlerle ilgili yazdığı bir eserinde şu beyanda bulunmuşlardır:

“Âd kavminin kısır rüzgârla azaba uğratılması safer ayının son çarşambasının sabahı başlamış ve diğer çarşamba güneş batana kadar devam ederek sekiz gün sürmüştür. O sene bu günler ‘Kocakarı soğukları’ diye anılan günlere denk gelmiştir.

O günlere ‘Kocakarı soğukları’ denmesi ise; Âd Kavmi’nden bir kocakarı o yedi gün zarfında yer altındaki bir odada saklanıp, sekizinci gün rüzgar onu saklandığı yerden çekip-çıkartarak helâk ettiği içindir.” (*İsmâ’îl Hakkı Bursevî, Rûhu’l-beyan, 10/101*)

Bu yüzden **Allâme Şeyh Muhammed ibni Abdi’l-Hayy ed-Dâvûdî** (*Kuddise Sirruhû*), kendi şeyhi **Şeyh İlyas** (*Rahimehullâh*)tan, o da Şâfi‘î mezhebinde ictihad derecesine ulaşmış olan şeyhi, **İbrâhîm-i Kûrânî Hazretleri**’nden, o da **Şeyh Feridüddîn en-Nakşibendî** (*Kuddise Sirruhû*)dan naklen şöyle demiştir: “Her sene Levh-i Mahfuz’dan semâ-i dünyâya (dünya semasına) üç yüz yirmi bin bela iner ki bunlar, saferin son çarşamba gecesinde ve gününde nâzil olurlar, bu yüzden o gün sene günleri içerisinde en zor gün olur. İşte o gece yedi selâm âyetini bir kaba yazıp suyunu içen kimseye **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle o seneki belâlardan hiçbir şey isabet etmez.

Geçmiş büyükler o gece akşamla yatsı arası camide toplanıp bir kâtibe yedi peygambere selâm ihtiva eden âyetleri yazdırarak kaplar içine koyar ve suyundan içerlerdi. Daha sonra da evlere hediye olarak gönderirlerdi.

Burada şunu ifade edelim ki; bu yazının safran ve gül suyundan elde edilen mürekkeple yazılması gerekir, zira günümüzün mürekkepleri sağlığa zararlıdır. (İbrâhîm el-Ensârî, Raviyyü'z-zam'ân fî fedâilî'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4, Muhammed Âbidîn, Tenbîhü'l-kulûbi'n-nâ'ime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72, Mahmud Sâmi, el-Ed'îye ve'l-ekâr, sh:123-127; Muhammed ibni Hatîruddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:52, Abdulhâdi Harse, el-Edviyetü'l-ilâhiyye, sh:48)

O âyet-i kerîmeler de şunlardır:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾،
﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ نُوحٍ فِي
الْعَالَمِينَ ﴿ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ إِبْرَاهِيمَ ﴿ كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ
عَلَيَّ إِيَّاسِينَ ﴿ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيَّ الْمُرْسَلِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ
عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾، ﴿
سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطَلَعِ الْفَجْرِ﴾

Yazılacak Âyet-i Kerîmelerin Manaları

“(Cennetliklere şeref vermek için, melekler aracı yapılmaksızın bi'z-Zât) **O Rahîm olan Rab(lerin)den** (“Ey cennet ehli! Selâm olsun size!”) **söz(üy)le bir selâm** (gelir)! (Yâsîn Sûresi:58)

“(Allâh'dan) **selâm olsun ona** (Yahya'ya); **doğduğu günde de, öleceği günde de, diri olarak** (kabrinden) **çıkarılacağı günde de!** (Ona şeytanın şerrinden, münker-nekîr suâlinden, kabir azâbından, mahşerin ve cehennemden dehşetlerinden kurtuluş müyesser olsun!)” (Meryem Sûresi:15)

“(Îsâ (Aleyhisselâm) beşikte şöyle konuştu:) **Doğduğum günde de, öleceğim günde de, diri olarak** (kabrimden) **çıkarılacağım günde de bana** (Allâh-u Te'âlâ'dan) **selâm olsun** (da, o vesîleyle şeytanın tasallutundan, kabir azâbından, kıyâmet gününün dehşetlerinden ve cehennemden kurtulabileyim)! (Meryem Sûresi:33)

“**Âlemler içerisinde** (tarafımızdan) **Nûh'a selâm** (ve esenlik) **olsun! İşte sana! Muhakkak ki Biz** (Nûh (Aleyhisselâm) gibi) **güzel amelde bulunanları** (iyiliklerine karşılık) **ancak böylece mükâfatlandırırız.**” (Sâffât Sûresi:79-80)

“**İbrâhîm'e** (tarafımızdan) **selâm** (ve esenlik) **olsun! İşte sana!** (Onun gibi) **güzel amel işleyenleri ancak böyle mükâfatlandırırız.**” (Sâffât Sûresi:109-110)

“**Mûsâ ve Hârûn'a da** (tarafımızdan) **selâm** (ve selâmet) **olsun!İşte sana! Şüphesiz Biz** (Mûsâ ve Hârûn (Aleyhimesselâm) gibi) **güzel amelde bulunanları ancak böyle mükâfatlandırırız.**” (Sâffât Sûresi:120-121)

“İlyâs’a da (tarafımızdan) selâm (ve saâdet) olsun! İşte sana! Şüphesiz Biz (İlyâs (Aleyhisselâm) gibi) güzel amelde bulunanları ancak böyle mükâfatlandırırız.” (Sâffât Sûresi:130-131)

“Selâm olsun o tüm gönderilen (peygamber)lere!” (Sâffât Sûresi:181)

“(Şirk ve günah kirlerinden) tertemiz oldunuz! Öyleyse ebedî kalıcılar olarak buraya (cennete) girin!” (Zümer Sûresi:73’dan)

“(Başka zamanlarda Allâh-u Te’âlâ hem bela hem de selâmet takdir ederken,) o (geceki takdirler), fecir doğuncaya kadar ancak bir selâmettir!” (Kadir Sûresi:5)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZI

(17 aralık çarşamba)

Şeyh-i Kâmil Ferîdüddîn Şekergenç Hazretleri’nin, Hâce Mu’înüddîn (Kuddise Sirruhû)nun evrâdından nakline göre; her sene üç yüz yirmi bin belâ gökten yere nâzil olur, bunların hepsi de safer ayının son çarşambasında vâki olur. Bu yüzden o gün senenin günlerinin en çetin geçen günü olur.

1) O gün her kim dört rekât namaz kılar da her bir rekâtında Fâtiha’dan sonra on yedi kere Kevser Sûresi, beş kere İhlâs Sûresi ve birer kere Felak-Nâs Sûrelerini okur, namaz bittikten sonra da yedi kere istiğfar edip, ellerini kaldırarak aşağıda zikredilen duayı okursa Allâh-u Te’âlâ keremiyle onu o gün yağın bütün belâlardan muhafaza eder ve o günden itibaren bir dahaki senenin tamamına kadar çevresinde hiçbir belâ dolaşmaz. (Muhammed ibnü Hatîrüddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rave’z-zamân fi fedâilî’l-eşhuri ve’l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbihu’l-kulûbi’n-nâime ale’l-evrâdi’d-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmî, el-Ed’iye ve’l-ezkâr, sh:123-127)

SON ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZINDAN SONRA OKUNACAK ÂYET-İ KERİMELEK VE DUALAR

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبَغِي الْجَاهِلِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ إِبْرَاهِيمَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ مُوسَى وَهَارُونَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ إِيَّاسِينَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيَّ الْمُرْسَلِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطَلَعِ الْفَجْرِ﴾،

Peşine de geride zikredilen “Safer Ayının Her Günü Okunacak Dua” yapılır.

BU DUANIN AKABİNDE ON BİR DEFA OKUNACAK SALÂT-I MÜNCIYE

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تُنَجِّنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ الْأَهْوَالِ وَالْأَفَاتِ، وَتَقْضِي لَنَا بِهَا جَمِيعَ الْحَاجَاتِ، وَتُطَهِّرُنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ السَّيِّئَاتِ، وَتَرْفَعُنَا بِهَا أَعْلَى الدَّرَجَاتِ، وَتُبَلِّغُنَا بِهَا أَقْصَى الْغَايَاتِ، مِنْ جَمِيعِ الْخَيْرَاتِ فِي الْحَيَاةِ وَبَعْدَ الْمَمَاتِ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Ey Allâh! Efendimiz Muhammed’e ve Ehl-i Beyt’ine öyle bir salât et ki; onun sebebiyle bizi bütün korkulardan ve âfetlerden kurtarasın, onun sebebiyle bütün ihtiyaçlarımızı göresin, onun sayesinde bizi bütün günahlardan temizleyesin, onun vesilesiyle bizi derecelerinin en yücesine yükseltesin, yine onun sayesinde bizi hayatta ve ölümden sonra bütün hayırların nihayetine ulaştırarsın. Muhakkak Sen her şeye kâdirsin.”

2) Yine böylece safer ayının son çarşambasının gecesi veya gündüzü iki rekât namaz kılınıp birinci ve ikinci rekâta Fâtiha’dan sonra on bir kere İhlâs-ı Şerîf okunur, namazdan sonra yedi defa istiğfar edilip el kaldırılarak on bir defa salât-ı münkiye okunur, sonlarında ise:

«إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Muhakkak ki Sen her şeye kâdirsin” zikri eklenir.

Bundan sonra, “Beni ve efrâd-ı ailemi ve bilcümle müminleri yer ve gök âfatlarından ve cemî belâlardan muhafaza buyur yâ Rabbi!” diye dua edilir. (Mahmud Sâmî, el-Ed’iye ve’l-ezkâr: 123-127)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBASINDA (17 aralık çarşamba) TEKRARLANMASINDA HAYIR OLAN BİR DUA

«يَا دَافِعَ الْبَلَايَا اِدْفَعْ عَنَّا الْبَلَايَا فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ،
إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Ey belâları defeden! Bizden belâları defet. Allâh koruyucu olarak (herkesten) daha hayırlıdır. Zaten acıyanların en merhametlisi ancak O’dur! Ey Allâh! Şüphesiz Sen her şeye kâdirsin.”

Bu dua 11, 100, 311 gibi mübarek sayılarda tekrarlanabilir.

HER AYIN, ÖZELLİKLE DE SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİNDE -16 Aralığı 17’ye Bağlayan Gece- OKUNACAK “ÂYETE’L-KÜRSÎ’NİN SIRRI” İSİMLİ MÜHİM DUA

Seyyid Mâü’l-Ayneyn (Kuddise Sirruhü)nün beyanı vechile; aşağıda zikredilen dua sabah-akşam üç kere okunur, gücü yetmeyen bir kere de okuyabilir ya da ihtiyaç anında okunur.

Bu duada dileklerin yerine gelmesi, sıkıntıların açılması, işlerin kolaylaşması ve düşmanların mağlup olması için birçok sırlar vardır.

Bu duayı her kamerî ayın son Çarşamba gecesinde okumakta ise fazlaca faydalar ve sırlar bulunmaktadır. Kişi bu duayı okuduktan sonra dilediği şeyleri **Mevlâ Te'âlâ**'dan isteyebilir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ الْعَوَالِمَ وَيَسِّرَ الْعُلُومَ وَأَجْرَى الْأَفْلاكَ وَسَخَّرَ النُّجُومَ وَاسْتَوَى فِي عِلْمِهِ الْمَنْطُوقَ وَالْمَفْهُومَ وَيَعْلَمُ الظَّوَاهِرَ وَالسِّرَّ الْمَكْتُومَ، لِكُلِّ حَيٍّ عِنْدَهُ رِزْقٌ مَقْسُومٌ وَأَجَلٌ مَعْلُومٌ لِيَوْمٍ مَحْتُومٍ. سُبْحَانَهُ! ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ﴾ أَفْنَى الْقُرُونِ الْمَاضِيَةِ قَوْمًا بَعْدَ قَوْمٍ وَأَبَادَ الدُّهُورِ الْخَالِيَةِ يَوْمًا بَعْدَ يَوْمٍ وَعَدَلَ فِي أَحْكَامِهِ فَلَا يَلْحَقُهُ لَوْمٌ. سُبْحَانَهُ! ﴿لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ﴾ تَعَبَّدَ الْبَرَايَا بِفَرَضٍ بَعْدَ فَرَضٍ وَأَجْزَلَ الْعَطَايَا فَأَفْضَلَ فِي الْبَسْطِ وَعَدَلَ فِي الْقَبْضِ. سُبْحَانَهُ! ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ وَأَسْبَلَ عَلَى الْعُصَاةِ كَنَفَ سِتْرِهِ وَمَنَّهُ وَسَكَنَ رَوْعَاتِ الْخَائِفِينَ مِنْهُ بِأَمْنِهِ وَمَنْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ بِلُطْفِهِ وَيَمْنِهِ وَيَسِّرَ الطَّاعَاتِ لِعِبَادِهِ بِحُسْنِ عَوْنِهِ. سُبْحَانَهُ! ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾ خَلَقَ الْعِبَادَ وَرَزَقَهُمْ وَأَهْلَ الرِّشَادِ بِطَاعَتِهِ وَقَقَّهُمْ وَبِمَرْضَاتِهِ أَسْعَفَهُمْ وَاجْتَبَاهُمْ، وَأَهْلَ الْعِنَادِ بِعَذَابِهِ خَوَّفَهُمْ. سُبْحَانَهُ! ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾ خَلَقَ مَا شَاءَ كَمَا شَاءَ وَحَكَمَ عَلَى مَا شَاءَ بِمَا شَاءَ وَقَدَّرَ الْأَشْيَاءَ كَيْفَ شَاءَ. سُبْحَانَهُ! ﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ﴾ مُكَوِّنُ الدَّارَيْنِ وَخَالِقُهُمَا وَمُنْشِئُ الثَّقَلَيْنِ وَمَالِكُهُمَا وَرَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ وَمَا بَيْنَهُمَا. سُبْحَانَهُ! ﴿وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا﴾ فَتَبَارَكَ رَبُّنَا ذُو الْإِحْسَانِ الَّذِي لَمْ يُشَارِكْهُ فِي الْقِدَمِ الْأَزَلِيِّ قَدِيمٌ. أَعَدَّ لِأَوْلِيَائِهِ دَارَ النَّعِيمِ وَأَكْرَمَهُمْ فِيهَا بِالنَّظَرِ إِلَى وَجْهِهِ الْكَرِيمِ وَأَعَدَّ لِأَعْدَائِهِ عَذَابَ الْجَحِيمِ، يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ. سُبْحَانَهُ! ﴿وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى نَبِيِّكَ وَعَبْدِكَ وَرَسُولِكَ مُحَمَّدٍ الْمُخْتَارِ صَاحِبِ الْمُعْجَزَاتِ وَالْآثَارِ وَالِدِلَالَاتِ وَالْأَسْرَارِ وَالْكَرَامَاتِ وَالْأَنْوَارِ وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَهْلِ بَيْتِهِ

الأخيار وأصحابه الأبرار والمهاجرين والأنصار والتابعين لهم بإحسان إلى يوم الدين.
 اللَّهُمَّ أَنْزِلْ عَلَيْنَا فِي هَذِهِ السَّاعَةِ مِنْ خَيْرِكَ وَبَرَكَاتِكَ مَا أَنْزَلْتَ عَلَى أَوْلِيائِكَ وَخَصَّصْتَ
 بِهِ أَحْبَابَكَ وَأَذِقْنَا بَرْدَ عَفْوِكَ وَحَلَاوَةَ مَغْفِرَتِكَ وَانْشُرْ عَلَيْنَا رَحْمَتَكَ الَّتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ
 وَارْزُقْنَا مِنْكَ قَبُولًا وَتَوْبَةً نَصُوحًا وَإِجَابَةً وَمَغْفِرَةً وَعَافِيَةً تَعْمُ نَفْسِي وَأَهْلِي وَأَحْبَابِي مَنْ
 حَضَرَنِي وَمَنْ غَابَ عَنِّي بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. اللَّهُمَّ لَا تُخَيِّبْنَا مِمَّا سَأَلْنَاكَ وَلَا
 تَحْرِمْنَا مِمَّا رَجَوْنَاكَ وَاحْفَظْنَا فِي الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ إِنَّكَ مُجِيبُ الدَّعَوَاتِ. آمِينَ.

Bütün hamdler âlemleri halkeden, ilimleri kolay eden, felekleri yürüten, yıldızları müsahhar kılan, konuşulan ile anlaşılın herşey ilminde eşit gelen, her dirinin kendi nezdinde taksim edilen bir rızık ve kararlanmış gün için malum bir eceli bulunan Allâh'a mahsustur. O'nu tesbih (tüm noksan sıfatlardan tenzih) ederim. **"Allâh ki; Kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur!** (Başı sonu olmayan, Zât'ına ait bir hayatla) **Hayy'dır;** (yaratıklarını yönetme ve koruyup kollama işini dâima üstlenmiş bulunan bir) **Kayyûm'dur."**

O Allâh geçmiş kavimleri ardarda yok etti, geçen asırlar halkını gün be gün yok etti, hükümlerinde adaletli olduğu için Kendisine hiçbir kınama yol bulamadı. O'nu tesbih (tüm noksan sıfatlardan tenzih) ederim. **"Ne (uyku öncesindeki) bir gevşeme, ne de bir uyku Kendisini tutmaz."**

Mahlûkâtı ardarda farzlarla ibadetiyle mükellef etti, lütuflarını bol yapıp genişlikte lütfetti, daraltmakta ise adaletli davrandı. O'nu tesbih (tüm noksan sıfatlardan tenzih) ederim. **"Göklerde olanlar ve yerde bulunanlar** (, mülkiyet ve hâkimiyet bakımından) **sadece O'na aittir."**

Kereminin ve örtmesinin hicâbını âsiler üzerine sarkıttı, verdiği güvenceyle Kendisinden korkanların korkularını teskin etti, lutf-u bereketiyle müminlere ihsanda bulundu, güzel yardımıyla kullarına tâatleri kolay etti. O'nu tesbih (tüm noksan sıfatlardan tenzih) ederim. **"Kimdir şu kimse ki, O'nun izni olmadan nezdinde şefaath edebilecektir?"**

Kulları yarattı ve rızıklandırdı, ruşd sahiplerini tâatına muvaffak kıldı, rızasına erdirdi ve seçkin kıldı, inatçıları da azabıyla tehdit etti. O'nu tesbih (tüm noksan sıfatlardan tenzih) ederim. **"O, (yaratıklarının) önlerinde olanları da, arkalarında bulunanları da** (; onların geçmiş-gelecek, dünyâ-âhiret, görülen ve görülmeyen her şeylerini) **bilmektedir."**

Dilediğini dilediği şekilde halketti, dilediğine dilediğiyle hükmetti, varlıkları dilediği şekilde takdir etti. O'nu tesbih (tüm noksan sıfatlardan tenzih) ederim. **"(Öğretmeyi) dilediği şeyler hariç, onlar O'nun ilmi**(nin tealluk ettiği sonsuz bilgileri) **nden hiçbir şeyi kavrayamazlar."**

İki cihanın mükevvinini ve yaratıcısı O'dur. İns-ü cinnin Mûcidi ve Mâliki O'dur. İki meşrik ile iki mağribin ve ikisi arasındakilerin Rabbi O'dur. O'nu tesbih (tüm noksan sıfatlardan tenzih) ederim. **"(Arş'ının önündeki tahtı olan) Kürsü'sü (ise) gökleri ve yeri kaplamıştır. O ikisini**(n yedi kat tabakalarını) **korumak Kendisine hiç de ağır gelmez."**

İhsan sahibi Rabbimiz çok bereketlidir. Ezeli kıdeminde hiçbir kadim O'na ortak değildir, dostlarına nîmet yurdu hazırlamış ve orada onlara keremli cemâline bakma nimeti ikram etmiştir. Düşmanlarına cehennem azabı hazırlamıştır. O dilediğini saptırır, dilediğini ise dosdoğru yola iletir. O'nu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim. “(Eş ve benzerden, tüm noksanlık emâreleri ve sonradan olma belirtilerinden son derece yüce olan) **Aliyy de**; (Zât'ına nispetle, her şeyin değersiz kalacağı bir büyüklük sahibi olan) **Azîm de ancak O'dur!**”

Ey Allâh! Peygamberin, Kulun ve Rasûlün olan; mucizeler, eserler, delâletler, sırlar, kerâmetler ve nurlar sahibi Muhammed-i Muhtâr'a salât eyle. **Allâh-u Te'âlâ** ona, âilesine, hayır sahibi Ehl-i Beyt'ine, iyilik sahibi ashabına, muhacirler ile ensara ve ceza gününe kadar iyilikte onlara uyanlara salât eylesin.

Ey Allâh! Bu saatte sen bizim üzerimize hayrından ve bereketlerinden, dostlarının üzerine indirmiş ve sevdiğini kendisiyle seçkin kılmış olduğun şeyleri inzal eyle, affının serinliğini ve mağfiretinin halâvetini bize tattır, herşeyi kaplamış olan o engin rahmetini üzerimize neşret. Sen bize tarafından kabul, nasuh tevbesi, icabet, mağfiret ve beni, ailem ve sevdiğilerimden yanımda olan ve olmayanları kaplayacak bir âfiyet nasib et. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle (kabul et).

Ey Allâh! Sen bizi, Senden istediklerimizden umutsuz etme, Senden umduklarımızdan mahrum etme, hayatımızda ve ölümümüzde bizi muhafaza eyle. Duaları kabul eden ancak Sensin. Âmîn. (eş-Şeyh Abdü'l-Mecîd ibni Tâhâ ez-Zu'bî, İthâfü'l-ekâbir fi Sırâti ve Menâkibi'l-İmâmi Muhyiddîn Abdilkâdir el-Ceylânî, el-Hasenî el-Huseynî, sh:561-562) (İthâfu'l-ekâbiri fi sîreti ve menâkibi'l-İmâmi Muhyiddîn Abdilkâdir el-Ceylânî el-Hasenî el-Huseynî, sh:561-562)

REBÎULEVVEL AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (22 aralık pazartesiye 23 aralık salıya bağlayan gece) **Namazı**: Akşam namazından sonra iki rekat kılınır, her rekatta Fâtîha'dan sonra üç kere İhlas Sûresi okunur. Selam verdikten sonra **Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e yüz kere:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

diye salevât-ı şerîfe okunur.

Üçüncü Gün (25 aralık perşembe günü) **Namazı**: Bu günde dört rekat namaz kılınır. Her rekatta Fâtîha'dan sonra bir kere Âyete'l-Kürsî okunur. Namazın ardından ise üçer kere Tâhâ ve Yâsîn sûreleri okunur.

Sonra kişi bu namazından hâsıl olan sevâbı **Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in mutahhar ve mukaddes rûh-u şerîfine bağışlar. (Muhammed ibni Hatîrûddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:52-53)

YETMİŞ YEDİNCİ İSM-İ ŞERİF «الْوَالِي» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْوَالِي» ism-i şerîfi “Yaratıcıları olması hasebiyle işlerini yönetmesi gereken varlıkların, bütün umûrunu idare edip aralarında hüküm verme işini tek başına yapan” anlamındadır.

Vâlî ism-i şerîfi; lügat açısından “Veleye” kelimesinden “Yardım eden, yakınlık gösteren, dost, seven ve birinin işini üzerine alan” anlamlarına gelir. “Mevlâ” kelimesi “Mâlik, âzâd eden, köle ve yardımcı” anlamlarına gelirken “Vâlî” ise daha ziyade “İdare ve tasarruf sahibi” demektir.

Vâlî olan Zât, bütün mahlukatın sahibi olup onların arasındaki hükümlerini dilediği şekilde Kendi tedbiri, kudreti ve fiiliyatı ile icrâ eder. O kullarına daima ihsân ederek feyiz yağdırır ve yardım eder. O Zât-ı Zü'l-Celâl’in bahşişleri kesilmeden ve hiçbir karşılık beklemeden kullarına yağmaya devam eder.

Allâh-u Te‘âlâ mahlukatını yaratmış onların bütün işlerini yönetmeye kefil olmuştur. Şu âyet-i kerîme bu hususu çok güzel anlatmaktadır ki, **Rabbimiz** bu konuda şöyle buyurmaktadır:

﴿اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ﴾

“Ancak Allâh’tır O Zât ki, kendilerini görmekte olduğunuz gökleri direksiz olarak yüksek yapmıştır, sonra (bir mekana yerleşmekten münezze olarak Zât’ına yakışır şekilde) Arş’a istivâ buyurmuştur. Ardından Kendisi (en büyük cisim olan) Arş (dahil tüm yaratıklar)ı (ilmen kuşatıcı şekilde) istilâ etmiş (ve hepsine hükmünü geçirmiş)tir.

Her biri adı konmuş bir süreye kadar (burçlarında ve yörüngelerinde) akıp gitmekte olan güneşle ayı da (kendilerinden istenen hizmete boyun eğen) emre âmâde (varlıklar) kılmıştır.

(Arş dâhil ulvî süflî tüm varlıklarla alakalı) **bütün işleri** (hikmetinin gerektirdiği ve menfaatlerin gözetildiği en uygun bir düzen üzere yerli yerince) **O yönetmektedir.**

(Vahyedilen) **âyetleri** (ayrıntılı bir şekilde peyderpey indirerek, cihanda sergilenen âyetleri) **de** (birbiri ardınca sürekli icat ederek) **O tafsîl etmektedir. Tâ ki siz** (iyice düşünesiniz de, bu anlatılanları yaratan Zât’ın üstün gücünü ve sizi diriltmeye Kâdir olduğunu anlayasınız, bu sebeple de) **Rabbimize kavuşacağımıza yakînen inanasınız.”** (Ra’d Sûresi:2)

Allâh-u Te‘âlâ’dan başka bu sifata hâiz olan yoktur, zira O mutlak hâkimdir. Çünkü bu vasfa sahip olmak zerreden küreye kadar kâinattaki bütün her şeyi gücüyle, kudretiyle ve hükmüyle yönetmeyi gerektirir ki, bu sadece **Allâh-u Te‘âlâ** için düşünülebilir.

Bu ism-i şerîf Kur’ân-ı Kerîm’de bir kere zikrolunmuştur. O da:

﴿وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءَ فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ﴾

“Allâh bir kavme herhangi bir (azap ve) fenalık (ulaştırmak) dilerse, artık onun için hiç bir geri çevrilme (söz konusu) olamaz. O (azâba çarptırılması takdir oluna) nlar için, O (Allâh-u Azî-müşşâ)ndan başka (işlerini takip edecek) bir Vâlî de yoktur” (Ra’d Sûresi:11’den) âyet-i kerîmesidir.

Her kim kendi işlerini yöneten ve kendisini daima görüp işiten bir Rabbinin olduğunu hakıyla idrak ederse, onun idareciliğine teslim olarak bütün mühim işleri hususunda sadece O’na tevekkül eder.

Bu ism-i şerîfle Allâh-u Te’âlâ’ya mânen yakınlaşmak şöyle olur ki, kişi bu ism-i şerîfin zikriyle hemhal olunca Allâh-u Te’âlâ’nın nurları o kişide parlar, sırları tecelli eder de böylece o kişi kendisini edep ile hareket ettirerek bu hususta hakikate ulaşır, ayrıca kendisinden yardım isteyen herkese de elinden gelen yardımı esirgemez.

Allâh-u Te’âlâ’nın bir kişiyi himâye ettiğinin en büyük delili, o kişinin irâde-i cüziyesini ibadet ve itaat yolunda kullanmasıyla belli olur. Zira Âişe (Radiyallâhu Anhá)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يَجْعَلُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ رَجُلًا لَهُ سَهْمٌ فِي الْإِسْلَامِ كَمَنْ لَا سَهْمَ لَهُ، وَسِهَامُ الْإِسْلَامِ الصَّوْمُ وَالصَّلَاةُ وَالصَّدَقَةُ وَلَا يَتَوَلَّى اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ رَجُلًا فِي الدُّنْيَا فَيُوَلِّيَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ غَيْرَهُ.»

“Allâh-u Azze ve Celle İslâm’dan hissesi olan bir adamı, (elbette ki İslâm’dan) nasibi olmayan birisi gibi tutmaz (ikisi bir değildir). İslâm’ın hisseleri; oruç, namaz ve sadakadır. Allâh-u Azze ve Celle dünyada bir adamın himâyesini üstlenip de kıyâmet gününde o kişinin velâyetini (yönetimini) Kendisinden başkasına bırakmaz. (Yani o günde Allâh’tan başka himâye edecek olmadığına göre, İslâm’ın vazifelerini yerine getiren o kişi her türlü himâyeye nâil olur.)” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsneid, no:25271, 42/161)

Kulun bu ism-i şeriften nasibi kendi idaresi altındaki insanları, özellikle de ailesini kollayıp gözetmesidir. Nitekim Abdullâh ibni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ؛ الْإِمَامُ رَاعٍ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالرَّجُلُ رَاعٍ فِي أَهْلِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا وَمَسْئُولَةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا، وَالْخَادِمُ رَاعٍ فِي مَالِ سَيِّدِهِ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالرَّجُلُ رَاعٍ فِي مَالِ أَبِيهِ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَكُلُّكُمْ رَاعٍ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ.»

“Hepiniz çobansınız ve hepiniz sürünüzden mesulsünüz. Devlet reisi çobandır ve elinin altındakilerden sorumludur. Bir adam ailesi hakkında çobandır ve elinin altındakilerden mesuldür. Kadın kocasının evinde çobandır ve elinin altındakilerden mesuldür.

Hizmetçi efendisinin malı hakkında çobandır ve elinin altındakilerden mesuldür. Adam babasının malı hakkında çobandır ve elinin altındakilerden sorumludur. Böylece hepiniz çobansınız ve elinizin altındakilerden mesulsünüz.” (Buhârî, Cumu‘a:10, no:853, 1/304; Müslim, ‘İmâre:5, no:1829, 3/1459)

Yine idare sahibi olan kişinin mesuliyeti hakkında **Ebû Meryem el-Ezdi** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي مَرْيَمَ الْأَزْدِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ وَلَاَهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ شَيْئًا مِنْ أَمْرِ الْمُسْلِمِينَ فَاحْتَجَبَ دُونَ حَاجَتِهِمْ وَخَلَّتِهِمْ وَفَقَّرَهُمْ، اِحْتَجَبَ اللَّهُ عَنْهُ دُونَ حَاجَتِهِ وَخَلَّتِهِ وَفَقَّرَهُ.»

“Allâh Azze ve Celle her kimi Müslümanların işlerinden bir iş hususunda idare sahibi yapar da o kişi Müslümanların ihtiyaçlarının, isteklerinin ve sıkıntılarının önünde kendisini gizlerse (onların isteklerine cevap vermezse), Allâh-u Te‘âlâ da (kıyâmet gününde) onun ihtiyaç, istek ve darlıklarının önünde Kendisini gizler (de ona asla yardımcı olmaz).” (Ebû Dâvûd, Harâc:13, no:2950, 3/96)

Bu hadîs-i şeriflerde Vâlî ism-i şerîfinin hatırlattığı bir hususa işaret edilmiştir. Zira başkalarının işlerini üzerine almak büyük bir mesuliyettir. Dolayısıyla bu ism-i şerîfin idarecilere hatırlatacağı en önemli husus; insanlara kolaylık göstermek ve halkın işlerini kolaylaştırma şeklinde olmalıdır.

Bir gün **Amr ibni Mürra** (Radiyallâhu Anh), **Mu‘âviye ibni Ebî Süfyân** (Radiyallâhu Anh)a:

قَالَ عَمْرُو بْنُ مُرَّةٍ لِمُعَاوِيَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ إِمَامٍ يُغْلِقُ بَابَهُ دُونَ ذَوِي الْحَاجَةِ وَالْحَلَّةِ وَالْمَسْكَنَةِ، إِلَّا أَغْلَقَ اللَّهُ أَبْوَابَ السَّمَاءِ دُونَ خَلَّتِهِ وَحَاجَتِهِ وَمَسْكَنَتِهِ، فَجَعَلَ مُعَاوِيَةَ رَجُلًا عَلَى حَوَائِجِ النَّاسِ.»

“Ben **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) den: ‘Her hangi bir idareci kapısını ihtiyaç sahibinin, isteği olanın ve fakirlerin yüzüne kapatırsa, Allâh-u Te‘âlâ da göklerin kapısını onun her türlü isteğine, ihtiyacına ve düşkünlüğüne karşı kapatır’ sözünü işittim” demiştir. Bunun üzerine **Mu‘âviye** (Radiyallâhu Anh) insanların ihtiyaçları(yla ilgilenmesi) için (özel görevli) bir adam tayin etmiştir. (Tirmizî, Ahkâm:6, no:1332, 3/619)

Ayrıca idare sahibi için nelerin hayırlı olduğunu beyanı sadedinde **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِالْأَمِيرِ خَيْرًا جَعَلَ لَهُ وَزِيرَ صَدَقٍ؛ إِنْ نَسِيَ ذِكْرَهُ وَإِنْ ذَكَرَ أَعَانَهُ، وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهِ غَيْرَ ذَلِكَ جَعَلَ لَهُ وَزِيرَ سُوءٍ؛ إِنْ نَسِيَ لَمْ يُذَكِّرْهُ وَإِنْ ذَكَرَ لَمْ يُعْنَهُ.»

“Allâh-u Te‘âlâ bir emir (hüküm ve idare sahibin)e hayır dilerse, ona sâdık (doğru dürüst) bir vezir (yardımcı) verir ki; o (emir bir iyiliği) unutursa veziri ona hatırlatır, hatırlarsa da ona yardım eder. Ama Allâh-u Te‘âlâ o emire hayrın dışında bir şey murat ederse, ona kötü bir vezir verir ki; o (emir bir iyiliği) unutursa veziri ona hatırlatmaz, hatırlarsa da ona yardım etmez.”

(Ebû Dâvûd, Harâc:4, no:2934, 3/92)

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tealluku (manasını bilip, bu ism-i şerîfin sahibi olan Allâh-u Te‘âlâ ile alâka kesbetmesi); çok fazla tedbir meraklısı olmadan, boyun bükük bir halde işlerini Allâh-u Te‘âlâ’ya teslim etmesiyle olur ki, böyle yapan kişiyi Allâh-u Te‘âlâ mânevî gözetimiyle kuşatıp, nusreti (yardımı) ile mümtaz (ayrıcalıklı) kılar.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tehalluku (ahlâklanması); kişinin Allâh-u Te‘âlâ’yı kendisine dost edinip nefsinin düşman bilmesi, böylelikle hiçbir zaman nefsinin isteklerine kulak asmayarak nefsi üzerinde irade ve idare sahibi olmasıyla olur.

Bu da; kişinin nefsine gem vurup onu azgınlıklarından ve baş kaldırmalarından koruyarak ve bütün zamanlarda onu gözetimi altında tutarak olur. Ayrıca kalbini idare etmesi ve onun, orada burada gezmesini engellemeye çalışmasıyla olur. Bunlarla da yetinmeyip ruhunu da yöneterek onu ulvî derecelere yükseltmeye çalışması, ihsan makamını elde etmek için çabalamasıyla olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; kişinin geride saydığımız hallere sahip olup bu vasıfların onda yerleşmesi ve hiç ondan ayrılmaması ile hâsıl olur.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:111-112; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:81-82; Mâu'l-'Ayneyn, Fâtiku'r-râk alâ Râtiki'l-fetk, sh:340; Yûsuf en-Nebhânî, Se‘âdetü'd-dâreyn, sh:523; ‘Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:200-201; İbni ‘Acibe, Tefsiru'l-Fâtihati'l-kebir, sh:311)

«الْوَالِي» İSM-İ ŞERÎFİNİN BAZI HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfi her gün 47 kere zikretmeye devam edenler, belalara dâcâr olmaz ve Allâh-u Te‘âlâ’nın idaresinde olmaya teslim olarak huzurlu bir hayat sürer.

2) Bu ism-i şerîfi sabah namazından sonra 47 defa okumaya devam edenlerin şerefleri yüce, makamları âli ve rütbeleri yüksek olur.

3) Bu ism-i şerîfi zikretmek ne hususta olursa olsun idare makamında olanlar için çok faydalıdır. Bu kişiler bu ism-i şerîfi her gün 47 kere okumaya devam ederlerse, Allâh-u Te‘âlâ’nın izniyle idaresi altındaki şahıslar tarafından heybeti olan ve sözü dinlenen birisi olurlar.

4) Bu ism-i şerîfin bütün hâssalarından faydalanmak, belalardan korunmak ve sözü dinlenen bir idareci olmak için bu ism-i şerîf 47 kere okunduktan sonra şu duayı okumak çok tesirlidir:

«إِلٰهِي! أَنْتَ الْوَالِي الْمَتَّصِرُ، النَّافِذُ الْأَحْكَامَ، وَأَنْتَ الْمَالِكُ الْمَتَّصِرُ فِي نَاصِيَةِ الْعِبَادِ، وَفِي قُلُوبِهِمْ وَأَرْوَاحِهِمْ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! أَشْرِقْ عَلَيَّ رُوحِي نُورَ اسْمِكَ الْوَالِي، فَأَكُونَ مَظْهَرًا لِلسِّرِّ الْمُتَعَالِي، وَأَشْهَدَ فِي الْخَلْقِ مَعْنَاكَ وَأَفُوزَ بِرِضَاكَ، إِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

“Ey benim İlâhım! Hükümleri geçerli olan, herşeyi yöneten tasarruf sahibi (yetkili) Vâli ancak Sensin. Kulların perçemlerinde, kalplerinde ve ruhlarında tasarrufda bulunan Mâlik ancak Sensin. Ey Celâl ve İkrâm sahibi! Ruhuma el-Vâli ismini nurunu parlat ki yüce sırlara mazhar olayım, yaratıklarında senin tecellini göreyim ve Senin rızana ereyim. Şüphesiz Sen herşeye hakkıyla gücü yetensin. Allah-u Teâlâ Efendimiz Muhammed’e, Ehl-i Beyt’ine ve Sahabesine salat-u selam eylesin. Âmîn” (Ahmed el-Bûnî, Şemsü’l-me’ârif, matbû’ nüsha, 4/86; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi’l-hüsna, sh:111-112; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu’l-hâcât ve teysîrû’l-mühimmât bi zikri esmâillâhi’l-hüsna, sh:50; Mâu’l-Ayneyn, Fâtiku’r-ratk alâ Râtiki’l-fetk, sh:340; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü’l-‘izzî’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsna, sh:81-82; Yûsuf en-Nebhânî, Se’âdetü’l-dâreyn, sh:523; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü’l-havâs, 1/150; ‘Ali Hicâzî, en-Nûru’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsna, sh:200-201, 533; İbni ‘Acîbe, Tefsîru’l-Fâtihati’l-kebir, sh:311)

YETMİŞ SEKİZİNCİ İSM-İ ŞERÎF «الْمُتَعَالِي» İSM-İ ŞERÎFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu’l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْمُتَعَالِي» ism-i şerîfi “Bütün mahlûkattan sonsuz derecede üstün olan” anlamındadır.

el-Müte’âlî “Pek yüce ve noksan sıfatlardan münezze olan, gücü ile her şeyden üstün olan” demektir. el-Müte’âlî ism-i şerîfi yücelik anlamına gelen el-Alî ile eş anlamlıdır. Ancak bu isim daha çok mübalağa ifade eder. Buna göre **Allâh-u Te’âlâ** yükseklik, ululuk, yücelik ve büyüklükte en ileri derecede olandır. Dolayısıyla sonsuz ululuk, kayıtsız büyüklük, hadsiz şan ve nihayetsiz şeref **Allâh-u Te’âlâ**’ya aittir.

Müte’âlî olan Zât, kâinattaki varlıkların hepsinden ihtiyaçsızdır. yüceliğinde ve büyüklüğünde en zirve noktadadır.

Bu ism-i şerîf Kur’ân-ı Kerîm’de bir kere zikredilmiştir ki, o da:

﴿عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ﴾

“(O, hislerin idrâk edemeyeceği) **gizliyi de, görüneni de** (hakkıyla) **bilendir**, (O, Kendi büyüklüğü karşısında her büyüğün küçüldüğü bir) **Kebîr’dir**, (kudretiyle her şeye üstün gelen ve yaratıkların sıfatlarından yüce olan bir) **Müte’âl’dir**” (Ra’d Sûresi:9) âyet-i kerîmesidir.

Bu ism-i şerîfin kökü olan “Alî” kelimesi; “Alçaklığın zıddı olan yükseklik ve yücelik” anlamındadır. **Allâh-u Te’âlâ**’nın yüceliğinin üstünde hiçbir yücelik yoktur. Bütün dereceler ve mertebeler O’ndan aşağıdır. Çünkü Alî, alçaklığın zıddı olan uluv yani yücelikten türemektedir.

Allâh-u Te’âlâ’nın ululuk ve yüceliği, akıl sahiplerini hayrette bırakmıştır. Akıllar, O’nun kemâlini ve cemâlini anlatmaktan ve kavramaktan âcizdir. O’nun Zâtı her türlü yakışsız sıfattan beridir. Akıl, O’nun sıfatlarını tasavvur etmekten uzaktır.

Allâh-u Te’âlâ her üstün ve yüksek makamın daha üstündedir. Zira varlıklar ya müessir (etkileyen) veya müesser (etkilenen)dir. Etkileyen etkilenenden üstündür. **Allâh-u Te’âlâ** her varlığı etkileyendir. Bütün varlıklar O’nun bir eseri ve etkilenenidir. Bu yüzden O, bütün varlıklardan daha üstün ve yücedir.

Allâh-u Te‘âlâ Kendi Zâtında yücedir, bu yüzden her şeyden daha yücedir. Yücelikte **Allâh-u Te‘âlâ**’nın hiçbir kusur ve ayıbı yoktur. O mutlak olarak en yücedir. O ilimde, kudrette, hayatta, cömertlikte, merhamette ve diğer bütün sıfatlarında kusursuz ve mükemmel olduğu gibi yücelikte de eksiksiz ve kusursuzdur. O’nun bu yüceliği cihet ve mekan bakımından değildir. Zira O, cihet ve mekandan münezzehtir.

Allâh-u Te‘âlâ Kendisinin üstün olduğu hakkında şöyle buyurmaktadır:

﴿وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ﴾

“**Kullarının fevkinde** (eşsiz bir güç, gâlibiyet ve tasarrufa sahip olup, her istediğine ulaşan ve diğerlerinin muradına ermesine mâni olacak şekilde muktedir ve) **Kâhîr** (olan) **ancak O’dur.**” (En‘âm Sûresi:18’den)

Buradaki üstünlük; “Yücelik, ululuk ve büyüklük” anlamındadır. **Allâh-u Te‘âlâ** bütün varlıklar üzerinde Kâdir olandır. Her şey O’nun kudreti ve iktidarı altındadır. Bu anlamda bu isim, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın mânevî sıfatlarından sayılır. Eğer bu ism-i şerîfi “Her şeyde tasarruf sahibi olan” anlamında alırsak, bu durumda **Allâh-u Te‘âlâ**’nın fiilî sıfatlardan sayılır.

Bu ism-i şerîfi bilmenin faydaları hakkında ise şunlar söylenebilir;

Varlıkların en bilgilisi ve en doğru sözlüsü olan **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in haber verdiği ve bildirdiği şekilde **Allâh-u Te‘âlâ**’nın varlıklar üzerindeki üstünlüğüne, yüceliğine, büyüklüğüne ve Arş’ı üzerinde istiva edişine inanıp bunu müşâhede eden kimse, bu sıfatların gereği ile O’na ibadet eder, kalbinde sonsuzluk nuru ışıldar, içtenlikle O’na yalvarıp yakarır, bir kölenin güçlü efendisinin karşısında durduğu gibi O’nun huzurunda boynu bükük durur, güzel sözlerinin ve iyi amellerinin, özel ve seçkin dostların amelleriyle birlikte **Allâh-u Te‘âlâ**’ya yükseldiğini ve Kendisine arz olduğunu hisseder. Bu yüzden kendisini O’nun katında utandıracak ve alçaltacak söz ve fiillerden şiddetle kaçınır.

Bu makamda olan kul, hayat-ölüm, görevlendirme-azletme, yükseltme-alçaltma, verme-men etme, üzüntü-sevinç, belâ-nimet, günlerin ve nimetlerin insanlar arasında değişken bir sûrette deverân etmesi gibi çok çeşitli konularda ilâhî emir ve talimatların her an dünyanın çeşitli yerlerine nasıl indiğini müşâhede eder.

Allâh-u Te‘âlâ’nın Kendi dilediği şekilde mülkünde yaptığı bu tasarruflar hakkında diğer kulların bir bilgisi yoktur. Ama bu makamdaki kul, bütün bunlara şahit olur ve **Allâh-u Te‘âlâ**’nın ne kadar geniş bilgi sahibi olduğunu, emir ve talimatlarının nasıl uygulandığını görür. Nitekim **Allâh-u Te‘âlâ** şöyle buyurur:

﴿يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ﴾

“O, (mekandan münezzehe olduğu halde) **gökten** (indirmekte olduğu kaza ve kaderleri, melekleri ve vahiyleri) **yere doğru** (yöneltip, âlemlerle alakalı) **bütün işleri** (ayarlayarak yerli yerince) **yönetir** (ve idare eder). (Sonsuza kadar var olacak her şeyi ezeli ilmiyle bildikten) **sonra o** (işler vakti geldiğinde varlık sahasında belirir, sonunda ise Allâh tarafından karşılıklarını bulsun diye), **öyle bir günde sürekli O** (Allâh-u Azîmüşşâ)n(ın huzurun)a **yükselir ki, onun** (bir merhalesinin) **miktarı** (bile) **sizin saymakta bulduğunuz** (yıllar)dan **bin sene** (kadar uzun) **olmuştur.**” (Secde Sûresi:5)

İşte bu müşâhedenin hakkını, marifet ve ibadetle veren kimse bununla yetinir ve başka hiçbir şeye ihtiyaç duymaz.

Yine böylece **Allâh-u Te'âlâ**'nın büyüklüğünü ve azametini idrak eden de asla kibirlenmez. Zira Esmâ binti Umeys (*Radiyallâhu Anhâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ عُمَيْسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بِئْسَ الْعَبْدُ عَبْدٌ تَخَيَّلَ وَاخْتَالَ وَنَسِيَ الْكَبِيرَ الْمُتَعَالِ.»

“**Büyük ve ulu olan (Allâh-u Te'âlâ'y)ı unutup (âciz olmasına rağmen) kibirlenen ve gururlanan kul ne kötü bir kuldür.**” (*Tirmizî, Sıfatu'l-kıyâmet:17, no:2448, 4/632*)

Kulun Bu İsm-i Şerifle Tealluku (manasını bilip, bu ism-i şerîfin sahibi olan Allâh-u Te'âlâ ile alâka kesbetmesi); alçak himmet ve amaçları terkederek nefsin hazlarından uzaklaşıp yüce işleri talep etmesi ile olur.

Kulun Bu İsm-i Şerifle Tehalluku (ahlâklanması); yüksek ve yüce himmetli olmasıyla yani mânevî değeri olan yüksek makamlar istemesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerifin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; dünyadan yüz çevirerek zühd sahibi olmakla olur ki, böylece insanın kadr-i kıymeti artmış olur. Nitekim **Sehl ibni Sa'd es-Sâ'idî** (*Radiyallâhu Anhümâ*) şöyle anlatmıştır:

عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدِ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ فَقَالَ: «يَا رَسُولَ اللَّهِ! دُلَّنِي عَلَى عَمَلٍ إِذَا أَنَا عَمِلْتُهُ أَحَبَّنِي اللَّهُ وَأَحَبَّنِي النَّاسُ»، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِزْهَدْ فِي الدُّنْيَا يُحِبَّكَ اللَّهُ، وَازْهَدْ فِيمَا فِي أَيْدِي النَّاسِ يُحِبُّوكَ.»

“**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e bir adam gelerek: ‘Yâ **Rasûlellâh**! Bana öyle bir amel öğret ki onu işlediğim zaman **Allâh-u Te'âlâ** da beni sevsin, insanlar da beni sevsin’ dediğinde **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): ‘**Dünyaya karşı rağbetsiz ol ki Allâh seni sevsin, insanların ellerinde bulunan şeylere karşı isteksiz ol ki onlar seni sevsin**’ buyurdu.” (*İbni Mâce, Zühd:1 no:4102, 2/1373*)

(İmâm-ı Zerrûk, *Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:112; Muhammed Şebrâvî, *Fevâidü'l'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:82-83; Mâu'l-Ayneyn, *Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk*, sh:340; Yûsuf en-Nebhânî, *Se'âdetü'd-dâreyn*, sh:523-524; Hâmid Ahmed et-Tâhir, *el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:208-210; 'Ali Hicâzî, *en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:201; İbni 'Acîbe, *Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebir*, sh:312-313)

«الْمُتَعَالِي» İSM-İ ŞERİFİNİN BAZI HAVÂSSİ

1) Her kim bu ism-i şerîfi her gün 541 kere zikrederse, şiddetli işler onun için kolaylaşır, hali kötü ise iyi olur ve o kişi zayıf birisi ise kıymeti artar.

2) Hayız ve nifas hallerindeyken sıkıntı çeken bir kadın, o zamanlarda bu ism-i şerîfi zikrederse, **Allâh-u Te'âlâ** onu sıkıntı ve âfetlerden muhafaza eder.

3) Devlet yöneticileri ve hâkimler nezdinde işi olan kişi, onların yanına girerken bu ism-i şerîfi okursa, hürmet ve itibar görür, ayrıca onların yanındaki işleri görülür.

4) Bu ism-i şerîfin bütün hâsselerinden faydalanmak, sıkıntılı işler hususunda muvaffak olmak ve her hususta doğru olup kötülüklerden uzak kalmak için bu ism-i şerîf 541 kere okunduktan sonra şu duayı okumak çok tesirlidir:

«إِلٰهِي! أَنْتَ الْمُتَعَالِي الْمُتَصَرِّفُ فِي النَّوَاصِي وَالنُّفُوسِ، أَشْرِقَ عَلَيَّ نُورَ اسْمِكَ الْمُتَعَالِي، حَتَّى أَقُومَ عَلَى نَهْجِ الْأَدَبِ، فَأُوَالِي أَحْبَابَكَ وَأُعَادِي أَعْدَاءَكَ وَتَتَوَالَى عَلَيَّ الْبَشَائِرُ، وَأَكُونُ فِي كُلِّ أَنْفَاسِي لَكَ حَاضِرًا ذَاكِرًا، فَمَنْ رَأَى رَأَى مَعْنَى مِنْ مَعَانِي تَوَلَّيْتُكَ لِي بِالهُدَى، فَيَغْمُرَنِي عَطَاؤُكَ وَيُفَاضَ عَلَيَّ النَّدَى، إِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

“Ey benim İlâhım! Perçemlerde ve ruhlarda tasarruf sahibi olan Müte’âlî ancak Sensin. el-Müte’âlî isminin nurunu üzerime parlat ki edep yolunda kaim olayım da dostlarına dost, düşmanlarına düşman olayım ve böylece müjdeler ardarda üzerime gelsin ki ben bütün nefeslerimde Senin huzurunda hazır ve Seni zâkîr (zikreden) biri olayım. O hale geleyim ki artık beni gören, Senin beni hidayetle dost edindiğine delalet eden manalardan bir mana görsün ve böylece Senin bahşişlerin beni kapsasın ve lütufların üzerime akıtılsın. Şüphesiz Sen herşeye hakkıyla gücü yetensin. Allah-u Teâlâ Efendimiz Muhammed’e, Ehl-i Beyt’ine ve Sahabesine salat-u selam eylesin. Âmîn ” (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:112; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât ve teysîrû'l-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:50; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:340; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:82-83; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:523-524; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/150-151; 'Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:201, 533; İbni 'Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:312-313)

ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMELERİ VE HAVÂSSI

AHMED ED-DERDÎR HAZRETLERİ'NE AİT ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

45. Beyt-i Şerîf

وَيَا بَرُّ يَا تَوَّابُ جُدْ لِي بِتَوْبَةٍ
نُضُوحُ بِهَا تَمْحُو عَظَائِمَ جُرْمِنَا

“Ey Berr (kullarına iyilik yapan)! Ey Tevvâb (tevbeleri çokça kabul eden)!”
“Bana öyle bir nasuh tevbesi lutfet ki onunla büyük suçlarımızı mahvedesin.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf, tevbe-i nasûh ile tevbe etmeye muvaffak kılınıp bir daha asla günahlara bulaşmamak için 409 kere okunur.

46. Beyt-i Şerîf

وَمُنْتَقِمٌ هَاكَ أَنْتَقِمُ مِنْ عَدُوِّنَا
عَفُوٌّ رَوْفٌ عَافِنَا وَارْؤُفْنَا بِنَا

“Ey Müntakim (intikam alan)! Düşmanlarımızdan intikam al.”

“Ey Afuvv (çok affeden)! Ey Raûf (çok esirgeyen)! Bize âfiyet ver ve bizi esirge.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf, din düşmanlarından mazlumların intikamını almak ve aff-u mağfirete nâil olmak için 630 kere okunur.

47. Beyt-i Şerîf

وَيَا مَالِكَ الْمُلْكِ الْعَظِيمِ بِقَهْرِهِ
وَيَا ذَا الْجَلَالِ الطُّفِّ بِنَا فِي أُمُورِنَا

“Ey ezici gücüyle büyük mülkün Mâlik’i (yegane sahibi) olan!”

“Ey Celal (yücelik ve heybet) sahibi! Bütün işlerimizde bize lütufla davran”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf, zâhirî ve bâtinî bütün işler hususunda Allâh-u Te‘âlâ’nın rıfk (yumuşaklık ve rahmet) ile muâmelesine tâbi olmak için 795 kere okunur.

48. Beyt-i Şerîf

وَيَا مُقْسِطٌ بِالْإِسْتِقَامَةِ قَوِّنَا
وَيَا جَامِعٌ فَاجْمَعْ عَلَيْنَا قُلُوبَنَا

“Ey adâlet sahibi bizi istikametle güçlendir.

Ey cem edici! Kalplerimizi Kendinde toplula.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf, istikamet üzere dâim olmak ve kalplerin diğer meşguliyetlerden arınıp devamlı Allâh-u Te‘âlâ’ya yönelme nimetine erişmek için 290 kere okunur. (Ahmed es-Sâvi, Şerhu’l-Manzûmeti’l-Derdîriyye, sh:132-134)

ABDÜLKÂDİR EL-GEYLÂNÎ HAZRETLERİ'NİN
ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

45. Beyt-i Şerîf

فَأَلْبَسْنَا يَا ذَا الْجَلَالِ جَلَالَهٗ
فَجُودُكَ وَالْإِكْرَامُ مَا زَالَ مُهْطَلَا

“Ey Celal sahibi Sen bize heybet libasını giydir.

“Senin cömertliğin ve ikramın (üzerimize) sürekli (lütuf yağmurları) yağdırıcı olmuştur.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

1) Bu beyt-i şerîfi 1100 kere okuduktan sonra Allâh-u Te‘âlâ’dan bir şey isteyen ya da bir sıkıntı-sının feraha tebdil edilmesini isteyen kişi mutlaka muradına nâil olur.

46. Beyt-i Şerîf

وَيَا مُقْسِطٌ ثَبَّتْ عَلَيَّ الْحَقَّ مُهْجَتِي
وَيَا جَامِعُ اجْمَعْ لِي الْكَمَالَاتِ فِي الْمَلَا

“Ey adâlet sahibi! Ruhumu hak üzere çok sabit eyle.”

“Ey cem eden! Topluluklar arasında kemâlâtı bende cem eyle”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîfi 209 kere okuyan kişi her işinde adaletli olma vasfını kazanır.
- 2) Bu beyt-i şerîfi 114 kere okuyan kişi ise kaybettiği eşyasını en kısa zamanda bulur.

47. Beyt-i Şerîf

إِلَهِي غَنِيٌّ أَنْتَ فَادْهَبْ لِفَاقَتِي
وَمُغْنٍ فَأَغْنِ فَقْرَ نَفْسِي لِمَا خَلَا

“Ey benim İlâhım! Zengin ancak Sensin, fakirliğimi gidersin.”

“Zengin eden Sensin, o halde nefsimin geçmişteki fakirliklerini zenginliğe çeviresin.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîfi 1060 kere zikretmeye devam eden kişiyi Allâh-u Te‘âlâ zengin eder.
- 2) Bu beyt-i şerîfi her gün 1100 kere okuyan kişiye Allâh-u Te‘âlâ bol rızıklar verir ve onu hayırlı muradına erdirir.

48. Beyt-i Şerîf

وَيَا مَانِعٍ اَمْنَعِنِي مِنَ الذَّنْبِ وَاشْفِنِي
مِنَ الشُّوْءِ مِمَّا قَدْ جَنَيْتُ تَعْمَلًا

“Ey Meneden (engelleyen)! Beni günahlardan engelle,
İşlediğim suçların kötülüklerinden de beni âfiyete kavuştur”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

1) Bu beyt-i şerîfi 161 kere okumaya devam eden kişiyi, Allâh-u Te‘âlâ korktuklarından koruyup muhafaza eder. (Seyyid İsmâ‘îl ibni Seyyid Muhammed Sa‘îd el-Kâdirî, el-Füyûzâtü’r-Rabbâniyye fi’l-meâsiri ve’l-evrâdi’l-Kâdiriyye, sh:56; Seyyid Muhammed Ali en-Nakşebendî el-Kâdirî, et-Tâil mine’l-füyûzât ve’d-delâil, sh:216)

OKUDUĞUNU VE DİNLEDİĞİNİ UNUTMAMAK İÇİN OKUNACAK DUALAR

“el-Câmi‘u limefterak min düreri’l-ulûmi’l-fâiza” isimli eserde naklolunduğu üzere; insanlar içerisinde hafızası en güçlü olmak isteyen kişi okuyacağı kitabı eline alırken:

”بِسْمِ اللّٰهِ وَسُبْحَانَ اللّٰهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ عَدَدَ
كُلِّ حَرْفٍ وَكِتَابٍ يُكْتَبُ إِلَىٰ أَبَدِ الْأَبْدِينَ وَدَهْرِ الدَّاهِرِينَ وَصَلَّى اللّٰهُ تَعَالَىٰ عَلَيَّ
سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا“

“Allâh’ın ismiyle! Allâh-u Te‘âlâ noksan sıfatlardan münezzehtir. Allâh-u Te‘âlâ ‘dan başka hiç bir ilâh yoktur. O en yüce ve en büyük Allâh-u Te‘âlâ’nın yardımı olmadan hiç bir günahattan dönüş, hiç bir ibâdete de kuvvet yoktur.

(Bu zikirleri) sonsuzların sonsuzuna ve ebediyetlerin ebediliğine kadar yazılacak her harf ve yazı adedince (söylüyorum).

Allâh-u Te‘âlâ Efendimiz Muhammed’e Ehl-i Beyt’ine salât eylesin ve çokça selam eylesin.” (Muhammed Fethâ ibni Abdilvâhid es-Sûsî, ed-Dürratü’l-harîde, 1/153)

Ulemanın beyanı vechile; okuduklarından bir harf bile unutmak istemeyen kişi okumaya başlamadan önce şu duayı okur:

”اللّٰهُمَّ افْتَحْ لَنَا أَبْوَابَ حِكْمَتِكَ وَاَنْشُرْ عَلَيْنَا خَزَائِنَ رَحْمَتِكَ
يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ.“

“Ey Allâh! Sen bize hikmet kapılarını aç, Sen rahmetinin hazînelerini üzerimize saç, ey celâl ve ikrâm sahibi (kabul et)!”

(Muhammed Fethâ ibni Abdilvâhid es-Sûsî, ed-Dürratü'l-harîde, 1/153)

“el-Buğye” isimli eserde zikredildiğine göre; İlim kitaplarını mütalea etmek isteyen kişinin îtinâ göstermesi gereken hususlardan biri de okumaya başlamadan önce huzur-u kalp ile şöyle demesidir:

”اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَوِدُّكَ جَمِيعَ مَا أَنْظُرُهُ فِي هَذَا الْكِتَابِ
حَتَّى تَرُدَّهُ عَلَيَّ فِي وَقْتِ احْتِيَاجِي إِلَيْهِ“

“Ey Allâh! Bu kitapta göreceğim şeylerin tümünü, o bilgilere muhtaç olduğum vakit onları benim hıfzıma iade edesin diye Sana emanet ediyorum”

Bazı alimler bu duayı Allâh-u Te‘âlâ’nın fazlıyla hafıza için çok faydalı bulduklarını beyan etmişler, yine böylece bir âlimin sohbetine veya dersine katıldıklarında:

”اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَوِدُّكَ جَمِيعَ مَا أَسْتَفِيدُهُ مِنْ هَذَا السَّيِّدِ
أَوْ فِي هَذَا الْمَجْلِسِ حَتَّى تَرُدَّهُ عَلَيَّ فِي وَقْتِ احْتِيَاجِي إِلَيْهِ“

“Ey Allâh! Bu zattan veya bu mecliste istifade edeceğim ilimlerin tümünü, o bilgilere muhtaç olduğum vakit onları benim hıfzıma iade edesin diye Sana emanet ediyorum” dedikleri zaman Allâh-u Te‘âlâ’nın izniyle hafızaları zayıf olsa da o mecliste dinlediklerini unutmadıklarını bildirmişlerdir.”

(Muhammed Fethâ ibni Abdilvâhid es-Sûsî, ed-Dürratü'l-harîde, 1/153)

SAFER AYININ VAZİFELERİ

SAFER AYININ HER GÜNÜ OKUNACAK BİR DUA

24 kasım pazartesi 2014 ile 22 aralık pazartesi 2014 arası

Rivayet olunduğuna göre her kim aşağıda zikredilecek duayı safer ayının her günü okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu bir dahaki safer ayına kadar o sene olacak bütün bela ve musibetlerden korur. O sene ona asla hiçbir bela isabet etmez.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَنَبِيِّكَ وَرَسُولِكَ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ هَذَا الشَّهْرِ وَمِنْ شَرِّ هَذَا الْيَوْمِ وَمِنْ كُلِّ شِدَّةٍ وَبَلَاءٍ وَبَلِيَّةٍ الَّتِي قَدَرْتَ فِيهِ يَا دَهْرُ يَا دَيْهُورُ يَا دَيْهَارُ يَا كَانَ يَا كَيْنُونُ يَا كَيْنَانُ يَا أَزْلُ يَا أَبْدُ يَا مُبْدِئُ يَا مُعِيدُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ أَنْتَ تَفْعَلُ مَا تُرِيدُ، اللَّهُمَّ احْرُسْنِي بِعَيْنِكَ الَّتِي لَا تَنَامُ فِي نَفْسِي وَمَالِي وَأَهْلِي وَأَوْلَادِي وَدِينِي وَدُنْيَايَ الَّتِي ابْتَلَيْتَنِي بِصُحْبَتِهَا بِحُزْمَةِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا كَرِيمُ يَا سَتَّارُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ يَا شَدِيدَ الْقُوَى يَا شَدِيدَ الْمِحَالِ يَا عَزِيزُ يَا كَرِيمُ يَا كَبِيرُ يَا مُتَعَالٍ، ذَلَّلْتَ بِعِزَّتِكَ جَمِيعَ خَلْقِكَ، اِكْفِنِي وَاِكْفِنِي عَنِ جَمِيعِ خَلْقِكَ يَا مُحْسِنُ يَا مُجَمِّلُ يَا مُتَفَضِّلُ يَا مُنْعِمُ يَا مُكْرِمُ يَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ يَا لَطِيفَ لَطْفَتِ بِخَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، الطُّفْ بِنَا فِي قَضَائِكَ وَعَافِنَا مِنْ بَلَائِكَ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اللَّهُمَّ بِسِرِّ الْحَسَنِ وَأَخِيهِ وَجَدِّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَبَنِيهِ، اِكْفِنِي شَرَّ هَذَا الْيَوْمِ وَمَا يَنْزِلُ فِيهِ يَا كَافِيَ الْمُهَمَّاتِ يَا دَافِعَ الْبَلِيَّاتِ، فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ، اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي شَهْرِ الصَّفْرِ وَاخْتِمِ لَنَا بِالسَّعَادَةِ وَالظَّفْرِ.»

“Ey **Allâh!** Kulun, Nebîn ve **Rasûlün** olan Ümmî **Peygamber Efendimiz Muhammed’e** ve Ehl-i Beyt’ine ve sahâbesine salât eyle, bereketler yağdır ve selam eyle.

Ey **Allâh!** Muhakkak ki ben bu ayın ve bu günün şerrinden ve senin bu ayda yarattığın her bir belâ ve musîbetten Sana sığınırım. Ey Ezelî! Ey Bâkî! Ey Kadîm! Ey Mevcûd! Ey Sâbit! Ey Hakk!

Ey (varlığının) başlangıcı olmayan! Ey sonu olmayan! Ey her şeyi yoktan yaratan! Ey her şeyi tekrar diriltecek olan! Ey celal ve ikram sahibi! Ey ulu Arş’ın sahibi! Sen dilediğini yaparsın!

Ey **Allâh!** Canımı, malımı, birliktelikleriyle beni imtihana tâbi tuttuğun çocuklarımı, dînimi ve dünyamı hiç uyumayan kudret gözünle muhafaza eyle. İyi ve hayırlı kullarının hürmetine bu duamı kabul eyle! Rahmetinle muamele eyle!

Ey yüce **Allâh!** Ey günahları bağışlayan! Ey (kullarına karşı) cömert (olan)! Ey günahları örten! Ey acıyanların en merhametlisi rahmetinle muamele eyle! Ey kuvvetleri güçlü ve azâbı şiddetli olan **Allâh!** Ey Kendisi çok güçlü olan! Ey ululuk sahibi! Ey iyilik sahibi! Ey büyük **Allâh!** Ey yüce **Allâh!** İzzetinle bütün yaratıkların zelil kıldın. Bana kâfi gel, mahlukâtın (ın şer ve zararların) a karşı bana kâfi gel!

Ey güzellik veren! Ey yaptığını güzel yapan! Ey (dilediğini) güzelleştiren! Ey fazl-u kerem sahibi! Ey in’âm eden! Ey ikram eden! Ey Kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayan! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey gökleri ve yeri yaratma lütfunda bulunan Latîf. Kazâ ve kaderinde bize lütufta bulun. Belandan bize âfiyet ver. Günahlardan dönüş ve ibâdetle kuvvet ancak Senin yardımınıdır. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle kabul buyur.

Allâh-u Te’âlâ bize yeter. O ne güzel vekildir. O pek yüce ve çok büyük **Allâh**’ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Ey **Allâh!** **Hasen** ile kardeşinin, dedesi ile babasının, annesi ile oğullarının sırrı hakkı için; bugünün şerrine ve bugünde incek olan belaların şerrine karşı bana kâfi gel! Ey mühim sıkıntılara kâfi gelen ve ey belâları kaldıran! **‘Onlara karşı muhakkak Allâh sana kâfi gelecektir, O hakkıyla işiten ve hakkıyla bilendir.’**

Allâh-u Te’âlâ, Efendimiz Muhammed’e, Ehl-i Beyti’ne ve ashâbının tümüne salât eylesin. Ey **Al-lâh!** Safer ayında bize bereket ver! Mutluluk ve galibiyetle bitirmemizi nasip et!” (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rava’z-zam’ân fî fedâili’l-eşhûri ve’l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbihu’l-kulûbi’n-nâ’ime ale’l-evrâdi’d-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmi, el-Ed’iye ve’l-ezkâr, sh:123-127)